

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 8

II Legislatura

Any 1984 (segon període)

Presidència
del Molt Honorable Sr. Miquel Coll
i Alentorn

Sessions Plenàries núms. 10 i 11

tingudes dimecres 24 d'octubre de 1984

SUMARI

Sessió plenària núm. 10

La sessió s'obre quan manquen dos minuts per a un quart d'onze del matí. Atès que es tracta d'una sessió secreta, no se'n fa la transcripció.

El Ple hi adopta els acords següents: establir la situació de compatibilitat de la Diputada I. Sra. Viadiu i Bellavista (p. 187); aprovar la liquidació del pressupost del Parlament corresponent al primer període de sessions del 1984 (p. 188); aprovar el pressupost del Parlament de Catalunya per al 1985 (p. 188), i aprovar el pressupost del Síndic de Greuges per al 1985 (p. 188).

La sessió s'aixeca quan manquen cinc minuts per a dos quarts d'onze del matí.

Sessió plenària núm. 11

La sessió s'obre quan manquen quatre minuts per a les onze del matí.

El M. H. Sr. President intervé per a una qüestió de procediment (p. 194).

L'I. Sr. Secretari Quart dona lectura d'unes modificacions fetes per les Meses de les Comissions (p. 194).

El M. H. Sr. President intervé de nou per a una qüestió de procediment (p. 194).

*Es passa a tractar del primer punt de l'ordre del dia: **Necrologia de l'I. Sr. Joaquim Pibernat i Lleyxà** (p. 194).*

El Diputat I. Sr. Torres pren la paraula per a una qüestió d'ordre (p. 194).

El Diputat I. Sr. Camps i Vallejo fa la necrologia de l'I. Sr. Pibernat (p. 194).

*Es passa a tractar del segon punt de l'ordre del dia: **Projecte de Llei de declaració com a paratge natural d'interès nacional d'una part de la vall del Monestir de Poblet.***

L'H. Sr. Conseller de Cultura pren la paraula per presentar el dit **Projecte de Llei** (p. 196).

El Diputat I. Sr. Vives fa la defensa d'una **esmena d'addició a l'article 1**, presentada pel G. p. del PSUC (p. 197).

Per a un torn en contra, pren la paraula el Diputat I. Sr. Descals, del G. p. de Convergència i Unió (p. 198).

Un cop sotmesa a votació, la dita **esmena d'addició** és rebutjada per 4 vots a favor, 68 en contra i 34 abstencions (p. 198).

El Diputat I. Sr. Vives pren la paraula per a una qüestió d'ordre (p. 198).

Es posa a votació l'**article 1** del text del Dictamen, el qual article és aprovat per unanimitat dels presents (p. 198).

Es posa a votació l'**article 2** del text del Dictamen, el qual article és aprovat per unanimitat dels presents (p. 198).

El Diputat I. Sr. Vives fa avinent la retirada de l'esmena presentada pel G. p. del PSUC a l'article 3 en favor d'una esmena transaccional (p. 198).

L'I. Sr. Secretari Primer dona lectura de la dita **esmena transaccional**, presentada pel G. p. del PSUC (p. 198).

El Diputat I. Sr. Descals pren la paraula per a una qüestió d'ordre (p. 199). Respon el M. H. Sr. President (p. 199).

Un cop sotmesa a votació, l'**esmena transaccional** mencionada és aprovada per unanimitat dels presents (p. 199).

El Diputat I. Sr. Vives intervé per a una qüestió d'ordre (p. 199).

L'I. Sr. Secretari Primer dona lectura d'una **esmena transaccional a l'article 4**, d'una **esmena d'addició a la Disposició Transitòria Segona** i, encara, d'una altra **esmena transaccional de supressió a la lletra c) de l'article 5** (p. 199).

Un cop sotmeses a votació, les dites **esmenes transaccionals** són aprovades per unanimitat dels presents (p. 199).

Es posa a votació tota la resta del text del Dictamen fins a la Disposició Transitòria Tercera inclusivament (p. 199).

El Diputat I. Sr. Vives fa la defensa de l'**esmena núm. 24, d'addició, a la Disposició Transitòria Tercera**, presentada pel G. p. del PSUC (p. 199).

Per a un torn en contra, pren la paraula el Diputat I. Sr. Descals, del G. p. de Convergència i Unió (p. 200).

Un cop posada a votació, la dita **esmena d'addició** és rebutjada per 38 vots a favor, 68 en contra i 7 abstencions (p. 200).

Se sotmeten a votació les **Disposicions Finals Primera i Segona**, les quals són aprovades per unanimitat dels presents (p. 200).

Es posen a votació el **títol** i l'**Exposició de motius** del text del Dictamen, els quals són aprovats per unanimitat dels presents (p. 200).

Per a explicació de vot, prenen la paraula els Diputats I. Srs. Abelló, del G. Socialista (p. 200); Casanovas, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 201); Vives, del G. p. del PSUC (p. 201); Descals, del G. p. de Convergència i Unió (p. 202), i Veray, del G. p. Popular (p. 202).

Es passa a tractar del tercer punt de l'ordre del dia: **Proposició no de Llei relativa al punt 10 de la Resolució 9/II del Parlament de Catalunya** (p. 202).

Sotmesa a votació, la dita Proposició no de Llei és aprovada per unanimitat dels presents (p. 202).

Es passa a tractar del quart punt de l'ordre del dia: **Elecció dels I. Srs. Diputats que representen el Parlament en la Comissió de seguiment per a l'entrada d'Espanya en la Comunitat Econòmica Europea**.

El Diputat I. Sr. Subirà i Claus, del G. p. de Convergència i Unió, pren la paraula per a una qüestió de procediment (p. 203). Respon el M. H. Sr. President (p. 203).

Es procedeix a la votació per a la susdita elecció, l'escrutini de la qual dona com a resultat: 122 vots a favor dels I. Srs. Camps i Vallejo, Clotas, Vives, Torres i Colomé; 121 a favor dels I. Srs. Graells, Tomàs i Garriga, i 120 a favor dels I. Srs. Ribó i Casanovas (p. 203).

Es passa a tractar del cinquè punt de l'ordre del dia: **Interpe·llació al Consell Executiu sobre el Mapa de Serveis Socials** (p. 203). La formula la Diputada I. Sra. Barenys, del G. Socialista (p. 203). Respon l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 204). Replica la I. Sra. Diputada (p. 205) i respon de nou l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 206).

Es passa a tractar del sisè punt de l'ordre del dia: **Interpe·llació al Consell Executiu sobre el fons de lluita contra l'atur** (p. 206). Per formular-la, pren la paraula el Diputat I. Sr. Ribó, del G. p. del PSUC (p. 206). Respon l'H. Sr. Conseller de Treball (p. 207). Replica l'I. Sr. Diputat (p. 208) i respon de nou l'H. Sr. Conseller (p. 209).

La sessió se suspèn a un quart i quatre minuts d'una del migdia i es reprèn a tres quarts i un minut de cinc de la tarda.

Es passa a tractar del setè punt de l'ordre del dia: **interpe·llació al Consell Executiu sobre l'ensenyament mitjà**. Intervé per formular-la la Diputada I. Sra. Vintró, del G. p. del PSUC (p. 209). Li respon l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 211). Replica la I. Sra. Diputada interpe·llant (p. 213), a la qual respon de nou l'H. Sr. Conseller (p. 214).

Es passa a tractar del vuitè punt de l'ordre del dia: **Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre el Comitè Català de l'Any Internacional de la Joventut**. En fa la defensa el Diputat I. Sr. Soto, del G. Socialista (p. 214).

Per fixar llur posició respecte a la dita Moció, prenen la paraula els Diputats I. Srs. Casanovas, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 215); Romera, del G. p. Popular (p. 216), i Ticó, del G. p. de Convergència i Unió (p. 216).

Es posa a votació el **primer punt** de la dita Moció, el qual és rebutjat per 49 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció (p. 218).

El Diputat I. Sr. Fernández, del G. p. Popular, pren la paraula per demanar votació separada del segon punt (p. 218).

Se sotmet a votació la **primera part del segon punt** de la Moció, la qual part és rebutjada per 39 vots a favor, 82 en contra i cap abstenció (p. 218).

Se sotmet ara a votació la **segona part del segon punt** de la Moció, la qual part és rebutjada per 47 vots a favor, 68 en contra i 4 abstencions (p. 218).

Finalment, es posa a votació la **tercera part de la Moció**, la qual part és també rebutjada: 44 vots a favor, 68 en contra i 9 abstencions (p. 218).

Es passa a tractar del punt novè de l'ordre del dia: **Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre l'ajut a famílies amenaçades de desnonament** (p. 218).

El Diputat I. Sr. Oliart, del G. Socialista, pren la paraula per fer-ne la defensa (p. 219).

El Diputat I. Sr. Ribó intervé per defensar una **esmena** presentada pel PSUC (p. 219).

Per fixar llur posició respecte a la dita Moció, prenen la paraula els Diputats I. Srs. Casanovas, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 220); H. Sr. Folchi, del G. p. Popular (p. 220), i Codina i Castillo, del G. p. de Convergència i Unió (p. 220).

El Diputat I. Sr. Oliart fa avinent que el G. Socialista accepta l'esmena presentada pel G. p. del PSUC al punt c) (p. 221).

Se sotmet a votació el **preàmbul**, el qual és rebutjat per 18 vots a favor, 76 en contra i 4 abstencions (p. 222).

El M. H. Sr. President fa uns aclariments sobre el dit preàmbul (p. 222).

El Diputat I. Sr. Clotas, del G. Socialista, intervé per a una qüestió d'ordre (p. 222).

Els Diputats I. Srs. Ribó, del G. Socialista (p. 222); Subirà i Claus, del G. p. de Convergència i Unió (p. 222), i Clotas, del G. Socialista (p. 222), intervenen en sengles qüestions d'ordre (p. 222).

Se sotmet a votació l'**apartat a)** de la dita Moció (p. 222), el qual és rebutjat per cap vot a favor, 81 en contra i cap abstenció (p. 222).

Se sotmet a votació el **punt b)**, el qual és rebutjat per cap vot a favor, 81 en contra i cap abstenció (p. 222).

Es posa a votació el **punt c)**, el qual és rebutjat per cap vot a favor, 81 en contra i cap abstenció (p. 222).

Finalment, es posa a votació l'**apartat d)**, el qual és rebutjat per 13 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció (p. 222).

El Diputat I. Sr. Clotas, del G. Socialista, demana per parlar (p. 222). El Diputat I. Sr. Subirà i Claus també demana per parlar (p. 222).

Prenen la paraula el Diputat I. Sr. Clotas (p. 222) i el Diputat I. Sr. Subirà i Claus (p. 222).

Es passa a tractar del desè punt de l'ordre del dia: **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació penitenciària**. El Diputat I. Sr. Oliart, del G. Socialista, intervé per fer-ne la defensa (p. 222).

Per fixar llur posició, prenen la paraula els Diputats I. Srs. Alay, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 224); Fernández, del G. p. Popular (p. 225), i Albiol, del G. p. de Convergència i Unió (p. 225).

Se sotmet a votació el **primer paràgraf** de la dita Moció, el qual és rebutjat per 38 vots a favor, 71 en contra i 8 abstencions (p. 225).

Es posa a votació la **primera part de l'apartat segon**, la qual part és rebutjada per 50 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció (p. 225).

Es posa a votació la **segona part de l'apartat segon**, la qual és rebutjada per 46 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció (p. 226).

Se sotmet a votació el **punt tercer**, el qual és rebutjat per 46 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció (p. 227).

Finalment, se sotmet a votació el **punt quart**, el qual és també rebutjat per 46 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció (p. 227).

Es passa a tractar de l'onze i darrer punt de l'ordre del dia: **Preguntes a formular oralment en el Ple** (p. 227).

El M. H. Sr. President proposa una modificació de l'ordre de les preguntes (p. 227).

La primera pregunta: **al Consell Executiu sobre els centres escolars públics** és formulada per la Diputada I. Sra. Mata, del G. Socialista (p. 227). La respon l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 228). Replica la I. Sra. Diputada (p. 000) i li respon de nou l'H. Sr. Conseller (p. 230).

Per formular la **pregunta al Consell Executiu sobre el compliment de l'article 13 de la Llei d'alta muntanya**, pren la paraula el Diputat I. Sr. Torres, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 230). Respon l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 231). Repregunta l'I. Sr. Diputat (p. 232) i l'H. Sr. Conseller li respon de nou (p. 232).

El Diputat H. Sr. Armet intervé per formular la **pregunta al Consell Executiu sobre les actuacions d'aquest en relació amb la Caixa d'Estalvis de Catalunya** (p. 232). L'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances respon (p. 234). Repregunta l'H. Sr. Armet (p. 237) i respon de nou l'H. Sr. Conseller (p. 238).

El Diputat H. Sr. Armet intervé per a una qüestió d'ordre (p. 239) i el M. H. Sr. President li respon (p. 239).

La sessió s'aixeca quan manca un minut per a tres quarts de nou del vespre.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 10

La sessió s'obre quan manquen dos minuts per a un quart d'onze del matí. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i l'Oïdor de Comptes.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Sanitat i Seguretat Social i de Política Territorial i Obres Públiques.

Ordre del dia

1. Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre incompatibilitats.
2. Aprovació de la liquidació del pressupost del Parlament corresponent al primer semestre de 1984.
3. Projecte de pressupost del Parlament per al 1985.
4. Projecte de pressupost del Sindic de Greuges per al 1985.

D'acord amb l'article 59 del Reglament del Parlament, aquesta sessió té el caràcter de secreta i, d'acord amb l'article 60.3, només se'n publiquen els acords adoptats, els quals es transcriuen tot seguit.

Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre incompatibilitats

El Ple del Parlament estudia el Dictamen de la Comissió Permanent no legislativa de l'Estatut dels Diputats sobre la situació de compatibilitat o d'incompatibilitat de la Diputada I. Sra. Rosa M. Viadiu i Bellavista. Finalment, aprova la resolució següent:

«D'acord amb la legislació vigent i les dades relatives a la professió i als càrrecs públics manifestats per la I. Sra. Diputada d'acord amb l'article 4.2 del Reglament, estableix la situació de compatibilitat de la Diputada I. Sra. M. Viadiu i Bellavista.»

Liquidació del pressupost del Parlament corresponent al primer semestre del 1984

El Ple del Parlament estudia la liquidació del pressupost del Parlament corresponent al primer període de sessions del 1984, que ha presentat la Comissió de Govern Interior del Parlament, i, finalment, adopta l'acord següent:

«D'acord amb l'article 46.2.3.^r del Reglament s'aprova la liquidació del pressupost del Parlament de Catalunya corresponent al primer període de sessions del 1984 amb el detall que figura en l'annex.»

Projecte de pressupost del Parlament per al 1985

El Ple del Parlament debat el Dictamen de la Comissió de Govern Interior relatiu al Projecte de pressupost del Parlament per al 1985. Finalment, d'acord amb l'article 46.2 del Reglament, adopta els acords següents:

«1. S'aprova el pressupost del Parlament de Catalunya (Servei 01 de la Secció 01) per al 1985 per un total de 1.178.744.765 pessetes, amb el detall que figura en l'Estat de Despeses annex.

»2. S'incorporaran al text articulat de la Llei de Pressupost de la Generalitat per al 1985 les Disposicions addicionals següents:

"Primera: La Comissió de Govern Interior del Parlament ha

d'incorporar els romanents de crèdit de la Secció 01 del pressupost de 1984 als mateixos capítols pressupostaris del pressupost de 1985.

"Segona: Les dotacions pressupostàries de la Secció 01 s'han de lliurar en ferm i periòdicament a nom del Parlament a mesura que aquest ho demani i no seran subjectes a justificació.

"Tercera: La Comissió de Govern Interior del Parlament pot acordar transferències de crèdit entre conceptes de la Secció 01 sense limitacions, la qual cosa ha de fer avinent al Departament d'Economia i Finances."»

Projecte de pressupost del Síndic de Greuges per al 1985

El Ple del Parlament debat el Dictamen de la Comissió de Govern Interior relatiu al Projecte de pressupost del Síndic de Greuges per al 1985. Finalment, d'acord amb el que estableixen l'article 46.2 del Reglament i l'article 33 de la Llei 14/1984, del 20 de març, del Síndic de Greuges, adopta l'acord següent:

«S'aprova el pressupost del Síndic de Greuges per al 1985 per un import de 74.476.708 pessetes, d'acord amb el desglossament que s'annexa, per tal que sigui incorporat com a Servei 02 en la Secció 01 "Parlament de Catalunya" del pressupost de la Generalitat per al 1985.»

La sessió s'aixeca quan manquen cinc minuts per a dos quarts d'onze del matí.

ANNEX A LA LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST DEL PARLAMENT DE CATALUNYA CORRESPONENT AL PRIMER PERÍODE DE SESSIONS DEL 1984

concept	Explicació de la despesa	Crèdit inicial	Augments	Baixes	Crèdit definitiu	Compromès	Pagat	Pendent de pagament	Disponible
111	Assignacions Diputats	355.000.000	-	-	355.000.000	134.947.767	134.947.767	-	220.052.233
112	Retribucions Funcionaris nivells 1 al 4	47.603.867	-	-	47.603.867	20.846.518	20.846.518	-	26.757.349
113	Retribucions Funcionaris nivells 5 i 6	16.354.717	-	-	16.354.717	6.238.337	6.238.337	-	10.116.380
114	Retribucions Funcionaris nivells 7 i 8	18.956.178	-	-	18.956.178	7.895.356	7.895.356	-	11.060.822
115	Retribucions Funcionaris nivells 9 a 11	65.827.162	-	-	65.827.162	27.966.952	27.966.952	-	37.860.210
127.1	Complement nivell 2	583.254	-	-	583.254	291.627	291.627	-	291.627
127.2	Hores extraordinàries	3.000.000	-	-	3.000.000	735.480	735.480	-	2.264.520
141	Complement familiar	400.000	-	-	400.000	118.650	118.650	-	281.350
171	Càrrecs de confiança	8.989.990	-	-	8.989.990	3.890.120	3.890.120	-	5.099.870
173	Altres personal	1.000.000	-	-	1.000.000	249.350	249.350	-	750.650
181.1	Seguretat Social de Diputats	35.000.000	-	-	35.000.000	21.172.590	21.172.590	-	13.827.410
181.2	Seguretat Social de Funcionaris	30.000.000	-	-	30.000.000	16.837.122	16.837.122	-	13.162.878
182	Quotes de Mupal	1.000.000	-	-	1.000.000	248.481	248.481	-	751.519
183	Assegurances d'accidents Diputats i altres despeses de previsió	1.000.000	-	-	1.000.000	519.886	519.886	-	480.114
	TOTAL CAPÍTOL I	584.715.168			584.715.168	241.958.236	241.958.236		342.756.932
211	Dotació ordinàries per a despeses d'oficina	7.800.000	-	-	7.800.000	3.381.958	2.342.693	1.039.265	4.418.042
212	Subscripcions	400.000	-	-	400.000	359.301	359.301	-	40.699
222	Conservació i reparacions ordinàries d'immobles	3.500.000	-	-	3.500.000	2.661.476	2.453.615	207.861	838.524
223	Neteja, calefacció, ventilació, enllumenat, aigua, assegurances i altres despeses d'immoble	30.000.000	-	-	30.000.000	24.248.024	14.776.524	9.471.500	5.751.976
231	Serveis prestats per RENFE	600.000	-	-	600.000	70.015	70.015	-	529.985
233	Carburants, assegurances i altres despeses de vehicles	3.000.000	-	-	3.000.000	1.210.000	1.207.312	2.688	1.790.000
234	Comunicacions	4.000.000	-	-	4.000.000	2.910.378	2.910.378	-	1.089.622
235	Altres serveis de transport	1.500.000	-	-	1.500.000	1.130.957	1.130.957	-	369.043
236	Serveis prestats per AVIACO	500.000	-	-	500.000	128.940	128.940	-	371.060
241	Dietes, locomoció i trasllats	3.000.000	-	-	3.000.000	745.537	745.537	-	2.254.463
251	Estudis i dictàmens emesos per persones alienes	100.000	-	-	100.000	-	-	-	100.000
252.1	Publicacions obligatòries	12.000.000	-	-	12.000.000	6.645.693	6.119.338	526.355	5.354.307
252.2	Publicacions voluntàries	100.000	11.486.014	-	11.586.014	7.520.725	7.520.725	-	4.067.289
252.3	Relacions públiques, Protocol i Informació	5.120.000	4.500.000	-	9.620.000	3.854.262	1.984.262	1.870.000	5.765.738
252.4	Realització curtemetratge divulgatiu	2.300.000	-	-	2.300.000	2.300.000	2.300.000	-	-
253	Biblioteca	1.000.000	-	-	1.000.000	593.182	593.182	-	406.818
254	Lloguer de fotocopiadores	2.500.000	-	-	2.500.000	645.609	645.609	-	1.854.391
255	Cursets d'informàtica	650.000	-	-	650.000	327.000	-	327.000	323.000
256	Despeses menors	100.000	-	-	100.000	3.300	3.300	-	96.700
257	Servei d'informàtica	2.000.000	-	-	2.000.000	662.951	567.689	95.262	1.337.049
258	Vestuari	1.000.000	-	-	1.000.000	811.380	289.290	522.090	188.620
259	Servei Bar-Restaurant	3.000.000	-	-	3.000.000	3.000.000	1.500.000	1.500.000	-
261	Conservació maquinària i equip, Servei Publicacions ..	2.200.000	-	-	2.200.000	1.736.727	1.736.727	-	463.273
262	Conservació maquinària i equip, Inst. Aire Condicionat ..	1.000.000	-	-	1.000.000	982.544	982.544	-	17.456
263	Conservació maquinària i equip, altres serveis	1.500.000	-	-	1.500.000	522.553	522.553	-	977.447
271	Atencions dels serveis	2.500.000	-	-	2.500.000	2.220.138	2.090.332	129.806	279.862
291	Despeses imprevistes	300.000	-	-	300.000	45.000	45.000	-	455.000
	TOTAL CAPÍTOL II	91.870.000	15.988.014		107.858.014	68.717.650	53.025.823	15.691.827	39.140.364
471	Assignació als Grups parlamentaris	250.000.000	-	-	250.000.000	112.192.740	112.192.740	-	137.807.260
	TOTAL CAPÍTOL IV	250.000.000			250.000.000	112.192.740	112.192.740		137.807.260
611	Adquisició de mobiliari	42.000.000	-	4.500.000	37.500.000	18.624.117	1.012.879	17.611.238	18.875.883
612	Adquisició de màquines i equip d'enregistrament	9.200.000	-	-	9.200.000	-	-	-	9.200.000
613	Adquisició de la centralita telefònica	3.500.000	-	-	3.500.000	3.458.280	3.458.280	-	41.720
614	Adquisició d'equips d'informàtica	6.500.000	-	-	6.500.000	6.025.842	201.390	5.824.452	474.158
616	Adquisició sistema de seguretat	15.000.000	-	-	15.000.000	-	-	-	15.000.000
617	Altres maquinària i equip	7.300.000	-	-	7.300.000	4.357.311	288.111	4.069.200	2.942.689
621	Obres de condicionament de l'edifici	146.026.491	-	-	146.026.491	118.878.336	24.926.929	93.951.407	27.148.155
622	Adquisició de llibres	4.000.000	-	-	4.000.000	957.778	957.778	-	3.042.222
	TOTAL CAPÍTOL VI	233.526.491		4.500.000	229.026.491	152.301.664	30.845.367	121.456.297	76.724.827
	TOTAL PRESSUPOST 1984	1.160.111.659	15.988.014	4.500.000	1.171.599.673	575.170.290	438.022.166	137.148.124	196.429.383
01	Pendent del pressupost del 1983	62.572.984	-	-	62.572.984	62.572.984	44.785.869	17.787.115	
02	Pendent del pressupost del 1982	679.615	-	-	679.615	679.615	321.841	357.774	
		1.223.364.258	15.988.014	4.500.000	1.234.852.272	638.422.889	483.129.876	155.293.013	96.429.383

ANNEX AL PRESSUPOST DEL PARLAMENT DE CATALUNYA PER AL 1985 ESTAT DE DESPESES

PRESSUPOST DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA — Detall — P.I.					Any:		
Departament o Secció					1985		
PARLAMENT DE CATALUNYA					Número Orgànic:		
Parlament de Catalunya					01/01		
APLI		ACIÓ			EXPLICACIÓ DE LA DESPESA	Total per conceptes	Total per articles i capítols
Econòmica	Funcional						
		CAPÍTOL I - DESPESES DE PERSONAL					
		Article 11 - <u>Retribucions bàsiques</u>					
111		Alts càrrecs: Assignacions als Diputats			345.869.400		
112		Funcionaris amb índex de proporcionalitat 10 o equivalent (nivells 2 al 4)			55.297.019		
113		Funcionaris amb índex de proporcionalitat 8 o equivalent (nivells 5 i 6)			21.627.729		
114		Funcionaris amb índex de proporcionalitat 6 o equivalent (nivells 7 al 8)			47.735.146		
115		Funcionaris amb índex de proporcionalitat 4 o equivalent (nivells 9 a 11)			54.795.884		525.325.178
		Article 12 - <u>Retribucions complementàries</u>					
127		Hores extraordinàries i altres complements			3.500.000		3.500.000
		Article 14 - <u>Complement familiar</u>					
141		Complement familiar			400.000		400.000
		Article 17 - <u>Personal eventual, contractat i d'altres</u>					
171		Càrrecs de confiança			8.813.987		
173		Altres personal			1.000.000		9.813.987
		Article 18 - <u>Assegurances Socials</u>					
181		Règim de la Seguretat Social:					
		.1 - Diputats			45.000.000		
		.2 - Funcionaris			36.000.000		
182		Quotes de Mupal			1.800.000		
183		Altres règims de previsió social: Assegurances d'accidents Diputats i altres despeses de previsió			1.000.000		83.800.000
TOTAL CAPÍTOL I							622.839.165

PRESSUPOST DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA — Detall — P.I.				Any:
Departament o Secció		Direcció General, Servei o Organisme		Número Organi:
PARLAMENT DE CATALUNYA		Parlament de Catalunya		01/01
APLICACIÓ		EXPLICACIÓ DE LA DESPESA	Total per conceptes	Total per articles i capítols
Econòmica	Funcional			
		CAPÍTOL II - COMPRA DE BENS CORRENTS		
		Article 21 - <u>Dotació ordinària per a despeses d'oficina</u>		
211		Dotació ordinària per a despeses d'oficina	7.800.000	8.300.000
212		Subscripcions	500.000	
		Article 22 - <u>Despeses d'immobles</u>		
222		Conservació i reparacions ordinàries	4.000.000	43.000.000
223		Neteja, calefacció, ventilació, enllumenat, aigua, assegurances i altres despeses d'immoble	39.000.000	
		Article 23 - <u>Transports i comunicacions</u>		
231		Serveis prestats per RENFE (Conveni del 27.10.80)	600.000	11.100.000
233		Carburants, assegurances i altres despeses de vehicles	3.000.000	
234		Comunicacions	4.000.000	
235		Altres serveis de transport	3.000.000	
236		Serveis prestats per AVIACO (Conveni del 21.5.83)	500.000	
		Article 24 - <u>Dietes, locomoció i trasllats</u>		
241		Diputats i personal	3.500.000	35.705.600
242		Indemnització als Diputats per l'exercici de la seva funció	32.205.600	
		Article 25 - <u>Despeses especials per al funcionament dels serveis</u>		
251		Estudis i dictàmens emesos per persones alienes al Parlament	100.000	37.450.000
252		Publicacions, treballs, relacions públiques i altres activitats d'interès per al Parlament:		
		252.1 Publicacions obligatòries (Butlletí i Diari de Sessions)	16.600.000	
		252.2 Publicacions voluntàries	100.000	
		252.3 Relacions Públiques, Protocol i Informació	7.800.000	
253		Biblioteca		
		253.1 Material específic per al Servei	500.000	
		253.2 Enquadernació i restauració de llibres	1.000.000	
254		Lloguer de fotocopiadores	2.500.000	
255		Conveni Hospital Clínic, serveis d'assistència mèdica	650.000	
256		Despeses menors	100.000	
257		Servei d'Informàtica	3.300.000	
258		Vestuari (veure annex 12)	1.800.000	
259		Servei Bar-Restaurant	3.000.000	
		Article 26 - <u>Conservació i reparació d'inversions</u>		
261		Conservació de maquinària i equip sistema informàtic	2.500.000	6.500.000
262		Conservació de maquinària i equip, instal·lació d'aire condicionat	1.300.000	
263		Conservació i reparacions sistema de seguretat	500.000	
264		Conservació de maquinària i equip, sistema alimentació elèctrica ininterrompuda	700.000	
265		Conservació i reparacions d'altre maquinària i equip	1.500.000	
		Article 27 - <u>Mobiliari, equip d'oficina i altre material inventariable per a Serveis ja existents, inclosa la conservació i la reparació</u>		
271		Atencions dels serveis	3.000.000	3.000.000
		Article 28 - <u>Despeses de promoció i estudis</u>		
281		Formació i perfeccionament del personal informàtic	750.000	1.250.000
282		Formació i perfeccionament d'altre personal	500.000	
		Article 29 - <u>Dotacions per a serveis nous</u>		
291		Despeses imprevistes	500.000	500.000
		TOTAL CAPÍTOL II		146.805.600
		CAPÍTOL IV - TRANSFERÈNCIES CORRENTS		
		Article 47 - <u>A Institucions sense finalitat de lucre</u>		
471		Assignació als Grups parlamentaris per despeses de secretaria	266.250.000	266.250.000
		TOTAL CAPÍTOL IV		266.250.000

ANNEX AL PRESSUPOST DEL SÍNDIC DE GREUGES PER AL 1985

DESGLOSSAMENT

Departament o Secció		Direcció General, Servei o Organisme		any:
PARLAMENT DE CATALUNYA		SÍNDIC DE GREUGES		1985
				número Orgànic:
				01/02
APLICACIÓ		EXPLICACIÓ DE LA DESPESA	Total per conceptes	Total per articles i capítols
Econòmica	Funcional			
		CAPÍTOL I - DESPESES DE PERSONAL		
		Article 11 - <u>Retribucions bàsiques</u>		
111		D'alts càrrecs:		
		111.01 Síndic de Greuges	5.548.906	
		111.02 Adjunt al Síndic	4.103.304	
		111.03 Secretari General	3.652.205	
112		Assessors d'Àrea	15.558.501	
113		Assessors Tècnics:	4.068.343	
114		Administratius	9.948.537	
115		Uixers i xofer	<u>3.621.912</u>	46.501.708
		Article 12 - <u>Retribucions complementàries</u>		
127		Hores extraordinàries	<u>100.000</u>	100.000
		Article 14 - <u>Complement familiar</u>		
141		Complement familiar	40.000	40.000
		Article 17 - <u>Personal eventual, contractat i d'altres</u>		
171		Personal eventual	<u>1.000.000</u>	1.000.000
		Article 18 - <u>Assegurances Socials</u>		
181		Règim Seguretat Social	<u>3.500.000</u>	3.500.000
		TOTAL CAPÍTOL I		51.141.708
		CAPÍTOL II - COMPRA DE BENS CORRENTS		
		Article 21 - <u>Dotació ordinària per a despeses d'oficina</u>		
211		Dotació ordinària per a despeses d'oficina	1.000.000	
212		Subscripcions	60.000	1.060.000
		Article 22 - <u>Despeses d'immobles</u>		
221		Lloguers	2.300.000	
222		Conservació i reparacions ordinàries	100.000	
223		Neteja, calefacció, ventilació, enllumenat, aigua, assegurances i altres despeses d'immoble	<u>1.300.000</u>	3.700.000
		Article 23 - <u>Transports i comunicacions</u>		
233		Carburant i altres despeses de vehicles	600.000	
234		Comunicacions	1.000.000	
235		Despeses de transport	<u>600.000</u>	2.200.000
		Article 24 - <u>Dietes, locomoció i trasllats</u>		
241		Dietes, locomoció i trasllats	<u>400.000</u>	400.000
		Article 25 - <u>Despeses especials per al funcionament dels serveis</u>		
251		Estudis i dictàmens emesos per persones alienes	300.000	
252		Publicacions, treballs, relacions públiques i altres activitats	500.000	
256		Despeses menors	50.000	
257		Servei informàtic	500.000	
258		Vestuari	75.000	
259		Biblioteca	<u>1.000.000</u>	2.425.000
		Article 26 - <u>Conservació i reparació d'inversions</u>		
261		Conservació de maquinària i equip	<u>200.000</u>	200.000
		Article 27 - <u>Mobiliari, equip d'oficina i altre material inventariable per a serveis ja existents, inclosa la conservació i reparació</u>		
271		Atencions dels serveis	<u>150.000</u>	150.000
		Article 29 - <u>Dotacions per a serveis nous</u>		
291		Despeses imprevistes	<u>100.000</u>	<u>100.000</u>
		TOTAL CAPÍTOL II		10.235.000

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 11

La sessió s'obre quan manquen quatre minuts per a les onze del matí. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el Llettrat Sr. Ferret.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball, de Justícia i d'Indústria i Energia.

Ordre del dia

1. *Necrologia de l'I. Sr. Joaquim Pibernat i Lleyxà.*
2. *Projecte de Llei de declaració com a paratge natural d'interès nacional d'una part de la vall del monestir de Poblet.*
3. *Proposició no de Llei relativa al punt 10 de la Resolució 9/II del Parlament de Catalunya.*
4. *Elecció dels I. Srs. Diputats que representen el Parlament en la Comissió de seguiment per a l'entrada d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea.*
5. *Interpellació al Consell Executiu sobre el Mapa de Serveis Socials.*
6. *Interpellació al Consell Executiu sobre el fons de lluita contra l'atur.*
7. *Interpellació al Consell Executiu sobre l'ensenyament mitjà.*
8. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Comitè Català de l'Any Internacional de la Joventut.*
9. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'ajut a famílies amenaçades de desnonament.*
10. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació penitenciària.*
11. *Preguntes amb resposta oral.*

El Sr. PRESIDENT: S'obre la sessió.

Abans d'entrar en l'ordre del dia, aquesta Presidència ha de fer alguns advertiments.

En primer lloc, que la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple i el nom dels formulants, serà repartida als Diputats, si no ho ha estat ja a hores d'ara.

També haig de dir que s'han produït diverses modificacions en les Meses de les Comissions, d'acord amb l'article 37.2 del Reglament, i aquestes, naturalment, han de ser comunicades al Ple, i, per tant, prego un senyor Secretari que doni lectura d'aquestes modificacions.

El Sr. SECRETARI QUART: «Com a Vice-president de la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme ha quedat designat el senyor Antoni Mur i Borràs.

»Com a Secretari de la Comissió d'Estatut dels Diputats ha estat elegit el senyor Jordi Peris i Mussó.»

El Sr. PRESIDENT: Encara una altra manifestació d'aquesta Presidència, i és que, en virtut que els Grups parlamentaris d'Esquerra Republicana i del Partit Socialista Unificat de Catalunya han sol·licitat dictamen al Consell Consultiu sobre l'ade-

quació del Projecte de Llei de l'Institut Català de Finances, i en aplicació de la interpretació de l'article 61.4, de data 20 d'octubre de 1981, queda suprimit el debat i la votació de la Llei a què fa referència el punt 3.

Necrologia de l'Illustre senyor Joaquim Pibernat i Lleyxà

I ara, després d'això, podem entrar en el punt primer de l'ordre del dia, que és la necrologia de l'Illustre senyor Joaquim Pibernat i Lleyxà.

Aquesta Presidència saluda emocionadament la senyora Pibernat i família, que ens honoren amb la seva presència, i li testimonia els sentiments d'amistat de tota la Cambra, així com els d'admiració i d'enyorança envers el qui va ésser un parlamentari exemplar, un ciutadà exemplar i un fidel i molt estimat amic.

I ara, prego l'Illustre...

(El Sr. Torres demana per parlar). El senyor Torres té la paraula.

El Sr. TORRES (de l'escó estant): Em sembla que s'ha comès un error perquè el punt 3 de l'ordre del dia no està relacionat amb la Proposició presentada, amb la demanda de dictamen al Consell Consultiu dels Grups del Partit Socialista Unificat i Esquerra Republicana. El punt 3 fa referència a l'Institut Català de Finances...

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. TORRES: Feia referència a una Llei...

El Sr. PRESIDENT: Sí, té raó, té raó, el senyor Torres. Perdó, que jo ara no recordava això i m'he trobat la nota preparada d'aquesta manera. Té raó, senyor Torres. Per tant, queda rectificat en el sentit que ell ha interessat.

Bé, doncs prego l'Illustre Diputat senyor Ferran Camps que faci ús de la paraula per fer el seu parlament en memòria del senyor Pibernat.

El Sr. CAMPS I VALLEJO: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, aquest estiu, el mes d'agost, quan la majoria de nosaltres érem lluny de les tasques legislatives, ens arribà la trista notícia de la mort del nostre company Joaquim Pibernat i Lleyxà. Ell mateix era fora. Havia marxat de vacances amb la seva família i la malaltia el sorprengué a les valls d'Andorra, per anar a morir a la seva ciutat nadiua el 6 d'agost.

Havia nascut força a prop d'aquí: al passeig de Sant Joan, no massa lluny de l'Arc de Triomf, l'11 de setembre de 1924. Permeteu-me de dir entre parèntesis que, cada any, en la recepció que el President d'aquesta Cambra ofereix amb motiu de la festa nacional de Catalunya, aprofitàvem per felicitar-lo, i ell fruïa manifestant-nos la satisfacció que dona a un nacionalista català de cap a peus, com ho era ell, d'haver nascut en una diada tan significativa i inoblidable.

En Joaquim era un barceloní síntesi de les comarques catalanes, com ho són la majoria dels barcelonins. El seu pare era de Granollers; la seva família materna, els Lleyxà, de les terres de l'Ebre. El seu avi matern era un pintor vingut de Tortosa juntament amb en Francesc Gimeno, que li féu un magnífic retrat que el nostre Diputat guardava amb estimació.

Possiblement fou d'aquest avi del qui heretà una gran afició pel dibuix, que molts de nosaltres coneixíem.

Però aquest domicili natal que abans esmentàvem li durà

poc. Els seus pares aviat es traslladaren a viure a Sants, barriada en la qual muntaren una petita indústria de refractaris. A Sants, els Pibernat ja hi tenien arrels; no és perquè sí que un avantpassat del nostre Diputat hi té un carrer dedicat.

En Joaquim Pibernat inicià els seus estudis al seu barri i més tard el batxillerat a l'Institut Balmes. Aviat, però, un esdeveniment el marcà, com a la majoria dels ciutadans: la guerra civil. Ell tenia setze anys i, juntament amb la seva mare i el seu germà, se'n varen anar a viure a Cabrils, lloc on s'estalviaren els impressionants bombardeigs que la ciutat de Barcelona patí de les tropes franquistes i dels seus aliats nazis i feixistes. En Joaquim tenia una especial estimació per Cabrils, i amb el temps hi retornà a viure i l'escollí com a lloc de repòs de les seves despulles mortals, en un lloc deliciós, a mig aire, envoltat d'arbres i de cara a la blava Mediterrània.

Una bona prova d'aquesta estimació de què parlem són les seves paraules al pròleg del llibre *Cabrils, el poble i els homes*, de Jaume Tolrà. En Joaquim hi recorda el Cabrils idíl·lic dels anys bèl·lics i el compara amb l'actual, ple de segones residències. Cabrils, com tot el Maresme, és un paisatge molt a la mida humana i és lògic que l'encisés.

Passat el tràngol de la guerra, inicià els seus estudis universitaris, que ell hauria volgut que fossin d'arquitectura, però per influència paterna es decantà cap a la química. Als anys universitaris fa una gran amistat amb dues persones d'intensa vida política aleshores però que més tard es faran monjos de Montserrat, els pares Rion i Raguer. Un cop llicenciat per la Universitat de Barcelona, començà a treballar en la indústria familiar, en què ell volgué fer notables innovacions tecnològiques: cercar models industrials més avançats, motiu pel qual viatjà a l'estranger. Allà veu que cal fer la renovació industrial. Mentrestant es casà, i del seu matrimoni neix una prolífica família: sis fills, que ell estimava enormement, i no s'estalviava de dir-ho i repetir-ho.

Participà aviat de l'associacionisme cristià i fou vicepresident d'Acció Catòlica de Barcelona els anys cinquanta. Poc més tard, del 1961 al 1965, accedí a la presidència de l'Acció Catòlica patronal. El seu compromís cristià el dugué a prendre posicions i actituds d'oposició política, i així, el 1966, fou processat per edició i distribució de propaganda il·legal. Les visites intimidatòries de la policia es repetien. El 1969 presideix ADECSA, Associació d'Empresaris Democràtics.

El consell de guerra de Burgos del 1970 el marcà profundament i, possiblement, és això el que després el fa participar en el Grup Cristià de Drets Humans.

A partir del 1974 és president d'una entitat fruit del Concili Vaticà Segon, Justícia i Pau. Aquí promou dues importants campanyes que el dugueren per barriades i pobles: la recollida de signatures a favor de l'amnistia, i una altra sol·licitant l'abolició de la pena de mort.

Com recordaran molts membres d'aquesta Cambra, aquestes dues actuacions tingueren gran ressò en la vida ciutadana de Catalunya i col·laboraren en l'adveniment de la democràcia. La sensibilització contra la pena de mort fou tal que, possiblement per això, es recollí en la Constitució del 1978.

A través de Justícia i Pau connectà amb una important personalitat política de Madrid, Joaquín Ruíz Jiménez, amb qui trobà una profunda amistat, que perdurà. I cal dir que en aquells moments Joaquim Pibernat havia pres una acció políti-

ca: va ingressar al partit dels demòcrata-cristians de Catalunya, Unió Democràtica de Catalunya, l'any 1972.

Dintre del partit, en Joaquim Pibernat hi dugué a terme tasques importants. El 1973 fou elegit conseller nacional, càrrec que mantingué fins a la seva mort. A més a més, el 1978 fou elegit membre del comitè de govern i ho fou fins al 1980, en que cessà en ésser elegit Diputat d'aquesta Cambra.

La dècada dels setanta fou d'una activitat important dintre d'Unió: els darrers anys de la clandestinitat, la constitució de l'equip demòcrata-cristià de l'Estat espanyol, això és, la coordinació dels seguidors d'aquesta ideologia, que inicialment s'havien limitat al Partit Nacionalista Basc i Unió i que, a partir de l'aparició de nous nuclis en altres llocs de l'Estat, com el País Valencià, les Illes, Galícia i sobretot la creació a Madrid de dues forces de base estatal d'aquest signe ideològic, feren necessari establir aquests contactes. En Joaquim tenia una forta amistat amb alguns dels líders bascos d'aquest moviment i participà activament als seminaris ideològics que se celebraren, tant els clandestins com els tolerats, un cop mort el general Franco.

La seva vinculació política el dugué a la gerència de l'Editorial Nova Terra. No oblidem que, entre altres llibres de promoció de la cultura política democràtica, Nova Terra edità aquelles famoses conferències de les terceres vies, és a dir, la presentació de les principals ideologies que després marcarien políticament Catalunya.

Paral·lelament amb aquesta gerència, exercí la de la malaquanyada revista *Oriflama*, eina important de la catalanització de la nostra joventut.

El 1977 passà a ésser secretari de PIMEC, Petita i Mitjana Empresa Catalana, i es vinculà professionalment amb les noves fonts d'energia, com el gas natural.

En les eleccions al Parlament de Catalunya del 1980 fou elegit Diputat i fou Portaveu segon del Grup de Convergència i Unió. Fou membre de la Diputació Permanent, de la Comissió de Reglament i de les Comissions d'Economia, Finances i Pressupostos, de la d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme i de la de Política Territorial. En totes hi desenvolupà una tasca important.

Així, fou partícip i defensor dels pressupostos de la Generalitat dels anys 81 i 82. En la Comissió d'Indústria fou ponent de diferents lleis; així, la de residus industrials. També actuà de ponent en la Llei sobre el servei de sismologia de Catalunya. En la Comissió d'Indústria fou ponent de la Llei de protecció de l'ambient atmosfèric, i també fou destacada, encara que ell no hi volgué cap lluïment personal, la seva participació en la Llei de regulació administrativa de determinades estructures comercials i vendes especials, popularment coneguda per la Llei de rebaixes.

També formà part de la Comissió de Control i de l'Actuació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de les seves Empreses Filials. Tampoc no podem passar per alt la tasca que dugué a terme la Comissió d'Investigació de la Central Nuclear d'Ascó.

En Joaquim Pibernat era un Diputat lliurat a la seva feina. Quan preparava un tema ho feia amb intensitat i amb entusiasme. Les seves intervencions en aquesta tribuna eren apassionades, però sempre mesurades i raonades. No tenia per costum fer afirmacions gratuïtes, ans al contrari, com que normalment

eren temes científics consultava i analitzava seriosament tota mena de documentació i inquiria i preguntava els especialistes i entesos abans d'emetre un judici. Però, un cop veia que tenia la documentació suficient, ho defensava abrandadament.

Jo el recordo d'haver pujat ací a defensar una esmena a la Llei del Parlament, el President i el Consell Executiu sobre la compatibilitat del càrrec de membre de govern de Catalunya i, a més, ser Diputat a Corts. El tema no era pas fonamental, però si pràctic, en el sentit de deixar obertes les portes i no encotillar-se. Aportà arguments de precedents històrics importants de l'època de la Generalitat republicana, però res no hi valgué, i ell, que ja coneixia d'antuvi el resultat final negatiu, no va desanimar-se, va prendre la paraula amb la mateixa decisió i optimisme que si anés a triomfar. Ell ho creia convenient i no hi havia cap motiu de desànim.

En dir que era un Diputat complidor i treballador en aquesta casa, tindríem una visió incompleta de la seva tasca parlamentària. Quan el Grup parlamentari de Convergència i Unió féu una distribució de territoris per treballar, ell escollí l'Hospitalet de Llobregat. En aquesta ciutat, orfe d'una planificació urbanística racionalitzada i humana i mancada de tants serveis mínims, ell hi desenvolupà una feina impressionant. Recorregué tots els barris, parlà amb totes les entitats i associacions, gestionà solucions, es discutí amb l'Administració pública per aconseguir mesures urgents i eficaces i no es desanimà mai, fins i tot quan hi havia raons fonamentades per estar-ho.

La primacia de les seves preocupacions eren dos barris especialment conflictius: Bellvitge i el Polígon Gornal, als quals dedicà un munt d'hores i tenia una gran angoixa quan no aconseguia resoldre tot el que calia.

Aquesta feina tan poc lluïda, tan ingrata, pot ajudar a acabar de conèixer en Joaquim Pibernat, que, el darrer 29 d'abril, era reelegit membre d'aquesta Cambra, de nou.

Les poques setmanes transcorregudes d'ençà d'aquella data i la seva prematura mort fan que algunes de ses senyories no hagin tingut ocasió de conèixer-lo, i, per tant, que digui encara alguna cosa més d'ell.

Potser dir que una persona és una bona persona pot semblar poca cosa, o, fins i tot, pot ser interpretat negativament, però, com deia André Gide: «Com que tot ja ha estat dit però ningú no ho escolta, cal tornar a començar», i, per tant, cal tornar a dir que una bona persona és una gran persona i potser excepcional perquè cada volta és moneda menys corrent. Per això, em semblen significatives les paraules dites arran de la mort d'en Joaquim per un destacadíssim membre d'aquesta Cambra. Deia que era un home bo, que és el millor elogi, l'elogi que qualsevol de nosaltres esperaria obtenir.

Amb totes aquestes paraules no hauríem fet més que donar unes pinzellades, fer un croquis mínim de la rica personalitat que avui recordem. Els seus escrits, les conferències i intervencions polítiques a dintre o fora d'Unió Democràtica ens poden ajudar a completar enormement el seu perfil humà i polític, i cal animar els qui han iniciat la tasca de fer-ho fins a completar-ho.

En Joaquim Pibernat és un ric patrimoni d'honestedat que no ha d'ésser exclusiu dels seus familiars, del seu partit, del seu Grup parlamentari; ho ha d'ésser de tots nosaltres. De la mateixa manera que Napoleó, a les acaballes de la seva vida a l'exili de l'illa de Santa Helena, repassant el que havia estat, es

deia: «ma vie, quel beau roman!», nosaltres avui, recordant l'enyorat col·lega, podríem dir: «en Pibernat, quin bon exemple».

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat Ferran Camps. I ara, com a coronament d'aquest punt de l'ordre del dia, invito els il·lustres membres d'aquesta Cambra a recollir-se un minut en memòria del nostre enyorat col·lega. (*La Cambra fa un minut de silenci.*) Moltes gràcies.

Projecte de Llei de declaració com a paratge natural d'interès nacional d'una part de la vall del Monestir de Poblet

Seguint amb l'ordre del dia, anem a tractar ara del debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de Llei de declaració, com a paratge natural d'interès nacional, d'una part de la vall del monestir de Poblet, i de les esmenes i vots particulars reservats per a defensar en el Ple.

La Comissió de Política Territorial ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Voldria saber si algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa. (*El Sr. Rigol demana la paraula.*) El Senyor Rigol té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Rigol): Molt Honorable President, senyores i senyors Diputats, unes breus paraules simplement per presentar aquest Projecte de Llei de declaració com a paratge natural d'interès nacional, d'una part de la vall del Monestir de Poblet.

Aquest és un Projecte de Llei en què, fonamentalment, es fan dues coses: es declara paratge d'interès nacional una bona part de la vall de Poblet —concretament, es declara una zona de terreny àmplia que comprèn tota la vall de Poblet, pròpiament dita, i la vessant de les muntanyes de Prades fins al barranc de Tornés, incloent-hi la vall de Castellfollit—, això per un cantó, i, per l'altre, en l'entorn més immediat del Monestir de Poblet es prenen les mesures més pròpies i adients pel fet de ser un conjunt històric i artístic, com a monument.

Aquesta és una Llei breu, però altament tècnica, i permetin-me, simplement, unes paraules —com a contrapunt a aquesta tècnica i a aquesta brevetat— més aviat en el sentit genèric del contingut d'aquesta mateixa Llei.

El fet que sigui el nostre Parlament qui prengui possessió de com s'ha de determinar aquest entorn, aquest paratge natural de la Llei de Poblet, ens ve a dir, d'una manera o d'una altra, que el patrimoni monumental i artístic de Catalunya és propietat de tot el poble català i, per això, d'una manera o d'una altra, el legisla, l'administra, en marca les pautes i en marca les normes el mateix Parlament de Catalunya. Penso que aquesta és una constatació bàsica en el moment, doncs, de discutir-se aquesta Llei.

Subjacent a aquesta constatació n'hi una altra, i és que això que passa en el que es refereix al patrimoni monumental i artístic també s'esdevé en el sentit més genèric de la cultura. Tota cultura, d'una manera o d'una altra, és el patrimoni global dels ciutadans de tot el país i, per tant, d'una manera o d'una altra, com a objectiu, com a tendència, com a línia, ha de ser la de cercar i de trobar aquests punts de confluència i de plataforma de tot el poble de Catalunya.

Per tant, tot i que això esdevingui més com un objectiu —penso que subjacent en el mateix concepte de cultura—, es troba en aquest Parlament, lògicament, d'una manera molt clara, en la mesura en què el mateix Parlament administra, legisla i diu com ha de ser un patrimoni de tots els ciutadans d'aquest país, com és el patrimoni cultural que hi ha al voltant del Monestir de Poblet.

Penso que val la pena, abans de passar al debat d'aquesta Llei, esmentar i recordar-nos mútuament de la importància d'aquest Monestir, amb les seves grans fites històriques. Cal recordar com, des de Ramon Berenguer IV hi ha hagut, diguem-ne, el patrocini de tota la Casa Reial de la Confederació Catalano-aragonesa, com aquí ha estat considerat el Panteó nacional d'aquesta Casa Reial; cal saber —i ho sabem tots— que el gran sentit arquitectònic d'aquest monument, tant per l'austeritat del seu temple, per la bellesa del seu claustre i com pels elements més sumptuosos que hi ha al voltant dels edificis del lloc central del mateix Monestir.

Cal recordar, també, a l'últim, en aquesta gran repassada de fites històriques més importants, el fet de la fortificació que manà fer el rei Pere III i el Palau Reial o el Palau del Rei Martí, que va quedar inacabat a la seva mort el 1406.

Entrem, després, en un procés molt difícil, en el moment de l'exclaustració, l'any 1835. Immediatament, els grups de les rodalies marquen ja un grup de salvaguarda del que aleshores començaven a ser ja les ruïnes d'aquell Monestir i, en aquest sentit, penso que val la pena recordar, també, i constatar que en els mateixos avatars d'aquest Monestir —que hi ha un període florent molt esplendorós, lligat a les circumstàncies històriques del segle XIV i del segle XV—, que va seguir les vicissituds generals del nostre país, troba un moment molt baix, però després es va iniciant un procés de recuperació, que comença pels pobles més immediats del seu entorn; després, amb la gran tasca del diplomàtic, financer i patrici Eduard Toda i Güell, i, després, amb la tasca —ja institucional— que des de l'any 40 comença i que continua en aquest procés democràtic.

Cal entendre que, aquesta Llei, el que no vol és circumscriure's únicament i exclusivament en una restauració de tipus històric, per un hiperrealisme de retrobament de la història tal com és sinó que la intencionalitat d'aquesta Llei és que aquest gran patrimoni es pugui posar al servei de tots els nostres conciutadans, els actuals i els futurs, i, per tant, no té una vocació estrictament historicista en el sentit més estricte de la paraula sinó que és una Llei que convida totes les persones del nostre país a poder gaudir tant del que significa aquest monument artístic com de tot el seu entorn ecològic a què està lligat.

En aquest sentit, permetin-me, doncs, que em complagui en l'esforç fet per tots els Grups parlamentaris, com perquè aquesta tasca de restauració i de revalorització del que significa aquest monument s'hagi fet amb una gran compenetració i amb un gran diàleg entre els diversos Grups.

En aquest sentit, volia agrair aquesta col·laboració, i moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable senyor Conseller. Algun membre de la Comissió vol presentar el Dictamen? (Pausa.) Bé, doncs, no havent-hi presentació del Dictamen, podem passar ja a la seva discussió.

Comença, doncs, el debat d'aquest Projecte de Llei. Com que no hi ha cap esmena a la totalitat, es passarà a la part dispo-

sitiva, i deixarem el debat sobre l'exposició de motius per al final.

La primera esmena presentada és a l'article 1, i correspon al Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. És una esmena d'addició. Per defensar-la, el senyor Maties Vives té la paraula.

El Sr. VIVES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo voldria començar el torn d'intervenció en la defensa d'aquesta primera esmena al Projecte de Llei recollint les paraules amb què acabava l'Honorable Conseller senyor Joan Rigol, en el sentit que és cert que en aquesta Llei, a diferència de, segurament, tota la resta de lleis que estan en aquest moment en aquesta Cambra, tant en tràmit de ponència com en tràmit de Comissió, s'ha fet pel ponent de Convergència i Unió un esforç per a recollir tot el que eren esmenes, aportacions d'altres Grups parlamentaris. En aquest sentit quedaran, a l'hora de passar a votació, tan sols dues esmenes al Projecte de Llei.

La primera d'aquestes és la que estem discutint en aquest moment. De què es tracta? Es tracta d'intentar posicionar-nos en un tema que segurament té més importància de debat cultural que no pas estrictament legislatiu, sobre quina és la filosofia amb la qual anem a la redacció de projectes de llei —de lleis— de declaració de paratges naturals. És a dir, quin és el posicionament de filosofia política davant d'aquestes zones, parcs naturals, paratges..., s'utilitzi la figura que s'utilitzi, en definitiva, creació de pulmons, creació de zones que permetin equilibrar territorialment Catalunya. I nosaltres plantejem en la nostra esmena un tema senzill: la incorporació en aquest article primer, entre tot el reguitzell de verbs que fan referència a les finalitats pròpies del paratge, del verb «gestionar». No tant apellant a les nombroses intervencions que des d'aquesta Tribuna va fer un Diputat del nostre Grup parlamentari en l'anterior legislatura, el senyor Lluís Medir, sinó lligat amb les seves intervencions, perquè estem profundament convençuts que el que s'està discutint, quan es planteja la incorporació d'aquest verb, són dos posicionaments filosòfics, polítics, per tant, diferents en relació amb el tema.

L'article primer, en el text del *Butlletí del Parlament de Catalunya* té vuit ratlles. En aquestes vuit ratlles jo he sabut trobar set verbs, que són: «conservar-ne»; «defensar»; «preservar»; «defensar», de nou; «conservar», de nou; «restaurar», i «protegir». En definitiva, set verbs, tots ells antics, netament conservadors; antics, netament proteccionistes, però, en definitiva, no apellen a allò que nosaltres entenem que caldria aportar: la idea dels paratges naturals a una idea de molta més utilitat, no només per la seva simple existència, sinó pel seguit de treballs, de comentaris, de gestions que en el seu interior s'hi puguin fer.

Nosaltres entenem que cal anar amb aquesta idea de gestió, lligant-lo a tot el fenomen d'escoles de la natura *in situ*, a l'interior dels paratges; lligant-lo a la necessitat de potenciar conreus i plantacions autòctons, a l'interior d'aquests paratges, en un sentit viu, progressista; lligant-ho a la consideració d'aquests paratges com aquest tot viu i, per tant, portant més enllà, en la concepció que tingui Catalunya d'aquests, de la simple idea de la conservació, de la defensa, de la protecció, de la consideració, si se'm permet l'ús de la paraula, d'aquests paratges com a «museus», en el sentit més pejoratiu —si és que en té

algun—, que pot tenir la paraula «museu», de la mateixa natura.

Jo voldria fer notar a les senyores i als senyors Diputats que la Institució catalana d'Història Natural, segurament la institució que més s'ha dedicat a aquest tema, titula el seu llibre *Natura ús o abús, llibre blanc de la gestió de la natura a Catalunya*, precisament apellant a aquesta concepció oberta.

I, segurament, se'm dirà en torn de rèplica, que l'expressió «gestió» no apareix en el text del Projecte de Llei; concretament, a l'apartat de la lletra h), de l'article 5. Quan apareix aquest concepte, en el Projecte on és? És relacionat amb la circulació de vehicles motoritzats. És a dir que el Consell Executiu utilitza el verb «gestionar» quan es tracta de donar permís a vehicles motoritzats perquè transitin per indrets en els quals normalment no podran fer-ho a l'interior del paratge. No és aquest el concepte de gestió que nosaltres defensem. És, evidentment —i crec que ha quedat clar—, un altre. Entenem que és un concepte molt més ampli, que lliga amb les concepcions més avançades en relació amb la qüestió i que és —si se'm permet l'expressió—, especialment aplicable a les zones de muntanya mitjana, com és el cas de les muntanyes de Prades, en el ben entès que, per a nosaltres, tot allò que està contingut a l'article ens sembla bé, i, en aquest ordre de coses, si la nostra esmena no s'acceptés, òbviament, votariem també a favor de l'article primer, ja que tot allò que hi és és correcte, però entenem que hi falta, més enllà del que es diu: «conservar, defensar, protegir, restaurar, preservar», el concepte de «gestió dels paratges», que, en definitiva, porta més enllà del que vostès poden portar, la creació d'aquest tipus de figures en l'ordenament urbanístic, en l'ordenament del sòl a casa nostra.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Alguna intervenció en contra? El Diputat senyor Descals té la paraula.

El Sr. DESCALS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el PSUC vol introduir el mot «gestió» a l'article 1. Nosaltres hem buscat al diccionari la definició de «gestió», i el diccionari diu: «Conjunt d'operacions administratives sobre certs béns efectuades per una o més persones en nom de llurs propietaris i amb l'objecte d'obtenir-ne resultats beneficiosos.»

(El M. H. Sr. President s'absenta momentàniament i l'I. Sr. Vice-president Primer ocupa el lloc de la Presidència.)

Nosaltres, lògicament, no ens referim en aquest aspecte a filosofia política —potser més a gramàtica—, i diem que aquesta paraula, «gestió», en aquest article, és innecessària, ja que la justificació de motius de «gestió», a més dels que es puguin establir en la normativa prevista en l'article 3 del Projecte, queden clarament establerts, justament, pels verbs que el senyor Maties Vives ha anunciat abans, i que són a l'article 1: «conservar el paratge, defensar-lo, restaurar-lo, protegir-lo, preservar-lo», que són més explícits, i també són d'acord, tal com diem, amb l'article 4 de la Llei 15/1975, del 2 de maig, que defineix què és un paratge.

Però, a més, l'article 5 —al qual també el senyor Maties Vives ha fet referència—, cal llegir-lo bé, perquè no només la gestió del parc fa referència als circuits —i el llegiré, diu: «La circulació de vehicles motoritzats fora dels indrets especialment autoritzats, excepte quan correspon a activitats agropecuàries o relacionades amb la gestió del parc.» La circulació

de vehicles motoritzats queda relacionada amb la gestió del parc; no és que la gestió del parc es compti només per als vehicles motoritzats. Creiem, doncs, que a l'article 5 es parla, concretament, de la gestió del parc d'una manera globalitzada, sense fer-ne desglossaments, i que, per tant, queda clar.

Per tant, pel que fa a aquest article número 1, creiem que la introducció d'aquest mot seria redundant i confusional. Nosaltres, lògicament, votarem en contra de l'esmena.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, senyor Diputat. Passem ja, per tant, al següent article, a l'esmena cinquena. Perdó, posem-la a votació.

Vots a favor...?, de l'esmena, naturalment.

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, queda rebutjada l'esmena per 4 vots a favor, 68 en contra i 34 abstencions.

Passem, ara sí, a l'article tercer, a l'esmena corresponent.

(El Sr. Vives demana per parlar.)

El Sr. VIVES: Senyor President, nosaltres entenem, amb el degut respecte, que caldria sotmetre a votació l'article primer, i, en tot cas, l'article segon.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al lloc de la Presidència.)

El Sr. SECRETARI PRIMER: Es procedeix a la votació de l'articulat, de l'article primer.

El Sr. PRESIDENT: Per tant, anem a votar l'article corresponent del Dictamen.

Els que hi estiguin a favor, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

Queda aprovat, doncs, el text del Dictamen per unanimitat dels presents.

Passem ara a la votació de l'article segon, al qual no hi ha cap esmena.

Els que estiguin a favor del text d'aquest article, que es posin de peu dret.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

Queda aprovat, doncs, aquest article per unanimitat dels presents.

A l'article següent hi ha una esmena, també del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Per defensar-la, dono la paraula al senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES (de l'escó estant): Senyor President, si no ho tinc malentès, hem entregat a la Mesa una transaccional signada per tots els Grups parlamentaris, que afecta les esmenes 2, 3 i 5, segons ordenació del Dictamen, i, en conseqüència, si s'acceptaven les transaccionals i eren votades afirmativament, retirarem l'esmena.

El Sr. PRESIDENT: Tenint en compte que són signades per tots els Grups, hem de considerar, doncs, que la Cambra ho accepta i vaig a fer donar lectura al text de les esmenes transaccionals.

El Sr. SECRETARI PRIMER: L'esmena transaccional a l'article 3 proposa una addició que comportaria que la redacció de l'últim punt i seguit de l'article 3 quedés: «S'ha d'elaborar un catàleg de totes les edificacions legalment constituïdes que hi ha i preveure'n els mecanismes de transformació i d'ampliació.» I també proposa la supressió de «tots els edificis».

(*El Sr. Descals demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Descals té la paraula.

El Sr. DESCALS: Bé, senyor President, no és «constituïdes» sinó «construïdes».

El Sr. PRESIDENT: És que està manuscrit i hi pot haver alguna dificultat de comprensió.

Bé, algun senyor Diputat vol fer el favor de defensar aquesta esmena? No hi ha tampoc cap oposició. Per tant, podem passar a votació l'esmena transaccional que acabem de llegir.

Els que hi estiguin d'acord, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstenen?

L'esmena transaccional ha quedat aprovada per unanimitat dels presents.

(*El Sr. Vives demana per parlar.*)

El senyor Maties Vives té la paraula.

El Sr. VIVES: Sí, senyor President, segurament, per economia de temps, faig notar a la Mesa que en les esmenes transaccionals presentades no queda cap altra esmena pendent fins a la Disposició Transitòria Tercera, i, per tant, segurament es podria sotmetre a votació la totalitat del text a partir de la lectura de les esmenes transaccionals.

El Sr. PRESIDENT: Per tant, hi ha cap inconvenient a votar en bloc tot el que queda, a partir de l'article 4 i fins a la Disposició Transitòria Segona?

Bé, procedirem a donar lectura de les dues esmenes transaccionals que falten.

El Sr. SECRETARI PRIMER: L'esmena transaccional a l'article 4 proposa l'addició de les paraules «legalment construïdes» després de la paraula «existents», és a dir que l'article 4 començaria: «Les reformes dels edificis existents legalment construïdes...» i continuaria tal com està.

A la Disposició Transitòria Segona es proposa l'addició de les mateixes paraules —«legalment construïdes»—, després d'«existents». És a dir que quedaria: «Fins al moment d'aprovar-se el planejament urbanístic, que es redactarà d'acord amb aquesta Llei, en les edificacions existents, legalment construïdes...», i continuaria com preveu el Dictamen.

A l'article cinquè, lletra c), hi ha també una esmena transaccional de supressió de la paraula «local», després de «subministrament». És a dir que quedaria el final de la lletra c) de l'article 5: «són destinats al subministrament d'aigua per a usos de boca».

El Sr. PRESIDENT: Bé, cal que algú intervingui en defensa d'aquestes esmenes transaccionals? No hi ha, per tant, torn a favor; per tant, no hi ha tampoc torn en contra. Aleshores, podem passar a votar les esmenes transaccionals en bloc, en tots els punts que afecta.

Els que estiguin d'acord amb les esmenes transaccionals, que es posin de peu dret.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstenen?

Queden aprovades, doncs, per unanimitat dels presents.

Bé, ara procedirem, doncs, a la votació en bloc, si no hi ha inconvenient —tenint en compte, malgrat tot, el text de les esmenes transaccionals—, fins a la Disposició Transitòria Tercera inclosa. Alguna dificultat a fer aquesta votació d'aquesta manera?

Els que hi estiguin a favor, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstenen?

Queda, doncs, aprovat, fins a la Disposició Transitòria Tercera inclosa, per unanimitat dels presents.

Ara hem de passar a una nova esmena —la número 24—, també del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que consisteix en l'addició d'una Disposició Transitòria Quarta. Prego l'il·lustre Diputat del Partit Socialista Unificat de Catalunya que faci la defensa de la seva esmena.

El Sr. VIVES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, l'esmena que es proposa com a addicional al text que ja hem aprovat diu el següent: «Dins un termini màxim de tres mesos, el Consell Executiu presentarà al Parlament un projecte de llei de declaració de paratge natural d'interès nacional del conjunt de les muntanyes de Prades, complementari de l'actual, que ve referit a una part de la vall del Monestir de Poblet.»

Segurament, l'explicació d'aquesta esmena, o una possible explicació, es podria fer a partir de la presentació que hem tingut del mateix Projecte de Llei. El fet que una llei, fonamentalment d'ordenació del territori, que s'ha tramitat a la Comissió de Política Territorial, sigui presentada per l'Honorable Conseller de Cultura és quelcom que, si més no, ens obliga a buscar explicacions al tema. Aquí s'ha intentat fer una llei —i s'ha fet—, amb un ampli consens de la Cambra, de defensa d'una part de la vall de Poblet, pensant sobretot en clau de Monestir, i pensant sobretot en l'entorn històric-artístic del que és avui el conjunt arquitectònic de Poblet, addicionant-li un paratge natural, barranc de Tornés, mirador de la Pena, equidistància entre l'Espluga de Francolí i Vimbodí, per tal de convertir-ho en paratge, i no s'ha tingut, en canvi, la valentia d'anar més enllà d'assumir el que és una reivindicació sentida, important en aquella zona, però és allà, en el conjunt de la gent que a Catalunya es dedica en aquestes qüestions, de la declaració de paratge natural al conjunt de les muntanyes de Prades.

Jo no voldria entrar en criteris ni en judicis d'intencions sobre per què s'ha fet d'aquesta manera i no s'ha fet d'una altra, el que sí que em sembla és que aquest Projecte de Llei —aquesta Llei, segurament, dintre d'uns minuts— que dona una satisfacció parcial a determinats entorns del Monestir de Poblet no dona satisfacció al que és l'aspiració de la gent que viu i treballa en aquelles contrades, és a dir, definir com a paratge el conjunt de les muntanyes de Prades. Per què? Jo diria que perquè és una de les zones salvables encara avui de les comarques de Tarragona, i amb més potencialitats de futur, perquè és una zona en la qual ja hi ha instal·lades escoles permanents d'educació en la natura, que ja hi ha ubicades escoles permanents de treball, d'activitats vinculades en el medi, amb les especialitats pròpies de la zona —i podríem parlar, sense ànim de prendre la paraula a gent segurament més entesa, amb tota seguretat més entesa, que el Diputat que els parla, del roure reboït o del porc senglar, o de la llúdria, com a elements propis d'aquelles contrades, no només a preservar, sinó a estudiar, a defensar, a empènyer endavant, i perquè ens trobem amb una zona amb muntanyes de Prades, amb poca pressió humana, la qual cosa és un tipus especial, senyor Jaume Camps —jo sé que n'hi ha en altres indrets d'aquestes qüestions que jo he esmentat, però les característiques dels d'aquella

zona són pròpies, específiques i àmpliament defensades pels científics que es dediquen a aquestes qüestions. Ho repeteixo: la poca pressió humana existent a la zona fa possible encara avui d'evitar desastres a l'interior de la zona, que vindria definida des d'aproximadament el massís de l'Eixà fins al riu Francolí, i limitada pel Montsant, la serra de la Llena, Llaberia, coll de Jou.

Com molt bé diu la gent entesa en la matèria és un dels parcs naturals en potència més clars de tot Catalunya, i això es deia l'any 1977. Jo diria també que és un dels pocs pulmons, dissortadament, que queden avui a les comarques de Tarragona, com vostès saben, absolutament destrossada fonamentalment pels incendis forestals, i que, en definitiva, en la mesura en què és una reivindicació de la gent dels entorns, en la mesura que hi ha una coincidència plena entre tots els científics d'aquest país en la necessitat de declaració, de preservació, de gestió de les muntanyes de Prades com a paratge natural, i en la mesura que s'ha encetat un camí amb aquest Projecte de Llei, que s'ha quedat a mig fer, que s'ha quedat, en definitiva, en una simple protecció de l'entorn del Monestir de Poblet, sense anar més enllà i abraçar el conjunt de les muntanyes de Prades, és pel que ens plantejem de demanar al Consell Executiu això que hem demanat amb la lectura de la nostra esmena, amb el benentès que ja en Ponència, en Comissió i avui en el Ple hem estat oberts a qualsevol tipus de proposta transaccional. No ens preocupen els tres mesos, no ens preocupa la data; si vostès ho volen, la retirem i hi fem la data que sigui més convenient als plantejaments de desenvolupament legislatiu del Consell Executiu, ens és igual. El que ens importa, el que ens interessa, el que desitjaríem amb aquesta esmena és que hi hagués un pronunciament clar de la Cambra entorn de la necessitat de la creació d'aquest paratge natural de les muntanyes de Prades, en la mesura que ja avui aprovarem la declaració d'una part, pròpiament, no de la totalitat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun Il·lustre Diputat vol fer ús de la paraula per oposar-s'hi? *(Pausa.)*

El Sr. DESCALS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, d'entrada voldria dir que nosaltres estem d'acord amb el senyor Maties Vives, lògicament exceptuant l'esmena, i voldria aclarir uns quants punts.

Primer, que dilluns d'aquesta setmana va entrar al Parlament un Projecte de Llei sobre la protecció dels espais naturals que contempla tots aquests aspectes i que preveu que posteriorment es farà una llista de prioritats, en la qual les muntanyes de Prades tenen un lloc molt destacat. A més, també —i per acabar—, he de dir que ja s'ha, per part del Departament, encomanat a un grup d'experts, que ja hi està treballant i està fent estudis, no només les muntanyes de Prades, sinó també les muntanyes del Montsant. Res més.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Anem a sotmetre, doncs, a votació aquesta esmena d'addició.

Els que estiguin d'acord amb aquesta esmena, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra, volen posar-se drets?

Els que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 38 vots a favor, 68 en contra i 7 abstencions.

Aquí, com que es tracta d'addició, no cal tornar sobre el text del Dictamen.

I ara, si no hi ha dificultat, fariem la votació de les disposicions finals primera i segona, conjuntament. No hi ha dificultat, suposo.

Aleshores, els que estiguin d'acord amb aquestes disposicions finals, poden posar-se de peu dret.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstenen?

Queden aprovades, doncs, les dues disposicions finals per unanimitat dels presents.

I ara passem a l'Exposició de motius. Algun Diputat vol intervenir en relació amb aquesta Exposició de motius, a favor o en contra? *(Pausa.)* No. Per tant, podem passar a la votació de l'Exposició de motius, que podria comprendre també el títol de la Llei.

Per tant, els que estiguin d'acord amb aquesta Exposició de motius i el títol, poden posar-se drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstenen?

Bé, queden aprovats, doncs, l'Exposició de motius i el títol, i amb això acabem la discussió i aprovació d'aquesta Llei. *(El Sr. Clotas demana per parlar.)* El senyor Clotas té la paraula.

El Sr. CLOTAS *(de l'escó estant)*: Senyor President, per donar la paraula per a explicació de vot al Diputat senyor Abelló.

El Sr. PRESIDENT: Sí, amb molt de gust. Té la paraula.

El Sr. ABELLÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup Socialista al Parlament de Catalunya ha votat afirmativament aquest Projecte de Llei perquè està convençut que és un pas important, evidentment no definitiu, per evitar la contínua degradació que ha sofert aquests darrers anys l'entorn del Monestir. El conjunt monumental de Poblet té una importància històrica que sobrepassa en molt el seu àmbit geogràfic de la Conca de Barberà i, fins i tot, de les comarques meridionals de Catalunya. Així, doncs, és evident que en funció d'aquesta importància mereixi una atenció especial del Parlament de Catalunya.

Al seu moment, el Grup Socialista al Parlament de Catalunya presentà un conjunt d'esmenes, totes les quals van ser acceptades per la Comissió corresponent de Política Territorial d'aquest Parlament. Esmenes que anaven dirigides a millorar el text enviat al seu dia al Parlament pel Consell Executiu de la Generalitat.

El sentit de les nostres esmenes anava dirigit a contemplar els interessos col·lectius dels habitants d'aquells municipis, així com els dels pagesos que resultaven afectats per aquest Projecte de Llei, sense que això signifiqués en cap moment una rebaixa en els continguts del Projecte de Llei.

I és en aquest sentit que el Grup Socialista al Parlament de Catalunya vol fer constar la seva crítica al procediment seguit per fer aquest Projecte de Llei de declaració com a paratge natural d'interès nacional d'una part de la vall del Monestir de Poblet. És evident que aquest Projecte de Llei afecta els terrenys municipals de l'Espluga de Francolí i de Vimbodí, municipis que en cap moment del procés d'elaboració d'aquest Projecte de Llei van ésser tinguts en compte. Nosaltres hem pogut constatar que aquests ajuntaments no van ser informats ni consultats. Pensem que això és un procediment, un mal procediment

perquè comporta reticències innecessàries i trenca el marc de col·laboració que hauria de ser permanent entre els ajuntaments i la Generalitat. No hauria costat res que per part de la Conselleria de Política Territorial s'hagués informat els ajuntaments afectats, així com la Unió de Pagesos, ja que molts pagesos d'aquells municipis es troben afectats per aquest Projecte de Llei.

Pensem que, de tota manera, una vegada aprovada la Llei, aquesta Conselleria, la de Política Territorial, encara és a temps de fer aquesta tasca pedagògica important.

En segon lloc, tot i que el Grup Socialista ha votat afirmativament el Projecte de Llei —perquè tot el que sigui salvar el nostre patrimoni, ja sigui natural, cultural o d'altre qualsevol tipus, és important—, pensem que el procediment d'anar declarant paratges naturals d'interès nacional sense cap mena de planificació, una mica en forma d'interessos conjunturals, no és el bon camí. Nosaltres estem convençuts que cal trencar aquesta dinàmica i anar planificant seriosament el conjunt de paratges naturals que hi ha d'haver al nostre país. En aquests moments els diferents paratges, que al seu moment van ser aprovats pel Parlament de Catalunya, el de la Garrotxa, el dels Aiguamolls, el del Delta de l'Ebre, es troben sense cap mena de control, en una situació que realment no és la correcta.

Per això, els socialistes impulsarem des del Parlament de Catalunya la necessitat d'aquest control. Perquè solament així serà possible que els paratges naturals siguin quelcom més que projectes de llei.

Res més.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? (Pausa.) El senyor Casanovas té la paraula.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Senyories, el nostre Grup es congratula de veure l'ampli acord que hi ha en aquesta Cambra per tot allò que fa referència a la preservació del medi i molt especialment, com és en aquest cas dels encontorns d'un monument nacional, de la bellesa, grandiositat i contingut històric del qual ens hem d'enorgullir tots plegats.

Ens omple de satisfacció aquesta unanimitat i també el fet de constatar l'esperit de millora i concreció que han aportat al Projecte de Llei les diverses esmenes que hi han estat incorporades —gairebé totes elles—, ja sigui en la seva literalitat, ja sigui a través de transaccions, i, naturalment, ens complau veure que les nostres esmenes han estat ateses en la seva totalitat.

Cal esperar que ara la Llei sigui ben aviat duta a la pràctica, amb els resultats que tots els membres d'aquesta Cambra esperem. Voldria explicar el nostre vot en l'última addició proposada en la Llei pel Grup del PSUC, perquè nosaltres en Comissió, en aquesta addició, ens vam abstenir. I ens vam abstenir perquè teníem els nostres dubtes sobre unes construccions que... —una construcció concretament—, que hi ha realitzada en la zona i que ha estat feta de forma illegal. Però, vist el que s'ha introduït per la via de transaccions al llarg d'aquest debat, on s'ha introduït en diferents articles la paraula, a continuació dels edificis o de les construccions, que es digui «legalment construïdes», això creiem que ja dóna lloc que les que illegalment siguin construïdes, doncs, es basin en l'aplicació de la Llei General sobre Protecció Urbanística perquè siguin enderrocades tal com mana la Llei. I és per això que, en aquest cas,

atenent-nos a això, hem votat en contra d'allò en què abans ens havíem abstenut.

I, per acabar, em permeto de desitjar que aquesta Llei serveixi d'exemple i pauta per poder protegir dignament els entorns d'altres monuments que ho necessiten igualment, o més que aquest, i que d'aquesta manera es contribueixi a revalorar la tasca que s'està duent de recuperació i de protecció del nostre patrimoni arquitectònic.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? (Pausa.) El senyor Vives té la paraula.

El Sr. VIVES: Sense afany de guanyar cap carrera per les explicacions de vot, senyor President, senyores i senyors Diputats, tres temes que a mi em semblen els temes centrals de la votació que hem realitzat en relació amb aquesta Llei.

El primer d'ells és el tema que ha situat darrerament el senyor Marçal Casanovas, en nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, i que segurament pot haver passat desapercebut per la majoria dels senyors Diputats que no hagin tingut temps de llegir el Dictamen de Comissió o, més enllà, pel conjunt de l'opinió pública de Catalunya.

El tema central en aquest Projecte de Llei, al marge de la mateixa protecció del paratge, era el perill que corriem amb el text enviat pel Govern a la Cambra de legalitzar tàcitament, o de permetre actes de revisió sobre la base del mateix text de la Llei, de situacions d'il·legalitat que es mantenen en determinades construccions a l'interior del paratge natural que hem aprovat, situacions d'il·legalitat vinculades a un ja famós xalet a Catalunya, que ha tingut a les seves portes les màquines per enderrocar-lo. En definitiva, enteníem —el nostre Grup parlamentari— que calia lligar a través d'esmenes, a partir del respecte a decisions que va adoptar al seu dia la Generalitat provisional del President Tarradellas, i impedir, repeteixo, que a través de catàlegs o a través de normatives aplicables, com es deia en la Llei, poguéssim tàcitament legalitzar aquella construcció.

Afortunadament, el seny s'ha imposat, i aquest matí ha estat possible fer una esmena transaccional que recollia en la pràctica, com es desprèn del text del *Butlletí* del Parlament, el contingut de tres de les esmenes del Partit Socialista Unificat, que fa possible —ho repeteixo— que això no sigui així i que la legalitat a què s'hagi d'ajustar aquella construcció illegal sigui la mateixa ara, un cop aprovada la Llei, que abans de la seva presentació en aquesta Cambra.

Al costat d'això, vull dir que el Grup parlamentari del PSUC, que ha vist en un vuitanta per cent acceptades les seves esmenes en ponència o en Comissió, que serveixen —sense cap mena de dubte— per millorar el text, per refer-lo, per donar-li..., per afinar, en definitiva, els diferents conceptes..., han quedat exclosos dos temes que hem votat afirmativament. El tema de la introducció del consell de gestió. Jo voldria dir aquí que no ens ha sorprès gens la votació de Convergència i Unió, d'Esquerra Republicana i del Grup Popular, en la mesura que presenta un posicionament conservadorista en relació amb el que és els paratges naturals, sí que ens ha estranyat, sincerament, l'abstenció del Grup parlamentari Socialista, que, en qualsevol cas, nosaltres entenem que s'ajusta a que hauria de ser un posicionament de progrés en relació amb el tema. I, en relació amb les muntanyes de Prades, en què hem

votat afirmativament, aquí sí que coincidim —i ens en congratulem— amb el Grup parlamentari Socialista. Vull dir, simplement, que a nosaltres ens agrada que la Llei d'espais naturals hagi entrat en la Cambra, que seguirem aquest Projecte de Llei amb atenció i que, en el cas que el Consell Executiu no ho faci, en un termini màxim de tres mesos des de la seva aprovació pel Parlament de Catalunya, serà el nostre Grup parlamentari qui presenti la Proposició de Llei de creació del paratge natural de les muntanyes de Prades.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra intervenció? El senyor Descals té la paraula.

El Sr. DESCALS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, acabem d'aprovar un Projecte de Llei amb el consens general, i això produeix una doble complaença: una satisfacció numèrica o estadística i una altra més interioritzada, més sensible que sensual.

El Projecte tenia 24 esmenes presentades, de les quals les nostres van ser presentades després d'haver consultat els ajuntaments de Vimodí i de l'Espluga de Francolí. 22 d'aquestes 24 esmenes han estat, a través de la ponència i de la Comissió, incorporades, transaccionades o retirades, i només dues han estat rebutjades, de les quals ja hem donat compte en els nostres torns d'intervenció.

Consideràvem les esmenes massa reglamentistes, o massa reglamentista l'esmena de gestió, i l'altra perquè, possiblement, s'apartava massa del marc d'aquesta Llei. És clar, aquesta ha estat la nostra opció i, per tant, la nostra decisió, després d'haver considerat a fons els arguments del PSUC. Estem segurs, també, que la normativa que seguirà immediatament aquesta Llei suposarà el desenvolupament dels principis que fan referència a criteris de gestió i a la defensa de la legalitat que el paratge es mereix.

Tant les aportacions de l'Esquerra Republicana com les del PSC han estat incorporades, d'una manera o d'una altra, al text, i gairebé, tal com deia al principi, totes les del PSUC, que l'han enriquit. A més, el vot afirmatiu del Grup Popular fa que tot sumat ens doni allò que al principi apuntàvem sobre la satisfacció numèrica o estadística. Agraïm tots els ponents i els Grups per les seves aportacions.

Pel que fa a l'altra satisfacció, cal dir, en primer lloc, que hem aconseguit de fer el pas absolutament necessari per evitar, d'una banda, la degradació que ja havia començat —hi posem remei—, i, de l'altra, per endegar la restauració i protecció del paisatge.

El nostre estimat poeta i dramaturg —vendrellenc i català— Àngel Guimerà, impressionat per l'espoliació del 1835, escrivia una arrebatada poesia romàntica el 1887 anomenada *Poblet*. En ella ens mostra com la violència, el sacrilegi, la fantasmagoria contrasten amb la perfecció de la natura, com la degradació dels homes contrasta amb la serenitat dels sepulcres reials i les llàgrimes del rei En Jaume, de la seva mòmia, que a tots passa de dos pams, quan, redreçada pels malfactors davant un finestr, contempla emocionada la terra catalana.

Nosaltres esperem i desitgem que els darrers versos desesperançats del poeta: «Més, ai!, que demà, feliços i riallers tornaran» no es compliran i que, contra aquest romàntic fatalisme, haurem bastit una Llei per a Poblet que ens podrà fer dir, que

ens permetrà de dir, amb el poeta: «La nit, que hermosa i serena; / l'aire, que dolç i embalmat; / la lluna, alçant-se tranquil·la, / daura muntanyes i plans. / Se sent belar una ovella; / un rossinyol ha cantat». El summum, vaja.

Moltes gràcies, senyor President.

(Rialles.)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Veray té la paraula, i li prego que em perdoni d'haver-lo posposat inadvertidament.

El Sr. VERAY: Moltes gràcies, senyor President, Il·lustres senyores Diputades i Il·lustres senyors Diputats. Per primera vegada pujo a aquesta estrada per dirigir-los unes breus paraules, i seran molt breus ja que, com a home de camp i de muntanya, no m'agrada la palla i vaig de dret al gra.

El nostre Grup parlamentari no va pas presentar cap esmena a aquesta Llei. Vàrem recórrer, junt amb el Diputat nostre per Tarragona, aquelles contrades i vàrem trobar que la gent hi estava d'acord.

En les ponències i en la Comissió nosaltres vàrem donar suport a totes les esmenes que creïem que milloraven el Projecte de Llei presentat pel Consell Executiu. Per això hem votat afirmativament les esmenes, tant transaccionals com alguna altra que s'ha acceptat, i també el Projecte de Llei.

Si ens hem abstingut en la presentada pel Grup del Partit Socialista Unificat, és per coherència amb la nostra actuació ja en la Comissió.

Gràcies.

Proposició no de Llei relativa al punt 10 de la Resolució 9/II del Parlament de Catalunya

El Sr. PRESIDENT: Bé, sembla, doncs, que hem clos aquest punt de l'ordre del dia. Podríem passar al següent. Recordin que ens saltem el punt 3, per les raons que ja hem exposat. Per tant, passem al punt quart, que és Debat i votació de la Proposició no de Llei relativa al punt 10 de la Resolució 9/II del Parlament de Catalunya, presentada per tots els Grups parlamentaris. Com que és presentada per tots els Grups parlamentaris, naturalment, prego al conjunt dels Grups que, si han designat una persona per a la presentació de la Proposició no de Llei, ho assenyalin per donar-li la paraula. (Pausa.) Hi ha alguna persona...? No hi ha ningú encarregat d'això. Per tant, podem ja passar a la votació? (Pausa.) Molt bé, doncs, anem a passar a la votació.

Els que estiguin d'acord amb la Proposició, que es posin de peu dret.

(Pausa. Remor de veus).

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

Bé, doncs, queda aprovada.

I ara, per recordar als senyors Diputats —malgrat que això ha estat publicat en el *Butlletí* amb suficient antelació, *Butlletí* número 16, del dia 19 d'octubre, pàgina 420—..., com que ara haurem de posar en pràctica, amb l'elecció que vindrà a continuació, el contingut d'aquesta Proposició no de Llei, ens permetem, per refrescar la memòria, de fer-ho llegir i pregar al senyor Secretari que doni lectura a la Proposició.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «El Parlament de Catalunya acorda que la Comissió de seguiment de les relacions entre la

Comunitat Econòmica i Espanya, creada per Resolució del Ple del Parlament en sessió tinguda el dia 26 de setembre 1984, es compon de cinc membres designats pel Consell Executiu i de deu membres que han d'ésser proposats paritàriament pels Grups parlamentaris i designats pel Parlament, dels quals, bo i respectant la paritat entre Grups parlamentaris, només cinc poden assistir a cada una de les reunions de la Comissió esmentada.»

**Elecció dels I. Srs. Diputats
que representen el Parlament en la Comissió de seguiment
per a l'entrada d'Espanya en la Comunitat Econòmica
Europea**

Bé, doncs, queda clos, també, aquest punt de l'ordre del dia. Suposo que no hi ha explicació de vot en això i, aleshores, podem passar al punt següent, que és l'elecció dels senyors Diputats que representen el Parlament en aquesta Comissió de seguiment per a l'entrada d'Espanya en la Comunitat Econòmica Europea.

Recordo que, tal com ha estat aprovat, s'han d'elegir deu membres, que han de ser proposats pels Grups parlamentaris i designats pel Parlament. Per tant, jo prego que se'ns digui a la Presidència si ja s'ha arribat a un acord per a la designació d'aquests noms, i quins són aquests noms.

(Pausa).

Bé, es pot procedir, doncs, a la votació secreta d'aquests noms?

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: El senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Sí, senyor President. La Presidència, si no ho he entès malament, ha demanat que els Grups parlamentaris diguessin els noms que han designat per ser possiblement elegits en aquesta votació. Si cal que es faci, jo puc començar anunciant els noms del nostre Grup parlamentari.

El Sr. PRESIDENT: Bé, em sembla que l'anunci dels noms és perfectament normal, però no crec que això ens pugui eximir de fer la votació secreta, com manen les regles. Per tant, si els Grups volen donar a conèixer els noms, poden fer-ho; si creuen que no ho han de fer, podem passar de seguida a la votació. *(Pausa.)* Bé, doncs, prego els senyors Secretaris que vagin anomenant els Diputats corresponents a partir del moment en què aquests Diputats s'hagin preparat per a la votació.

Els Diputats estan ja preparats per a la votació? *(Pausa.)* Podem començar, doncs.

Bé, els senyors Secretaris tindran la bondat d'anar anomenant els membres d'aquesta Cambra i ells tindran la bondat d'acostar-se a votar.

(La I. Sra. Secretària Tercera i l'I. Sr. Secretari Quart llegeixen els noms de les I. Sres. Diputades i dels I. Srs. Diputats, els quals procedeixen a votar.)

EL Sr. PRESIDENT: Tots els Diputats han estat cridats a votar? Bé, procedim a l'escrutini, doncs.

(Es procedeix a l'escrutini.)

El resultat de la votació és el següent.

Han tingut 122 vots els senyors Ferran Camps, Higini Clotas, Maties Vives, Víctor Torres i Víctor Colomé.

N'han tingut 121 els senyors Josep M. Graells, Esteve

Tomàs i Xavier Garriga, i n'han tingut 120 els senyors Rafael Ribó i Marçal Casanovas.

Cal dir, doncs, que són tots ells proclamats per aquesta Comissió de deu, dels quals, com hem dit i com consta en la proposició no de llei, n'actuaran cinc, conjuntament amb els cinc representants del Consell Executiu.

Bé, queda, doncs, enllestit aquest punt de l'ordre del dia i passem, ara ja, a les interpellacions.

**Interpel·lació al Consell Executiu
sobre el Mapa de Serveis Socials**

La primera de les interpellacions és la que sobre el Mapa de Serveis Socials formula la Diputada I. Sra. Rosa Barenys, del Grup Socialista, al Parlament de Catalunya. La senyora Barenys té la paraula.

La Sra. BARENYS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, un dels primers compromisos presos en l'anterior legislatura per l'Honorable Conseller de Sanitat i Seguretat Social, en matèria de serveis socials, fou l'elaboració del Mapa, dit de serveis socials. Com a conseqüència, el Decret 290, del 1980, l'11 de desembre, publicat al *DOG* el 23 de desembre del mateix mes i del mateix any, establia el compromís del Govern de la Generalitat de l'elaboració d'aquest Mapa de Serveis Socials a Catalunya i en el Decret es reconeixia la necessitat de fer un recompte i una valoració dels recursos existents, fer una anàlisi de la situació jurídic-administrativa, fer un projecte d'ordenació territorial que orientés el planejament i la distribució dels serveis socials bàsics destinats al conjunt de la població; esmentava també el Decret la proposta d'estudiar les línies generals d'estructura i d'organització dels Serveis Socials a Catalunya i, com a conseqüència, l'avaluació dels elements a emprar per al desenvolupament de les propostes esmentades.

A l'inici d'aquesta segona legislatura podem dir que ens trobem gairebé en la mateixa situació que el 1980, pel que fa a la planificació del Mapa de Serveis Socials, és a dir, amb un funcionament —jo crec que dispers—, fruit de la manera com es van fer els traspassos al seu dia al Govern de la Generalitat i, com a conseqüència, amb una manca de racionalització i de previsió en la política de serveis socials, amb l'única diferència, evidentment, que al Parlament de Catalunya vàrem aprovar la Llei 12/1983, relativa a l'Administració institucional de la sanitat, l'assistència i els serveis socials i s'ha començat a estructurar i a organitzar el Departament corresponent de la Conselleria.

Aquesta Diputada creu que per a portar a cap una actuació de serveis socials coherent, justa i territorialment equilibrada hi ha tres elements que han de jugar i constituir, amb la política de programació i de planificació dels serveis socials a Catalunya, un paper important. I aquests tres elements són: el Mapa de Serveis Socials, la Llei de serveis socials i el pressupost, com a conseqüència. Aquests tres instruments són necessaris per a desenvolupar qualsevol tipus de política social, que, en el cas dels serveis socials, necessiten un model que encara no tenim i que esperem que es configuri en la propera llei de serveis socials que el Consell Executiu s'ha compromès a presentar a aquesta Cambra dintre de la primera quinzena del mes de novembre, i, evidentment, aquesta política també s'ha de materialitzar en els propers pressupostos del 1985, ja que aquests

no deixen de ser un instrument que ha de garantir els plans d'actuació i els programes polítics.

Com deia, doncs, la Llei, el Mapa i els pressupostos formen un tot del qual el Mapa és l'instrument elemental i fonamental per a posar fil a l'agulla, per al desenvolupament ordenat i equitatiu de la política de serveis socials. D'aquí ve, Honorable Conseller, aquesta interpellació, per manifestar, d'una banda, la nostra preocupació per l'incompliment del Decret de referència, Decret del 1980, i d'altra banda, per les declaracions que en una roda de premsa va fer vostè a *El País* —publicades almenys a *El País* el 31 de maig del 84—, en les quals manifestava que el Mapa no fóra sotmès al Consell Executiu per a la seva aprovació, contràriament al que estableix el Decret esmentat.

Jo he de dir que, sovint, en aquesta Cambra, el meu Grup, el Grup Socialista, ens hem queixat que l'únic punt de referència per deduir la política, la programació que el Consell Executiu ha tingut respecte a determinats Departaments han estat els Pressupostos. I, evidentment, els pressupostos són un instrument deliberat en la planificació de la programació, però nosaltres ens hem queixat sovint de la manca de pressupostos per programes i ens n'hem queixat molt especialment pel tema de la política de serveis socials de manera que podem deduir, podem arribar a la conclusió que fins ara no ha deixat de ser una política amb una distribució desigual del pressupost, per no dir incoherent en relació amb la demanda i la necessitat social de la població de Catalunya. Ho puc il·lustrar amb alguna dada; podem recordar que, per exemple, en els últims pressupostos, almenys els dels dos darrers anys, perdó, més d'un 60% dels recursos han estat dedicats a ajudes individualitzades, i aquesta xifra no s'ha millorat.

També podem reconèixer que s'ha potenciat més el sector privat i poc el sector públic, sobretot el sector públic que, amb molt d'esforç, es comença a desenvolupar a partir dels ens locals, dels municipis. També podem dir que s'han prioritzat els equipaments, la política de la pedra, molt especialment el darrer any, en contra dels serveis, especialment els orientats a la prevenció dels risc social, i vostè ens donarà la raó, senyor Conseller, que en serveis socials de base i serveis socials per a d'infància, fonamentals i bàsics per a fer una política de prevenció, el pressupost no ha sobrepassat entre l'1 i el 3% del total del Departament.

És a dir que podem fer palès una vegada més que hi ha hagut aquesta orientació assistencial i palliativa, heretada, evidentment, del Govern d'anys enrera però no s'ha corregit i que s'ha fet a la vegada una política fragmentària i dispersa. I dic fragmentària i dispersa perquè, en més d'una ocasió, el nostre Grup ha denunciat o ha manifestat la necessitat d'intentar coordinar i unificar els serveis socials que depenen de les diferents Conselleries, si més no, en plans i en programes encara que orgànicament no ho estiguin i també fragmentària i dispersa perquè no hi ha una coordinació entre els plans que fa la Direcció General de Serveis Socials i els que fan els ajuntaments als ens locals. Jo crec que qualsevol polític interessat en el desplegament de la política de serveis socials durant aquests quatre anys coincidiria a afirmar que hi ha hagut una total inhibició —lamento dir-ho, però ha estat així— del Consell Executiu en l'ordenació, el planejament i la promoció dels serveis socials a pesar de les constants referències —jo podria dir, gaire-

bé, a la moda que en aquest Parlament s'està imposant de parlar del benestar social.

Perquè el desenvolupament del benestar social, també ho hem dit diverses vegades en aquest Tribuna, requereix uns instruments que vostès no poden ignorar, i aquests instruments són els que he dit al començament de la meua intervenció: les lleis i el desplegament normatiu corresponent, els equipaments —com a conseqüència d'això, els mapes, és a dir, el balanç de recursos i de necessitats i els pressupostos.

El mapa de serveis socials, evidentment, ha de ser, sens dubte, l'instrument que ens ajudi a trobar el reequilibri territorial i sectorial, amb la provisió de la política de serveis socials i d'equipaments a partir d'aquelles zones o sectors amb més alt risc social i amb més depressió social.

El mapa ha d'ajudar, en definitiva, a l'ordenació administrativa dels serveis socials per a donar compliment també al que l'estableix la llei que feia referència a l'Administració institucional de la sanitat i dels serveis socials, llei que, en el seu articulat i en la seva exposició de motius, parla de l'estructuració dels serveis socials bàsics a través de la tècnica del servei social integrat, parla de la coordinació, parla de la centralització. Si no hi ha un mapa i si no hi ha un instrument, malauradament, aquesta llei tampoc la podrem desenvolupar amb tota la seva plenitud.

Com i de quina manera, doncs, es pot fer una política sense planejar i sense programar? Sense establir objectius? Sense partir de la realitat objectiva? Sense l'avaluació de les necessitats socials dels ciutadans i ciutadanes, dels Grups socials de diversa índole, de les comunitats diferenciades que componen el teixit social de Catalunya? Això és el que voldria que em contestés el senyor Conseller i a la vegada em digués si són certes les seves declaracions, que ens informés oficialment de la situació en què es troba el Mapa de Serveis Socials i, a la vegada, com a conseqüència, que ens expliqués quins són els propòsits i el capteniment del Consell Executiu respecte al reconeixement del mapa esmentat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller, sens dubte té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Josep M. Laporte): Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, la senyora Barenys, a part de reformular oralment les qüestions que planteja en la seva interpellació ha plantejat també tota la problemàtica de la planificació dels serveis socials estretament lligada, òbviament, al tema de la interpellació, que és el Mapa.

La senyora Barenys sap molt bé que el Mapa de Serveis Socials està elaborat, elaborat i publicat en una edició prèvia, completada actualment amb una edició de cinc volums, l'últim dels quals és aquest que tinc aquí i que —no hi ha dubte— la senyora Barenys coneix perfectament.

Ella no ha entrat en el judici de com havia estat fet el Mapa, ni del valor que realment tenia o se li podria donar. Jo, abans d'entrar més profundament en aquest tema, li voldria recordar que, realment, aquesta elaboració del Mapa —i a la senyora Barenys li consta, perquè el Mapa ha estat fet no solament per gent del Departament de Sanitat i Seguretat Social sinó per un equip de tècnics, encapçalat, no cal dir-ho, per gent nostra—, però ha comptat, en tot moment, amb la valuosa col·laboració

d'altres ens com són els ajuntaments i les diputacions, que han aportat també els seus punts de vista en l'edició d'aquest Mapa. I no cal dir que aquesta edició, que no tenia precedents, la tasca de recollida de dades i l'elaboració d'aquestes dades ha estat extraordinàriament laboriosa, i tampoc no teníem, ni hi havia en el conjunt de l'Estat cap model de Mapa de Serveis Socials a partir del qual nosaltres poguéssim fer una rèplica adaptada a la realitat de Catalunya.

Per tant —perquè no és una obra meua ho puc dir amb més coneixement de causa i més objectivament—, el mapa s'ha fet i el mapa és una gran eina de treball, i és una eina de planificació absolutament necessària, sense el qual, evidentment, no es podria tirar endavant una política digna del nom de Serveis Socials.

Voldria recordar a la senyora Barenys —s'està preparant actualment l'edició del Mapa en castellà, perquè se'n vol fer una presentació pública que abasti altres Comunitats Autònomes que també ens han demanat de conèixer-la amb més profunditat— que aquest últim volum del Mapa, el volum V^a, intitulat «Conclusions i recomanacions», assenyala que, evidentment, els serveis socials —i aquest és un dels punts meus de coincidència amb les afirmacions de la senyora Barenys— han de progressar —ho repeteixo— en l'actual procés de cristallització d'un nou model. I es diu, en la introducció d'aquest mateix últim capítol dels mapes, que les recomanacions del mapa de serveis socials s'ordenen en relació amb dues grans línies d'actuació. Primera, uns pre-requisits generals per fer viables i operatius tant la finalització del procés de transició, en el qual estem encara, òbviament, com el procés de planificació recomanat. I, segona, una sèrie de recomanacions específiques per un horitzó de curt termini, adreçades a paliar en part els déficits més punyents per tal d'iniciar un reequilibri territorial i entre els diversos sectors en l'oferta dels serveis socials.

En aquest mateix volum sobre conclusions i recomanacions s'assenyalen aquests principals aspectes que cal que siguin seguits. N'esmentaré uns quants: la concreció normativa dels serveis socials com a instruments de política social, l'estructuració d'un sistema integrat de serveis socials a un nivell primari i a un nivell especialitzat, la progressiva unificació funcional dels serveis socials de la Seguretat Social amb la resta de serveis transferits, concretada en la reestructuració de la Direcció General de Serveis Socials i la creació de l'ICASS —val a dir que això ja ho ha esmentat la senyora Barenys en la seva intervenció que ho estàvem fent—, la promoció inicial dels serveis socials d'atenció primària, especialment de les unitats dels serveis socials de base, la progressiva disposició d'instruments inicials d'ordenació i de planificació. I l'atribució —cosa que s'ha fet a través d'un decret de desplegament de la Llei esmentada per la senyora interpellant— a la Direcció General de Serveis Socials i a l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials de les facultats que corresponen a cadascun dels dos ens que ara existeixen.

No hi ha dubte —i en això també estic totalment d'acord amb la senyora Barenys—, que aquest mapa de serveis socials és una gran eina informativa. Ara bé, entrem en el nus de la qüestió: fins a quin punt ha de ser vinculant aquest mapa de serveis socials pel que fa a la planificació de serveis socials en el territori de Catalunya a partir d'ara? Aquest és l'únic motiu pel qual el mapa no ha estat aprovat encara formalment pel Consell

Executiu. Òbviament, no cal dir que el Consell Executiu té coneixement del mapa i fa seus els grans trets que es designen, que es dissenyen, en aquest mapa de serveis socials. Ara, jo tenia preparada una resposta que la mateixa senyora Barenys ja me l'ha feta: calen més elements que el mapa per fer una política de serveis socials. Cal el mapa, evidentment, cal la Llei de Serveis Socials, que va decaure malauradament en la legislatura anterior i que estem reelaborant per entrar-la com més aviat millor altra vegada en aquesta Cambra, calen, no cal dir-ho, com molt bé ha dit la senyora Barenys, les partides pressupostàries corresponents i cal una altra cosa —segurament hi estarà d'acord, senyora Barenys—: cal un pla d'actuació social. Perquè, òbviament, no n'hi ha prou, amb les partides pressupostàries d'un any, sinó que, d'acord amb les recomanacions del mapa, que són molt concretes, tant des del punt de vista sectorial com des del punt de vista territorial; cal muntar tot un pla plurianual. Evidentment, els objectius del mapa no es poden complir només amb el pressupost del 85, per exemple, sinó que cal escalonar, esgraonar, amb un ordre de prioritats determinat, totes les directrius concretes d'actuacions concretes que assenyala el mapa. I aquest és el tema que té en estudi el Consell Executiu.

És a dir, el Consell Executiu aprovarà les directrius del mapa, pel que fa a l'execució de les grans línies que en ell es dibuixen, a través d'un pla d'actuació social, abonat, aquest pla, no cal dir-ho, en unes determinades partides pressupostàries i amb uns compromisos periodificats i reglats, normats, no cal dir-ho, pel text de la Llei de Serveis Socials, que, hi insisteixo, espero que ben aviat podrà entrar en aquesta Cambra.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: La senyora Barenys vol replicar?

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor President. Senyor Conseller, miri, jo no conec el mapa de serveis socials, lamento dir-li-ho. És a dir, el conec oficiosament, perquè em vaig fer una fotocòpia d'una presentació pública que vostès van fer. Però ho lamento perquè en l'anterior legislatura jo era presidenta de la Comissió de Política Social, i tant jo com els Diputats de la Comissió, almenys els del meu Grup, cap d'ells, disposa d'un exemplar del mapa, i tinc fotocòpies dels cinc volums, però no de les recomanacions finals, que són les que vostè utilitza en aquesta intervenció. Per tant, jo no li puc respondre sobre aquestes conclusions del mapa, que, d'altra banda, penso que fóra motiu d'un altre debat, possiblement en Comissió, amb la compareixença del Conseller.

El motiu de la interpellació era si vostès pensaven complir el que estableix l'article tercer, és a dir si el Consell Executiu pensava o no aprovar el mapa. I amb això nosaltres no volíem dir que, del mapa, se'n fes un projecte de llei i se'n fes una llei: simplement si estàvem d'acord amb les orientacions que en el mapa es feien —no les coneixem encara, possiblement quan les coneguem ho podrem discutir—, si vostès hi estaven d'acord i com les pensaven instrumentar per poder fer aquesta política equitativa territorialment i socialment en tot el territori de Catalunya. Això era el que li demanava.

Vostè em parla d'un pla d'actuació social, no em diu el termini, no em diu quan. Nosaltres considerem que si en la propera quinzena del mes de novembre entra la Llei de Serveis Socials i, a la vegada, tenim en portes la discussió i posterior aprovació

d'un pressupost per al 1985, fóra bo per a Catalunya, fóra bo per a la política de serveis socials, fóra bo per superar aquestes situacions, jo penso, de desconexió, d'incoordinació, de falta de planejament de la Direcció General de Serveis Socials, fóra bo que aquest mapa, aquest pla d'actuació social, pogués ser aprovat pel Consell Executiu i presentat almenys a la Comissió de Política Social o als òrgans de la Cambra que correspongués perquè el poguéssim debatre i el puguem discutir, perquè aquest és un tema que ens competeix a tots, competeix el Parlament, i el nostre Grup parlamentari té molt d'interès a poder discutir les orientacions polítiques de la política social.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (*de l'escó estant*): Des de l'escó mateix, si m'ho permet, senyor President. Jo li haig de confessar, a la senyora Barenys, la meua estupefacció pel fet que ella assegura, i ho dono naturalment per admès, que no coneix el mapa de serveis socials. Ho sento, senyora Barenys. Estava absolutament segur que el coneixia i que parlàvem d'un tema que era prou conegut per vostè i per altres persones tan distingides i tan integrades en tot el tema de serveis socials, el col·lectiu que vostè representa molt dignament en aquesta Cambra.

Per tant, si això és cert, jo immediatament li faré a mans un altre exemplar, perquè aquest és un document, a més a més, públic, hi ha altra gent que el té, i bé, doncs, serà tramès a totes les persones interessades. D'aquest mapa n'hi ha una edició prèvia, que és la que la senyora Barenys té en fotocòpia, i una altra edició ciclostilada, que és aquesta, que jo li repeteixo que estava convençut que vostè coneixia. De tota manera, ara ja li donaré el volum cinquè, que és el de les conclusions, perquè el pugui anar llegint.

Bé, hi haurà, per tant, una distribució del mapa, i, com he dit abans, el mapa de serveis socials serà aprovat, tal com ha entès molt bé la senyora Barenys, pel Consell Executiu en forma d'un pla d'actuació social. Jo no li puc donar uns terminis exactes, però coincideixo amb la senyora Barenys en la necessitat i en la urgència d'aquesta aprovació. Jo li asseguro que faré el possible perquè, com més aviat millor, i un cop ja vistos definitivament els pressupostos de l'any 85, el Consell Executiu pugui fer pública aquesta planificació i aquesta periodificació de les futures inversions en el terreny dels serveis socials.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyora Barenys.

Interpellació al Consell Executiu sobre el fons de lluita contra l'atur

El Sr. PRESIDENT: Bé, ara podríem passar a la interpellació següent, que és la que formula l'il·lustre Diputat senyor Rafael Ribó.

El senyor Rafael Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, nosaltres volem interpellar el Consell Executiu sobre els fons d'ocupació que tenien les seves corresponents dotacions pressupostàries l'any 83, que han desaparegut l'any 84 i que no sabem com apareixeran l'any 85.

No cal que fem llargs discursos sobre la importància de la

lluita des del Consell Executiu de la Generalitat per paliar els efectes de l'atur. No cal que carreguem els accents en qüestions que no pertanyen, per competències, al Govern de Catalunya. No cal tampoc que fem —com fa aquest matí en els diaris, a la premsa escrita de Barcelona, el Conseller d'Economia i Finances, senyor Cullell—, que tornem a tirar la cortina de fum, que la culpa que no hi hagi fons d'ocupació és que no es vota una esmena o una altra esmena als pressupostos de l'Estat o a unes lleis a nivell de Corts generals. Cada cosa al seu lloc, senyor Cullell. Hi ha coses que pertanyen als pressupostos de l'Estat, hi ha coses que pertanyen a la LOFCA, hi ha coses que pertanyen a l'efecte financer. Aquí anem a parlar de 5.000 milions de pessetes, que han desaparegut l'any 84 en un tema tan important com és la lluita contra l'atur.

El senyor President de la Generalitat, en el seu discurs d'investidura, deia en concret sobre aquesta qüestió que es tractava de la voluntat del Govern de la Generalitat de continuar —subratllo «continuar»— la tasca ja feta de coordinació institucional amb els ajuntaments de Catalunya per endegar iniciatives que signifiquin un ajut als parats no subsidiats, que es troben en les pitjors situacions econòmiques.

Quan es va debatre el pressupost de l'any 83, el senyor Raimon Escudé, que actuava sovint defensant les posicions del Grup que dona suport al Govern, es va comprometre —i, si vol, li llegeixo el *Diari de Sessions*, que suposo que no cal— que abans del 31 de desembre d'aquell any es donaria comptes al Parlament sobre les dotacions i com s'havien gastat. Senyor Escudé, el dia 24 d'octubre de 1984 estem esperant aquests comptes. Anem-los a fer, senyor Conseller.

5.000 milions, 2.300 cap als ajuntaments —parlem del 83, després parlarem del 84 i algun dia aviat, suposo que a instàncies del senyor Cullell, parlarem del 85: 2.300 als ajuntaments, 2.700 a la Generalitat. I aquí vull desmuntar un argument que s'utilitza sovint des de Convergència i Unió. Es gasta molt millor des del Consell Executiu que des dels ajuntaments. Resulta que, de l'any 83, els 2.300 milions d'ajuntaments han estat tots invertits. Què ha passat amb els 2.700 milions de la Generalitat? Agafem les seves pròpies xifres i els seus propis documents sobre els programes d'inversió.

Programa número 1, xarxa d'informació d'ajut als treballadors sense feina a Catalunya. Oficines d'atur. Bé, d'aquest programa número 1 queden 55 milions per gastar, hi ha 60 treballadors als quals es continua pagant una subvenció i que no treballen perquè les oficines estan tancades. Podria llegir llistes de contractació sobre aquestes oficines, com es va fer en debats anteriors en aquest Parlament, per demostrar el clientelisme amb què es va contractar aquest personal. Si s'escau, en el meu torn de rèplica al Consell Executiu la llegiríem: tenim xifres sobre una vintena d'oficines on es demostra que hi ha una connexió directíssima amb Convergència i Unió i continuen cobrant quan les oficines estan tancades. I, en total, segons les xifres que ens dona el Consell Executiu, sobren, queden, 20 milions —a nosaltres encara ens en falten 27— que ens diuen que han anat a Cultura. Per què s'han destinat aquests 27 milions al Departament de Cultura? Caldria que ens ho expliquessin.

Segon programa. Estem parlant, ho subratllo, dels 2.700 milions que pertanyen a la Generalitat, a la seva despesa, al Consell Executiu, que era responsabilitat de la Generalitat d'inver-

tir. Ajuts a treballadors sense feina amb especials dificultats de col·locació, 96 milions. No s'han utilitzat; ni un sol d'aquests 96 milions. Ara diuen que potser contractaran 800 treballadors a 20.000 pessetes mensuals.

Tercer programa: recuperació forestal. El gran invent del senyor Rigol, 520 milions de pessetes. Quines garanties tenim, senyors del Consell Executiu, que s'han contractat, d'acord amb les previsions, 1.000 treballadors. Ens poden passar alguna relació dels comprovants o poden passar-la a la Comissió de seguiment, que encara no en disposa. Per què fins ara —i fent càlculs amb les despeses possibles d'aquesta contractació, ens anem a 300 milions i escaig—, falten encara 170 milions sobre aquestes possibilitats? Què són 15 milions de canvi de partida? Vostès diuen que sobren 19 milions. Per nosaltres, i fins que no facilitin més informació a altres Grups parlamentaris, al nostre o a la Comissió de seguiment, falten més de 150 milions.

Quart programa. Recuperació de jaciments arqueològics, 337 milions. Aquest és el més ajustat. Aquest resulta que..., saldo, 16 milions, és en el que es pot seguir amb més exactitud què ha estat invertit amb aquest saldo, malgrat que hi hagi despeses que no entenem: locomoció, 10 milions; despeses de funcionament, 12 milions.

Cinquè programa: formació bàsica: 204 milions que havien d'anar via ajuntaments. El Consell Executiu, sembla que, per indicacions del Conseller d'Economia i Finances, no va voler fer ús d'aquesta partida de 204 milions. Amb la insistència i les pressions sobre aquests diners es va fer una rectificació que afecta 183 milions; queden, doncs, 24 milions; tenint en compte que aquests 183 que la Conselleria d'Economia i Finances es va veure obligada a retornar a la Conselleria de Treball..., encara és l'hora que es facin les primeres transferències als ajuntaments. Parlem del 83, senyor Cullerell.

Sisè programa: enquesta i perspectiva de l'ocupació i l'elaboració d'un cens industrial: 411 milions. Quants contractats, senyors del Consell Executiu, s'han fet en aquest programa? Com és possible veure que hi ha poblacions —que també els les puc llegir— en què, de vint contractats per fer enquestes, dotze són d'una mateixa família? No saben vostès que això és violar els acords de l'INEM i els acords de les meses d'ocupació? Aquí, el saldo són 50 milions.

Setè programa, col·laboració de mil treballadors amb entitats sense fi de lucre durant nou mesos. No tenim cap garantia d'aquesta despesa, queda un saldo de 75 milions.

En resum, senyors del Consell Executiu, pel que fa a la suma de totes aquestes xifres, a nosaltres ens dona un saldo de 668 milions, més 324, que són la diferència que hi ha entre els que s'aproven i els que vostès anuncien que es disposen a gastar, i, si deduïm els saldos reconeguts ara per vostès —180 més 96 milions—, encara queden 800 milions per gastar de l'any 83.

L'any 84 desapareixen aquests fons, deu ser l'efecte financer, totes aquestes qüestions que ens van ser anunciades en el discurs de política general. No hi ha fons d'ocupació l'any 1984, quan el pressupost té les mateixes quantitats globals. La pregunta lògica és: quina ha estat la prioritat del Govern de Catalunya a l'hora d'invertir aquests diners? On els ha invertit? Amb quins criteris? No havíem quedat, segons el President de la Generalitat, que l'atur era aquest criteri de coordinació, pri-

mordial, de primer rengle? Per què una de les partides —no pas petita, milers de milions— desapareix del 84? On han anat a parar, amb quins criteris?

Aquí, senyor Cullerell —que fa cara d'estranyat, i vostè coneix millor que ningú aquestes xifres—, jo li podria parlar d'electoralisme, de despesa del 84, de manca de tresoreria. També li podria parlar d'acords el gener i el febrer del 84, i silenci sobre l'efecte financer i les agressions al finançament autonòmic, i, quan han passat les eleccions, tornem-hi. Però, no, no anem a aquest camp. Continuem en el camp concret de les xifres pressupostàries, que, ho repeteixo, vostè més que ningú coneix.

I de l'any 85 no els podem dir res, ens ho haurien de dir vostès. Hi ha voluntat de mantenir la desaparició d'aquests fons, o hi ha una voluntat de tornar a fer-los aparèixer en els pressupostos?

Senyors del Consell Executiu, nosaltres creiem que sobre l'atur no ens hem d'enganyar, i, sobretot, no hem d'enganyar. Amb el drama dels aturats i de les seves famílies, dels joves que no troben la seva primera feina, dels pares engoixats pels fills sense treball, amb això, no s'hi juga. Això, no ho creiem només nosaltres; això són paraules textuais del President Jordi Pujol en el discurs d'investidura davant d'aquesta Cambra.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller vol contestar? L'Honorable senyor Conseller de Treball té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Oriol Badia): Senyor President, senyores i senyors, haig d'agrair en primer terme al senyor Ribó el fet que hagi facilitat avui la meua primera intervenció en aquesta Cambra, motiu pel qual em sento realment molt honrat.

Haig d'agrair també al senyor Ribó el fet que es presti a enfocar-me un tema realment de molta actualitat i molt important per al país. Jo procuraré cenyir-me a la pregunta, però això no vol dir que no hagi de replicar a certes al·lusions que ha fet en la seva exposició el senyor Ribó.

En primer lloc, vull posar en relleu que ens trobem a finals de l'any 1984 i, certament, estem encara en plena realització dels plans que van poder ser endegats gràcies al pressupost de l'any 1983. Això potser pot aclarir alguns dels interrogants del senyor Ribó, perquè realment els números s'han de fer un cop s'hagi acabat la realització dels plans. No podem treure conclusions definitives perquè aquests plans encara estan en marxa.

Sí que voldria fer una lleugera matisació, i és que el senyor Ribó ha anat parlant —i per no entrar ara en dades específiques més que aquesta simple, perquè em sembla que és de bastant volum— de 5.000 milions, i, les diferències, sembla que les anava fent sobre aquesta quantia, quan el text de la pregunta per ell mateix formulada diu 4.904. No vull entrar ara en la qüestió d'aquestes diferències perquè jo vull anar a la resposta a la pregunta que se'ns formula i no entrar en aquestes qüestions, si més no de detall.

Jo el que sí que puc afirmar —i haig d'afirmar, perquè a més a més ho he dit reiteradament a la premsa— és que el Govern de la Generalitat té com una gran preocupació el problema de l'atur, i en la solució d'aquest problema seguirà amb el seu màxim esforç. També he dit jo, i sovint, que procuraria portar una línia continuïsta a la que havia portat l'anterior titular del Departament, i, per tant, doncs, també crec que podran ser via-

bles, que es podran realitzar els plans d'ocupació.

Ara bé, tornem a insistir-hi, ens trobem a finals de l'any 84, queden pràcticament dos mesos i encara s'estan realitzant, doncs, els plans aprovats amb el pressupost de l'any 83. Dic això perquè realment és important, ja que en la previsió pressupostària —que tampoc hi vull entrar, ja arribarà el seu moment, senyor Ribó—, crec que aquest Parlament és el que haurà d'aprovar al seu dia els pressupostos de l'any 84 i els pressupostos de l'any 85, sobre els quals no vull prejudicar absolutament res.

El que sí que vull assenyalar és que en la lluita contra l'atur la Generalitat té present també que, per més esforç que fem amb aquests plans, no aconseguirem solucionar el greu problema de l'atur si, a més a més, no valorem això d'una manera més global. Crec que per lluitar contra l'atur hem de —en primer lloc, també— tenir present l'ajut que necessita l'activitat normal del país a través de les empreses; hem de procurar que les empreses no solament puguin mantenir els seus llocs de treball, sinó que els puguin incrementar, que es puguin crear noves empreses, i, per tant, aquest també ha de ser un gran objectiu de la Generalitat. Em sembla que tothom en pot ser conscient, que la vida exigeix certes regeneracions, i, per tant, la regeneració de les mateixes cèl·lules sovint provoca algunes distorsions que, en la mesura possible, hem de mirar d'evitar. Però també ho hem de tenir present.

D'altra banda, tampoc no dic res de nou quan he insistit que hauríem de lluitar sobretot perquè l'ocupació, el problema de l'ocupació, no es resolgui merament amb uns contractes de certa temporalitat, una eventualitat, com sovint —perquè no pot ser altrament— es deriva dels plans d'ocupació. Per això he insistit moltes vegades que, amb independència de la fórmula que sigui de contractació, si han de ser contractes d'eventualitat o el que les exigències del moment comporti..., al que sí que hem d'anar és que s'aconsegueixi una permanència, la creació d'uns llocs de treball que puguin durar com més millor. I, per tant, això és una perspectiva que hem de tenir present i que sovint, pels mateixos plans que sortosament podem, doncs, dir que procurarem mantenir i continuar posant en marxa, perquè, sovint aquests plans per ells sols no aconseguixen una permanència en l'ocupació. Amb tot, és una necessitat que hem d'ajudar.

Ara bé, jo voldria també aquí posar en relleu un altre fet molt important, i és que, a més a més dels diners de què pugui disposar de la Generalitat, sobre els quals, ja dic, no entraré perquè seran objecte de pressupost, que es discutirà al seu dia..., però sí que tenim el fet important que s'ha establert un acord econòmic i social, amb uns fons previstos precisament per atendre aquestes necessitats. I, això, no ho podem ni marginar ni oblidar, perquè aquests fons, que es nodreixen també del diner, del capital que surt de Catalunya, també han de revertir necessàriament a Catalunya en la part que els pugui correspondre. I, per tant, en aquest aspecte jo crec que val la pena tenir-ho programat, tenir-ho previst, si més no, perquè hem d'aportar la realització aquí, a Catalunya, de l'execució dels plans que es podran derivar, realment d'aquestes xifres no pas simbòliques, sinó realment importants, que són les que es podran derivar, tant dels 30.000 milions que l'AISS disposa a favor de l'INEM..., per tant, també aquí, a Catalunya es podran fer plans derivats d'aquesta partida, de la inversió públi-

ca, que és prevista en 50.000 milions més, i, sobretot, en el fons de solidaritat, que, pel cap baix, es calcula dels 60.000 milions.

Crec que és molt important poder comptar amb aquestes xifres de cara, doncs, a proximitats ja relativament immediates, i, per tant, per això, crec que dir que la Generalitat està empena a lluitar contra l'atur..., està realment decidida a aportar dels fons propis allò que pugui, però sobretot, més tenint en compte que no tenim pas massa transferències en matèria de treball..., doncs, almenys que aquests fons ens puguin ajudar realment a la realització d'aquests plans.

Al senyor Ribó li pot semblar que m'aparto potser una mica de la pregunta en insistir en aquest tema (*remor de veus*), però li haig de dir que els propòsits de capteniment en un i altre cas són els mateixos. Especialment pel que fa al fons de solidaritat, se n'haurà de disposar segons programes que s'inspirin en el que preveu el fons social europeu, i, per tant, es coincideix gairebé fil per randa amb els propòsits de capteniment mantinguts en l'aplicació i compliment de les partides que integren el fons de lluita contra l'atur.

Gràcies, senyor President; moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat interpellant vol replicar? El senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ: Senyor Conseller, jo no sé si vostè m'ha d'agrair que l'hagi fet sortir avui per primera vegada (*rialles*), o hauria de prendre una altra actitud. Sap què és una interpellació, senyor Conseller? Perquè, per la resposta que vostè m'ha donat, m'ha fet tota la impressió que desconeix el Reglament de la nostra Cambra, que defineix una interpellació.

Jo no li he demanat una declaració de bona voluntat sobre el problema de l'atur. A més, vostè, per escrit, i fa moltes setmanes, no és una qüestió improvisada, no és el «question time» de la Cambra dels Comuns, on, a cop de preguntes, s'ha de sortir a respondre. Des del —a efectes de publicitat— 8 d'octubre, vostè sap que jo li estic demanant, d'acord amb els pressupostos del 83 i prorrogats per al 84 —hi ha unes partides, Capítol IV i Capítol VII—, quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu sobre aquestes partides? Vostè té un equip d'assessors, té un Departament; vostè podria venir aquí a fer una feina molt més elaborada que la nostra sobre aquestes xifres, perquè no estem jugant una partida de «Monopoly» o un intercanvi de xifres; estem parlant d'un problema molt real, d'una acció de govern, d'una aplicació d'acció de govern. I vostè m'ha de contestar sobre això, és la seva obligació.

Vostè, si no fos per això, m'hauria donat la impressió que em prenia el pèl i que anàvem a posicions quasi escandaloses. Em diu vostè que «està en plena realització». Això és un eufemisme, senyor Conseller. És el pressupost del 83, no és el del 84 el que li demano en primer lloc. Primer, li demano el del 83, i som el 24 d'octubre del 84. I falten per aplicar 900 milions. I diu: «Oh, és que el senyor Ribó embolica la troca perquè parla de 5.000 milions». Senyor Conseller: «Generalitat de Catalunya» —coneix aquesta capçalera?— «Departament de Treball: El Departament de Treball de la Generalitat de Catalunya informa que l'endegament dels diversos plans d'ocupació derivats de la dotació pressupostària de 5.000 milions de pessetes»..., li'n puc passar fotocòpia per si vostè no el té, no m'ho he inventat jo, «Departament de Treball». A continuació, senyor Conseller, hi ha una llista de poblacions, on vostès

diuen on, com i quant rebran aquestes poblacions. Se la vol repassar, senyor Conseller? Ho estan esperant.

Vostè diu que continuarà la línia continuista. La meua pregunta era: «la línia continuista, quina serà?». La realització, tan desigual, del 83, o la desaparició del 84? Contesti'm aquesta pregunta, si us plau! Què continuarà, fent desaparèixer els fons que han desaparegut el 84, o potser posarà els del 83, però s'aplicaran tan malament com encara no s'estan acabant d'aplicar?

Senyor Conseller, regeneració de cèl·lules, biologia, el que vulgui... No fem volar coloms. Allò que ens demanen tan sovint a nosaltres, que siguem tan rigorosos, siguem rigorosos. Parlem de competències de la Generalitat, de pressupostos de la Generalitat, d'acció de govern de la Generalitat, basant-nos en documents de la Generalitat, en actes de les comissions de seguiment de la Generalitat, del Consell Executiu! No estem parlant de cap suposició; estem parlant de fets reals i punyents!

Qüestions concretes? Són o no són aquests, els saldos dels programes, els que jo he llegit? Vol que li torni a dir i que cansi l'auditori tornant-li a donar els saldos? I, quins saldos! Ho són o no ho són? S'invertiran aquells programes que he assenyalat jo amb precisió —i, li ho puc repetir, si vostè ho vol, si no ho ha sentit bé—, que no s'han invertit? Es transferirà el programa número 5 als ajuntaments? 180 milions i escaig. Això és el que hem de discutir, senyor Conseller, no la seva bona voluntat sobre l'atur. Si no, joestic estafant l'erari públic i els contribuents quan no compleixo la meua funció de Diputat —en aquest cas, de l'oposició—, i vostè, per què no compleix la seva funció d'home de govern.

Senyor Conseller, quins són els propòsits de capteniment del Govern de Catalunya sobre aquestes partides del pressupost del 83 i el 84?

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (*de l'escó estant*): Simplement, per tornar al text de la pregunta. A mi, al Consell Executiu de la Generalitat, se'ns demana quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu pel que fa a l'aplicació i compliment de les partides que integren el fons de lluita contra l'atur. Per tant, realment jo entenc que es pregunta pels propòsits, propòsits de comportament del Consell Executiu. I, en aquest sentit, jo he donat resposta a la pregunta.

Ara bé, quan he fet referència a la quantia..., que es parla, en el text de la mateixa exposició, de 4.904, i és en aquest aspecte que la involucració d'unes xifres o d'unes altres, jo la trec del mateix text de la pregunta. Amb tot, sí que jo li puc puntualitzar quelcom més: quant als 2.300 milions d'ocupació comunitària, 1.800 han anat al Quart Pla d'Ocupació, dels quals han estat pagats 1.509 milions, que eren adjudicats 285 milions, i 6 milions que no han estat adjudicats.

Quant —i em sembla que no caldria continuar per aquest camí, perquè, realment atiparem la sala de números— als 500 milions dedicats al Segon Pla d'Ocupació Juvenil, han estat ja satisfets, abonats 250 milions i 250 que estan adjudicats.

Els altres plans —fora del de Recuperació Forestal—, tots els altres són en marxa i són en plena realització, motiu pel qual no podem parlar encara de sobrants. Però, a més, jo haig de dir que hi ha una comissió de seguiment, la qual està infor-

mada degudament sobre l'aplicació de les partides. És per això que entenc, doncs, per contestada degudament la interpellació.

El Sr. PRESIDENT: Bé, amb això queda completada aquesta interpellació i, aleshores, suspendrem la sessió fins a dos quarts de cinc de la tarda.

Se suspèn la sessió.

(*És un quart i quatre minuts d'una del migdia.*)

La sessió es reprèn a tres quarts i un minut de cinc de la tarda. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el Lletrat Sr. Bayona.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, i de Justícia.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'ensenyament mitjà

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

El primer punt d'aquesta represa és la interpellació al Consell Executiu sobre l'ensenyament mitjà que formularà la Diputada Il·lustre senyora Eulàlia Vintró, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. La senyora Vintró té la paraula.

La Sra. VINTRÓ: Senyor President, senyor Conseller, senyores i senyors Diputats, el dia 1 d'octubre entrava en aquest Parlament una interpellació sobre l'inici del curs a l'ensenyament mitjà, que tots els Diputats coneixen i que penso que ara no cal reiterar, amb un doble objectiu. D'una banda, conèixer amb la més gran exactitud la situació actual d'aquest nivell educatiu, d'una altra, conèixer les mesures de la Conselleria per pal·liar els dèficits existents i la programació dels propers cursos que faci impossible la repetició del desgavell —i utilitzo aquesta paraula que em sembla suau— d'enguany.

La Diputada interpellant que els parla tenia, però, l'esperança que el debat d'avui podria fonamentalment centrar-se en les propostes de futur, una vegada se'ns haguessin aclarit els mecanismes de superació provisional de les mancances detectades en començar el curs.

Per desgràcia, la realitat del sector tres setmanes llargues després de l'inici teòric del curs ha palesat que no només ha mancat la necessària previsió, sinó que —i això em sembla molt més greu— tampoc la Conselleria ha estat capaç de resoldre, de manera àgil, eficaç i pedagògicament acceptable, els aspectes d'escolarització més urgents. Perquè no pensin que jo m'invento les dades, si llegeixen els diaris dels darrers dies —i els asseguro que jo no hi tinc mà—, els diaris, repeteixo, dels darrers dies han publicat la situació de dues ciutats de les comarques barcelonines, de l'Hospitalet i de Granollers, on les dades són suficients perquè tots ens alarmem.

La premsa, però, no coneix o no s'ha fet ressò de tots i cada un dels problemes i jo, ara, sense ànim exhaustiu, em voldria referir a alguns. A quina és, per exemple, la xifra d'alumnes sense escolaritzar avui en centres de BUP i a FP, perquè les

xifres que jo tinc de ciutats com Barcelona, l'Hospitalet, Badalona, Santa Coloma, són suficientment alarmants. Jo tinc xifres que superen per a aquestes quatre poblacions que he dit els 1.500 alumnes. Voldria conèixer —si la Conselleria ho sap— quina és la xifra global de Catalunya d'alumnes que han acabat l'EGB i voldrien i tindrien dret a un lloc públic a l'ensenyament.

Un segon aspecte és el dels edificis provisionals i/o en mal estat. I citaré només la relació dels que em semblen avui més preocupants: Arenys, Badalona-4; Granollers-2; l'Hospitalet-7; Montornès, Sant Adrià, Santa Coloma-3 i 4. Repeteixo que estic parlant d'instituts en edificis provisionals, és a dir, en barracons, o bé edificis que no mereixen la qualificació de centre d'ensenyament. Pensem que alguns d'aquests problemes d'edificis fan que avui, encara, dues poblacions no hagin començat el curs: m'estic referint al Prat de Llobregat i a Sant Cugat del Vallès. Avui, 24 d'octubre, no han començat les classes.

Un tercer tema és el de centres que estan mancats de capacitat d'equipament —si fem extracció de les cadires i de les taules, que no considerariem material pedagògic. Ultra els que acabo d'esmentar fa un moment, cal afegir-hi els centres Font Pius, de Barcelona, els de Vilanova, Cerdanyola-2, Esplugues-2, Cornellà-3, Cambrils, Santa Coloma de Farners —i el Conseller hauria de ser sensible al poble de Santa Coloma—, Sant Vicenç dels Horts, Sant Joan Despí, Viladecans, Sant Cugat, Sant Boi, la Garriga, Sitges, Joan Oliver de Sabadell.

Un quart tema són els centres amb obres urgents. Urgents des de fa dos, tres i quatre cursos i amb processos de renovació de l'equipament. En alguns dels casos aquest procés va ser iniciat però va tallar-se sobtadament sense explicacions el curs 83-84 i avui aquests centres en procés de renovació d'equipaments ignoren absolutament si aquest procés es reprendrà o no.

Ara no els cansaré: hi ha una llista, que jo suposo que la Conselleria coneix prou bé, que afecta més de trenta centres, llista elaborada conjuntament per la Permanent de directors d'instituts i la Direcció General d'Ensenyament Mitjà. Però voldria fer constar que, en aquesta llista, s'hi troben centres de tot Catalunya, concretament tots els centres del Tarragonès, de Barcelona ciutat, del Barcelonès i que aquestes obres urgents no són un caprici dels claustres o del director del centre, sinó que són obres urgents que afecten substancialment la qualitat pedagògica dels ensenyaments que en aquests centres es donen o s'hi haurien de donar.

Pel que fa a la formació professional, el panorama és encara més angoixós. El 8 d'octubre —i fixant-me només en deu centres— mancava el nomenament de 40 professors: 11 del centre de Molins; quatre centres, Rubí, Masnou, Santa Coloma-2 i Badalona-1, no tenien ni taules, ni cadires, ni màquines d'escriure —pensin que molts d'ells fan l'especialitat administrativa i que és difícil d'ensenyar a escriure a màquina si no té una màquina al davant.

Cap centre de formació professional ha rebut el capítol II de subvenció per a material de tallers, raó per la qual els centres de formació professional del Baix Llobregat han comunicat via telegrama a la Conselleria que no posaran en marxa els tallers de formació professional.

Vuit centres, que havien de fer l'experiència pilot d'informatització bàsica fa un curs, esperen el material informàtic necessari i, evidentment, no han posat en marxa l'experiència. I tampoc s'ha pogut iniciar la informatització de l'especialitat administrativa per manca del material promès. El panorama és, penso, prou preocupant i les limitacions de temps m'impeixen d'estendre-m'hi més.

M'hauran de permetre, però, que faci encara alguns aclariments relatius a la situació qualitativa derivada de les imprevisions i de les falles de la Conselleria, i ho faré, no amb les meves paraules, sinó llegint algun paràgraf de l'escrit signat per quaranta-un directors d'instituts de batxillerat, el 8 d'octubre, que diu així: «L'allau de matriculació als primers de BUP no ha estat previst per l'Administració, que, a més, ha obligat molts centres a matricular sense disposar d'espai. La manca de previsió i sobretot la manca d'inversió en noves construccions han provocat una escolarització massificada: tornem als quaranta alumnes per aula i a sobrepassar en molts casos aquesta xifra per la via de reduir serveis i espais de què disposaven els centres, aconseguits a través de molts anys d'esforços, com ara són les biblioteques, les aules de desdoblaments i d'àudio-visuales, les sales d'actes i, fins i tot, els laboratoris.

«Ens oposem» —diuen els directors— «que, la necessària escolarització, se'ns obligui a fer-la a través de la densificació de les aules, de la reducció dels serveis i, per tant, de la qualitat de l'ensenyament i de l'empitjorament de les condicions del treball professional dels professors.

«Demanem a la Conselleria d'Ensenyament que es facin les previsions i les inversions adients que facin possible també per al BUP allò que ja és generalitzat a l'Educació General Bàsica, un màxim de trenta-cinc alumnes per aula.»

Tinc dades específiques, i penso que el senyor Conseller en deu tenir moltes més, pel que fa a aquesta massificació amb supressió de serveis, espais, biblioteques i, fins i tot, del despatx del director dels centres, com són el Pau Casals, Picasso, l'Alzina, el Salvat-Papasseit, etcètera.

Senyores i senyors Diputats, senyor Conseller, jo no tinc cap intenció de fer una anàlisi catastrofista, però espero que, almenys, tots comparteixin la meua preocupació per l'estat de l'ensenyament mitjà i pel futur dels actuals alumnes d'Educació General Bàsica, en sintonia, espero, aquesta preocupació amb el neguit del mateix President Pujol, quan ens parlava fa pocs dies des d'aquesta tribuna del futur de Catalunya i de l'any 2000. Jo li pregunto, al senyor Conseller, quin futur i quina Catalunya ofereix avui l'ensenyament mitjà? I que no se'm digui que la piràmide educativa demostra el decreixement de nadons, perquè a mitjà termini jo tinc xifres, i la Conselleria espero que també les tingui, que demostrin que molts municipis, Barcelona i el cinturó industrial, fins a l'any 95 estan encara en procés de creixement, i cal avui, cal avui una programació que ens permeti saber que el que ha passat aquest any no es repetirà l'any vinent, l'altre i l'altre.

El Sr. PRESIDENT: Prego a la Il·lustre Diputada interpellant que sàpiga que ha ultrapassat en molt el temps que tenia assignat.

La Sra. VINTRÓ: Gràcies, senyor President. Jo acabaria la meua intervenció demanant-li, al senyor Conseller, que dins de la resposta global que espero que faci a les preguntes procurés, per facilitar el treball de tot aquest Parlament, donar dades

del nombre d'alumnes sense escolaritzar, condicions en què estan avui escolaritzats, el nombre d'alumnes que acabaran l'EGB i com pensa escolaritzar-los, quin calendari de construccions, quin programa d'inversions, quan es faran efectius els diners que es deuen als centres, quins mecanismes hi ha per millorar qualitativament l'ensenyament mitjà.

I espero que la resposta sigui satisfactòria, no per a aquesta Diputada, ni tan sols jo li diria per a aquesta Cambra, sinó per al col·lectiu de ciutadans, enormement important, que jo sé que estan avui pendents de la resposta que es doni, i que voldrien que la resposta defugís tant el fals triomfalisme de petites realitzacions insuficients, com la via de dir que aquest no és un nivell obligatori, o la via de dir que hi ha un problema amb les transferències de Madrid.

Penso, i tindrem ocasió de parlar-ne un altre dia, que la Conselleria quan li interessa sap trobar recursos per subvencionar determinades coses. Jo voldria que l'esforç de la Conselleria, del Consell Executiu, anés a millorar l'escolarització pública i no altres propostes que, repeteixo, un altre dia discutirem.

Gràcies, senyor President, per la seva generositat.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan Guitart): Senyor President, senyora Diputada, senyores i senyors Diputats, jo vull agrair en primer lloc que la senyora Diputada m'hagi ofert a l'últim moment la possibilitat que, de moltes de les qüestions que avui m'ha plantejat, en puguem parlar un altre dia, perquè el que m'ha fet la senyora Diputada no és una interpellació, sinó que el que sembla que vol provocar amb aquesta interpellació és un debat i una explicació general sobre un sector del sistema educatiu tan important com són els ensenyaments mitjans.

Jo el que sí que li voldria dir, i em fa l'efecte que en això tots coincidirem, és una cosa, i és que sintonitzem amb les preocupacions que expressava la senyora Diputada, i jo estic convençut que ella pensa que el Departament d'Ensenyament i els Diputats aquí presents compartim aquestes preocupacions.

També li voldria expressar la meua admiració perquè aquesta interpellació, que, com ella ha dit, havia formulat el dia 1 d'octubre, tingués una prenoció tan exacta del que n'esdevindria aquell mateix dia. Nosaltres, efectivament, no tenim aquest do de la prenoció, però, en canvi, el que sí que fem són previsions, i el que som capaços de fer és de programar l'inici de curs d'acord amb el mapa escolar realitzat.

Voldria dir-li també, com una dada important, que aquest any s'ha produït, no únicament a Catalunya, sinó que jo conec que també en la resta d'Espanya, una major matriculació, un més gran desig d'accés al batxillerat del que era previsible. Probablement, en aquest mes de setembre s'ha superat una part important del que en altres anys era allò que es deia el fracàs escolar, i sembla que aquest any n'hi ha hagut menys, i, per tant, hi ha hagut un increment d'inscripcions, de matriculacions en els alumnes com a conseqüència dels resultats de les avaluacions que s'havien fet el mes de setembre.

Jo el que li voldria dir és que en un nombre important de centres es va començar el curs el dia 1 d'octubre. Jo tinc tota la relació — potser després em permetrà que també li faci una explicació en aquest sentit —, i en alguns hi ha hagut problemes. En un dels que ella deia precisament, si no ho recordo mala-

ment, en el de Sant Cugat, que avui no havia començat, jo li vull dir que el curs va començar ahir. Per tant, permetin-me que faci també aquesta petita rectificació en relació amb les seves paraules. Hi ha hagut problemes en alguns centres concrets, és veritat, però aquest no ha estat el cas de la majoria d'instituts de batxillerat i de centres de formació professional, que han iniciat normalment llurs activitats el primer d'octubre, tal com les respectives direccions generals establiren. I en relació amb aquest fet hem de destacar les actituds de col·laboració dels directors i del professorat de la major part dels centres.

Quant a la formació professional, senyora Diputada, tots els centres públics han obert les portes el dia 1 d'octubre, llevat de la nova secció de la Llagosta, que va començar el curs amb quinze dies de retard a causa de no estar enllestides les obres de condicionament del centre, que realitza precisament l'ajuntament d'aquella localitat, com correspon a una secció. Tots els altres centres d'aquest nivell, els cent cinc centres públics de la Generalitat, els tretze que van ser recentment transferits de l'INEM i la dita Universitat Laboral de Tarragona varen començar puntualment. En canvi, alguns centres han tingut problemes, que en cap cas han impedit començar el curs a causa d'alguns fets que podria explicar aquí que no són imputables ni a manca de previsió del Departament ni a inexistència de programació, sinó més aviat a les millores introduïdes, i m'estic referint a la formació professional, pel que fa a les hores lectives del professorat, i a la renúncia d'alguns professors que a darrera hora no s'han incorporat a llurs llocs de treball. Com vostè sap, senyora Diputada, senyores i senyors Diputats, hi ha hagut una reducció de l'horari dels professors, que va obligar a una recomposició dels horaris, de les programacions, i, a més, com acostuma a succeir sovint, hi ha hagut professors que a última hora no s'han incorporat, havien sol·licitat trasllats, i això obliga sempre que es produeixin nomenaments, sobretot d'una manera especial a la formació professional, on la procedència de professorat és diversa.

A més a més, aquest curs 84-85 —li explico això perquè potser tots plegats tinguem una visió, no catastrofista, com deia ella, però potser més centrada en els aspectes optimistes— han començat a funcionar nous centres de formació professional, com és l'Institut de Formació Professional de Vilaseca-Salou, de 600 places; l'Institut de Formació Professional de Vilafranca del Penedès, 840 places; l'Institut de Formació Professional de Montblanc, 240 places i l'Institut de Formació Professional de Palafrugell, de 600 places, que varen començar també el dia 1 d'octubre; l'Institut de Formació Professional de Cervera, 240 places, i la secció de formació professional de Sant Carles de la Ràpita, 240 places; aquesta s'iniciarà el gener de 1985. Amb això..., hi ha l'Institut de Formació Professional d'El Prat de Llobregat, 840 places, que s'iniciarà l'abril del 85, malgrat que s'estan fent gestions perquè a partir del mes de gener ja es puguin utilitzar alguns tallers d'aquests centres.

Li he explicat això perquè la senyora Diputada i els senyors Diputats vegin que hi ha hagut una programació i una planificació consistent en inversions —i ara em refereixo a aquests centres de formació professional— per tal de donar resposta als alumnes que es puguin matricular i que puguin accedir a aquest nivell de l'ensenyament. I, per tant, hi ha hagut un programa d'inversions, programa que jo li asseguro que continuarem duent a terme.

Pel que fa a la matriculació d'alumnes als centres públics de formació professional, si bé la matrícula oficial es va tancar el dia 30 de setembre, la matrícula excepcional s'ha tancat el dia 15 d'octubre, a sol·licitud de diversos col·lectius, ja que alguns alumnes varen rebre amb retard les qualificacions dels exàmens de setembre, i, per tant, hi va haver una pròrroga excepcional de matriculació, que es va cloure el dia 15 de setembre. Tot i això, en aquests moments s'està fent la recollida de dades dels centres, i realitzant la informatització de totes les matrícules ordenades per centres, branques i especialitats. I podem avançar, segons les previsions que ens donen les primeres dades, que enguany hi haurà un augment d'alumnat de formació professional al voltant d'un 5%, i que un percentatge molt més important que en els anys anteriors, que han acabat el primer cicle de formació professional, s'ha incorporat al segon cicle. I em sembla que aquesta és una bona notícia, perquè hi havia una davallada, i havia un no-pas d'alumnes del primer cicle al segon cicle, la qual cosa jo crec que té a veure amb la millora de la qualitat de la formació professional i amb l'esforç que duen a terme els professors i també els pares perquè els seus alumnes prossegueixin en aquests estudis.

En resum, en l'actualitat i pel que fa referència a l'ensenyament públic, podem considerar que hi ha més de 50.000 alumnes de formació professional, alguns més; ja dic, de la matriculació, segons les nostres dades informàtiques, encara no en poden disposar amb plena exactitud.

Quant al batxillerat. Malgrat que, com deia molt bé la senyora Diputada, no és un nivell d'estudis obligatori, el Departament d'Ensenyament va manifestar des d'un primer moment, i jo ho vaig dir des d'aquesta mateixa tribuna, la seva voluntat d'oferir un lloc escolar públic a aquells alumnes que amb el títol de graduat escolar el sol·licitessin, amb l'única limitació de l'espai físic, és a dir, de les nostres possibilitats d'oferir centres i de l'espai que puguin tenir els centres actualment existents. El buit legal, de tots conegut, existent en el període dels 14 als 16 anys d'edat ens decidí de fer una oferta al més ampla possible de llocs escolars per a alumnes de 14 anys. Ens vàrem proposar que no quedessin alumnes de 14 anys que fessin sol·licitud als instituts que quedessin al carrer i que no poguessin accedir a aquest nivell. I aquest ha estat el nostre més gran objectiu, aquesta ha estat la nostra preocupació, i jo diria que aquest ha estat el motiu que justifica en alguns casos alguns dels mateixos fets que la senyora Diputada expressava.

Jo li puc dir que en el present curs, i pel que fa referència als 14 anys, n'hem ofert més de 30.000 arreu de Catalunya, dels quals 6.800 ho han estat a la ciutat de Barcelona. I aquest esforç d'escolarització pública no ha comportat l'ordre d'incrementar el nombre d'alumnes per classe, que legalment és de quaranta. És veritat que en alguns instituts no havien arribat a quaranta, però nosaltres hem provocat que s'arribés a aquest nombre, abans de deixar alumnes al carrer. No hem instaurat el doble torn; no hem autoritzat el transvasament d'alumnes del diürn al nocturn, cosa en la qual alguns centres havien expressat la seva preocupació; no hem suprimit laboratoris ni aules d'àudio-visual; no hem incrementat el nombre d'hores de classe dels professors, però sí que hem aprofitat allà on ha estat necessari i possible els espais existents perquè la nostra recepció de demandes necessita la solidària distribució. Jo crec que, en realitat, hi ha hagut un esforç molt considerable en els ma-

teixos centres per donar entrada, i jo crec que la receptivitat amb què el cos docent ha rebut aquesta preocupació és una preocupació compartida pels professors, per l'Administració i jo crec que també pel poble de Catalunya, i, d'una manera especial, per les senyores i els senyors Diputats que el representen. Prova de la nostra voluntat de no forçar els instituts en doble torn és la creació, el curs actual, de noves extensions de centres existents, a Vilanova i la Geltrú, a Granollers, a Cerdanyola, a Santa Coloma de Gramenet, a Esplugues-Cornellà, l'Hospitalet de Llobregat, Santa Coloma de Farners —senyora Diputada—, Roses i Cambrils.

És cert que hi ha hagut retards en alguns indrets. Jo, si em permet que li ho digui, li diria que pocs, i gairebé tots per causa de construccions. Jo li asseguro que durant l'estiu vàrem fer l'inexplicable per tal que les obres es poguessin acabar. Però hi ha retards que jo em permeto dir-li que no són absolutament atribuïbles al mateix Departament, sinó que són moltes vegades situacions que esdevenen a les mateixes empreses constructores, suposo que té a veure amb la temporalitat de l'estiu i suposo que també té a veure amb altres causes, però jo li prego que no ens faci responsables de tots els retards d'obres, que, si bé han estat programats, i moltes vegades fins i tot garantits a mi mateix, resulta que en alguns casos per problemes diversos no s'han pogut acomplir. Però l'important servei que aquestes construccions reporten i el nombre d'alumnes d'uns estudis encara no obligatoris, i que jo li asseguro que desitjaria que ho fossin al més aviat possible, que, si quallava, compensa. Tinc a la mà, i podria explicar-les, les incidències que hi ha hagut als centres de batxillerat, però són realment escasses i degudes a problemes d'obres, de mobiliari o a l'escolarització de més grups que el curs anterior. També hi ha hagut el cas d'alguns instituts, que deu conèixer la senyora Diputada, que, podent començar, han preferit esperar que comencessin els altres instituts de la mateixa localitat; és el cas d'alguns instituts de la ciutat de Badalona.

A la vista de les dades d'oferta d'enguany de places públiques de batxillerat, 106.000 llocs, dels quals 30.000 s'han adreçat a alumnes de primer curs, i un increment real d'escolarització de 6.000 places, crec que ningú no pot dubtar de la voluntat del Departament d'Ensenyament de millorar les condicions dels centres públics de batxillerat i atendre les necessitats i les sol·licituds d'escolarització.

Finalment, i pel que fa a tot l'ensenyament mitjà, formació professional i batxillerat, vull destacar que, a més de l'esforç per incrementar el nombre de places de l'ensenyament públic, estem realitzant també el d'implantar les noves tecnologies als centres d'ensenyament, i prosseguim l'esforç de formació permanent del professorat i d'orientació professional i vocacional als alumnes.

Pel que fa referència als equipaments a què es referia la senyora Diputada, jo li voldria explicar que en el pressupost de l'any 85 nosaltres ens proposem desglossar-lo en dos programes: un seria el d'equipaments i el de superació de déficits de centres ja existents i un altre seria el d'equipaments i creació de nous centres docents. La dada que la senyora Diputada ha dit és una dada que jo comparteixo, perquè jo penso que també ha sortit del Departament d'Ensenyament, que fins l'any 95 hi haurà un increment d'escolarització en els serveis mitjans, i jo li puc assegurar que, en el programa, per quatre anys que

estem realitzant s'hi contempla aquesta necessitat d'escolarització i que tots els nostres esforços, els nostres afanys i la nostra preocupació són a donar resposta, per un costat, a aquesta demanda d'increment d'escolarització, i, per l'altre, que la qualitat sigui la qualitat que tots nosaltres desitjàvem i que jo espero que podrem anar aconseguint.

Tenim un excel·lent cos de professorat, tenim uns bons professors. Jo crec que nosaltres tenim els elements necessaris perquè la qualitat dels ensenyaments mitjans pugui ser cada dia millor, i es puguin superar els dèficits que avui tenim.

Em preguntava la senyora Diputada si nosaltres teníem coneixement d'aquell nombre d'alumnes que a partir dels catorze anys no estan ni en la formació professional ni en el batxillerat. És un nombre important, i corresponia —jo tenia una idea del percentatge, el que no li puc actualitzar és en relació amb aquest any perquè les nostres dades informàtiques i el nostre coneixement de la matriculació en els centres privats encara no els tenim a l'abast—, però jo espero que molt aviat li podrem contestar aquesta pregunta, i jo desitjaria que no es produís més una situació de nois de catorze anys que no estiguin en cap centre, i no tant perquè no hi hagi ofertes de centres públics —nosaltres, a tothom que ho ha demanat, no en el centre que volien, però en un o en un altre li hem pogut oferir una plaça escolar—, sinó perquè alguns d'aquests alumnes, alguns d'aquests nois, no tenen, no han sol·licitat la seva matriculació, la seva inscripció en un centre determinat.

Jo espero que amb això hauré pogut contestar el que em preguntava la senyora Diputada. Jo li podria llegir tots els centres que han començat el dia 1 d'octubre, però em fa l'efecte que aquesta Cambra alleugerirà...

El Sr. PRESIDENT: Honorable senyor Conseller, li prego que no ho llegeixi, eh? (*rialles*), perquè el temps ha estat més que sobrepassat.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: La Il·lustre Diputada interpellant vol replicar?

La Sra. VINTRÓ: Senyor President, senyor Conseller, senyores i senyors Diputats, jo lamento dir que la resposta del senyor Conseller no m'ha satisfet gens, però no a mi; és a dir, estic segura que no haurà satisfet gens la Permanent de directors d'instituts.

És clar, el senyor Conseller s'ha permès ironitzar sobre les meves capacitats profètiques; jo no sóc la Sibilla de Delfos, encara que em dediqui al grec, però no cal ser-ho. El 4 de juliol —i el senyor Conseller en té carta— la Permanent de directors se li adreçava amb tres punts concrets; el 4 de juliol de 1984, senyor Conseller. I si jo tinc aquesta dada avui, vostè la té —m'imagino— des del dia 5 de juliol, i la seva obligació —penso— era haver contestat a aquesta Permanent de directors, que encara està esperant la seva resposta. Li demanaven increment del pressupost de funcionament, dotació de pressupostos d'inversions per a l'any 84, elaboració d'un pla d'inversions a mitjà termini. I, avui, senyor Conseller, vostè no ha contestat a cap d'aquestes coses.

Em diu que no sap quants nens hi ha sense escolaritzar i que li preocupa molt. Jo estic segura que al senyor Conseller li preocupa, i m'agradaria pensar que ens preocupa a tots els membres d'aquesta Cambra, però seguim sense saber-ho, i els Diputats

no tenim mitjans per conèixer-ho. Però la Conselleria, si no els té, ens els hauria de demanar perquè donéssim els mitjans a la Conselleria de conèixer-ho, però no només per quedar-se amb el coneixement, sinó per intentar de resoldre-ho.

Jo, senyor Conseller, no li he preguntat quants centres havien començat el dia que tocava, i no li he dit cap centre de FP que no hagués començat el dia que tocava, però és que em sembla que seria, vaja, absolutament ridícul que féssim una interpellació per preguntar si han començat les coses que havien d'haver començat. A cap país del món se'ls ocorreria que això pogués ser notícia. I, per desgràcia, aquí encara és notícia els que no comencen. Jo li demano explicacions pels que no comencen, no pels que sí que han començat. I li demano explicacions sobre la qualitat pedagògica dels que han començat, i no em digui que no és veritat que hi ha més de quaranta alumnes per classe, perquè jo li puc llegir les xifres que m'han passat els de l'Institut Pau Casals de Badalona: cinc grups de primer, amb quaranta-dos; cinc grups de segon, amb quaranta-dos; tres grups de tercer, amb quaranta-dos; un grup de COU amb quaranta-tres i dos amb quaranta-dos.

Això no són tres, dos, nens que sobren en cada grup. Són centenars de nens mal escolaritzats, i és una responsabilitat de la Conselleria que els ensenyaments siguin dignes, i no em digui que no és veritat que s'han suprimit aules i que s'han suprimit laboratoris i que s'han suprimit sales d'actes, perquè tinc aquí l'escrit del director de l'Institut Picasso, que m'explica tot el que han suprimit, començant pel seu despatx, senyor Conseller.

Aleshores, és clar, no fem jocs de paraules; el tema és enormement greu, i si jo el porto aquí, en aquesta tribuna, i d'alguna manera potser m'indigno, és perquè em preocupa enormement la qualitat pedagògica de l'ensenyament mitjà, em preocupa tot, però ara estic parlant d'això.

I el senyor Conseller ha dit que jo li proposava un debat molt més ampli; sí, senyor Conseller, però és que aquesta Cambra —i vostè va votar-ho— quan jo demanava en les resolucions del passat debat de l'estat general —no sé exactament el títol que té—, vaig fer una proposta en el sentit —el meu Grup— que féssim un debat sobre els temes d'ensenyament, i vostès em van dir que no. Llavors, en què quedem? Realment volen que en parlem? Realment volen que ens corresponsabilitzem? Realment volen que la població conegui quins problemes hi ha, i com, i quan i amb quina previsió es resoldran, o, simplement, fem aquí unes determinades exposicions? Tot el que m'ha explicat vostè de formació professional, jo no li ho preguntava. Li agraeixo molt aquesta informació, però expliqui'm per què no han enviat el material als centres que han d'experimentar la informatització administrativa. Contesti'm això; no em digui que han començat tots els centres. I podríem seguir.

Senyor Conseller, jo no tinc ganes de posar-me en una tessitura desagradable, tinc una preocupació per l'ensenyament mitjà. Lamentablement, vostè no m'ha resolt ni les preguntes concretes, ni m'ha fet una programació, ni ens ha dit a nosaltres, als directors, als pares que avui demanen —hi ha uns pares que la demanen— la dimissió de la Directora General; jo no faré la ingenuïtat de demanar la dimissió de la Directora General, no val la pena. El que sí que val la pena és que de debò ens posem a treballar per fer aquesta programació que permeti que l'any 85-86 el curs comenci com hauria de començar, i que

no l'hagi de tornar a fer pujar a aquesta tribuna per preguntar-li què ha passat, i que el 87 i el 88 puguem, d'alguna manera, establir un pla d'actuació. Si aquesta és la seva preocupació —cosa que jo no dubto—, espero que la moció que presentaré serà votada per tota aquesta Cambra, i, a partir d'aquí, podrem començar a treballar.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor President, senyora Diputada, senyores i senyors Diputats, jo lamento molt que vostè s'hagi d'irritar, senyora Diputada, perquè jo no pretenc pas irritar-la, de cap manera. Jo li volia donar unes explicacions, i em sap greu que quan jo li explicava que en molts centres el curs havia començat amb normalitat, la qual cosa em fa l'efecte que aquesta Cambra també ha de conèixer, perquè el que es deduïa de les seves paraules semblava que això hauria estat un començament que vostè, amb unes paraules que li semblava que no eren pas excessivament dures, però que semblava que això hagués estat, no pas la norma, sinó que hagués estat l'excepció. I això és el que jo volia dir, potser per tranquil·litzar-la, a vostè mateixa, i potser per tranquil·litzar també les senyores i els senyors Diputats, i els ciutadans de Catalunya.

Vostè, senyora Diputada, es fa portaveu del que diu la Permanent de directors; vostè es fa portaveu del que diu tothom. Però jo li asseguro una cosa: jo vaig rebre aquesta carta de la Permanent de directors, però la Permanent de directors té uns mecanismes establerts pel mateix Departament, i tenen la seva canalització, i està canalitzada a través de la Direcció General, i la Direcció General ha tingut reunions de Permanent de directors, en les quals jo crec que aquests temes que a vostè la preocupen a ells els ha preocupat en primera instància, com ho demostra aquesta carta, i han pogut tenir una resposta suficient.

Si no ho tinc mal entès, avui mateix, aquesta tarda, tenien una nova sessió de la Permanent de directors, per tant, jo crec que la Permanent té els seus mecanismes, té els seus canals, i em fa l'efecte que la seva preocupació que es contesti la Permanent de directors és una preocupació lícita, però que jo crec que ells mateixos tenen les seves pròpies vies establertes.

Vostè em preguntava quina era la programació; jo li he contestat, o si no l'he contestat potser és que ho recordo malament, però ells saben que nosaltres estem preparant un pla quadriennal, en relació amb les inversions del Departament, en el qual quedarà clar, d'acord amb un mapa escolar, quin és el programa de construccions en els diversos nivells del sistema educatiu, i aquest programa s'està elaborant, vostès el coneixen, i, a més, jo mateix em vaig oferir que qualsevol centre, qualsevol municipi o qualsevol persona podria..., estàvem oberts a una discussió en aquest programa d'inversions, en referència amb necessitats més urgents de l'una en relació amb l'altra.

Jo no he amagat mai els dèficits que nosaltres teníem. En plena campanya electoral, senyora Diputada, em fa l'efecte que va ser un exemple de poca demagògia, quan jo deia que es necessitaven, per arreglar l'ensenyament, per suprimir les aules habilitades i per donar una resposta a l'escolarització dels graus mitjans, que es necessitaven 23.000 milions de pessetes,

en pessetes d'avui. I, això, senyora Diputada, jo deia que era difícil d'assolir amb els pressupostos de què nosaltres disposem; i això ho segueixo dient. I, per tant, no es pot resoldre tot al mateix temps, no es pot resoldre tot de cop, i això vol dir que durant anys, durant temps, nosaltres continuarem patint dèficits; que nosaltres, durant temps, haurem de patir això que vostè deia, això dels quaranta-dos alumnes del Pau Casals; potser sí que és una cosa lamentable, però jo crec que és preferible quaranta-dos alumnes a COU del Pau Casals, que no pas dos alumnes que no s'hagin pogut escolaritzar, sobretot si un pensa que aquests quaranta-dos alumnes de COU del Pau Casals, l'any següent, en cas que els estudis els resultin favorables, aniran a la universitat, i aleshores seran centenars d'alumnes que es trobaran en un curs, cosa que no em sembla ni tan bo per a la universitat, ni em sembla tampoc bo per al COU. És a dir, que jo crec que l'objectiu és que la qualitat millori, l'objectiu és que les *ratios* disminueixin, però també prioritat és que els alumnes puguin estar ben escolaritzats, i nosaltres hem fet un esforç per la millora de la qualitat; l'hem fet i el seguirem fent, i això, jo crec que a vostè li pot preocupar, però jo li asseguro que aquesta és la nostra preocupació. És la preocupació nostra, és la preocupació de la Permanent de directors, és la preocupació del Ple dels directors, és la preocupació de tots els professors, dels pares, dels alumnes i jo crec que del conjunt de la població.

Aquest és el nostre objectiu, i per a això nosaltres treballem i ens escarrassem, i no es pensi que hi ha insensibilitat. A mi em preocupa que hi hagi un excés de demandes en relació amb les nostres possibilitats, i aquest excés és el que ha provocat fer tots aquests arranjaments, la creació de nous cursos, i el fet d'intentar escolaritzar. I si d'alguna cosa, jo crec, que se'ns pot acusar és d'haver incorporat molts nous alumnes, partint del sacrifici de molts professors, i d'aquest director que diu que ha cedit el seu propi despatx. Jo crec que aquest és un exemple que cal evitar, que no s'ha de produir, però que demostra l'interès del Departament, l'interès del professorat i l'interès, en aquest cas, d'aquest director que ha cedit el seu propi despatx perquè hi pugui haver una més gran escolarització d'alumnes.

Res més. Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, queda enllestit, doncs, el punt referent a aquesta interpellació.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Comitè Català de l'Any Internacional de la Joventut

I, ara, anem a passar al capítol de mocions, i la primera moció és la subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Comitè Català de l'Any Internacional de la Joventut, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Xavier Soto, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya, el qual, doncs, té la paraula per defensar la seva moció. *(Pausa.)* Prego a l'Il·lustre Diputat que el seu temps és de deu minuts.

El Sr. SOTO: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument, per defensar el text de la nostra moció. El primer punt d'aquesta constata el retard del Consell Executiu en l'aplicació del Decret del 15 de desembre,

de creació i constitució del Comitè Català de l'Any Internacional de la Joventut, retard, per altra part, reconegut aquí mateix fa quinze dies pel Conseller, senyor Macià Alavedra. Llegeixo textualment el *Diari de Sessions*, parla el senyor Macià Alavedra: «...perquè, efectivament, la constitució, el 6 de novembre —i en això haig d'estar forçosament d'acord amb el Diputat interpellant—, arriba tard.» Esperem, doncs, que el Grup parlamentari de Convergència i Unió sigui congruent amb el reconeixement d'aquest retard que va fer el Consell Executiu i no vulgui contradir el senyor Conseller en la votació.

El segon punt de la moció demana, en primer lloc, la modificació de la composició del Comitè Català de l'Any Internacional de la Joventut, donant entrada a tres representants de l'Administració local i ampliant així els representants del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya. No ens valen, en aquest sentit, les paraules del senyor Macià Alavedra, quan ens deia que aquesta participació es podria donar a través de les comissions de treball específiques. Nosaltres, el que volem, senyores i senyors Diputats, és una cosa ben diferent. Volem que aquests representants siguin allà on s'han de prendre les decisions fonamentals, allà on s'han de coordinar les actuacions dels organismes que porten a terme iniciatives en relació amb l'Any Internacional de la Joventut. És a dir, volem que al si del Comitè Català de l'Any Internacional de la Joventut hi hagi representants dels ajuntaments i, a la vegada, hi hagi una major representació de les organitzacions juvenils.

Jo em temo que se'm digui que la modificació de la composició del Comitè de l'Any Internacional de la Joventut podria ser un retard per a la seva constitució. Preveient això, i en virtut de la calma amb què el Consell Executiu es pren aquest tema, hem marcat, en la mateixa Moció, al Consell Executiu, un termini màxim de quinze dies per fer la modificació, i no té perquè comportar cap retard afegit al retard que ja es porta.

En segon lloc, demanem al Consell Executiu —tal com va anunciar fa quinze dies— que es convoqui la reunió constituent del Comitè Català de l'Any Internacional de la Joventut, abans del 18 de novembre de 1984. Es preguntaran les senyores i els senyors Diputats que, si això ja va estar anunciat pel Consell Executiu —més concretament, parlaven del 6 de novembre—, per què ho fem constar en la nostra Moció? La resposta és ben senzilla: perquè volem que, davant la negligència demostrada —dic negligència— pel Govern en aquest tema, tal com va quedar palès fa quinze dies, hi hagi un mandat del Parlament al Consell Executiu en aquest sentit, però és que, a més a més, no sols és necessari convocar aquesta reunió constituent, sinó que també cal fer els nomenaments que el mateix Decret preveu, i, quan som ja el 24 d'octubre, el temps va passant; ens apropem al 6 de novembre —la data promesa pel senyor Conseller— i els nomenaments encara no s'han fet. Sobretot, cal destacar que encara no ha aparegut en el *Diari Oficial de la Generalitat* el nomenament de les «quatre persones de reconeguda experiència i prestigi en el món juvenil», que eren previstes en el Decret. I porten vostès ja més de nou mesos amb el tema damunt la taula. Més de nou mesos.

I el tercer i darrer punt de la Moció vol demanar, en primer lloc, al Consell Executiu, que prengui totes les mesures necessàries per tal d'agilitar el treball del Comitè que ha de preparar l'Any Internacional de la Joventut, i l'haurà de preparar un mes i dotze dies abans que aquest any comenci. Amb això crec

que no és necessària cap explicació més.

Per acabar, demanem que es presti ple suport i col·laboració al Congrés de la Joventut Catalana. Les organitzacions juvenils catalanes han tingut l'encert d'aprofitar l'Any Internacional de la Joventut per celebrar aquest Congrés que, en realitat, és el segon, perquè el primer —com ja deuen saber les senyores i els senyors Diputats— es va fer dintre del marc del Congrés de Cultura Catalana. Al nostre Grup li sembla una idea extraordinària que, vuit anys després, totes les organitzacions juvenils i els joves de Catalunya es tornin a trobar per parlar dels problemes dels joves de la Catalunya dels 80, per fer un balanç del que s'ha fet i per preparar el futur.

Aquest Congrés ha de merèixer, doncs, tot el nostre suport, i el suport del Consell Executiu, que ha d'evitar cap intent de competir des de l'Administració amb aquest Congrés. I aquesta temptació s'ha donat, en contra del que vostès van dir, aquí, en aquesta mateixa Cambra, fa quinze dies. Per això, sols cal llegir l'apartat dedicat a l'Any Internacional de la Joventut de la memòria *Una acció de govern al servei dels joves*, editada per la Direcció General de Joventut. I diu: «Per tot això, ha organitzat un programa d'activitats, cercant la participació activa del jovent, encaminades totes elles a la celebració d'un Congrés de la Joventut de Catalunya que serveixi de marc de referència per a les actuacions futures». I continua dient: «Aquest Congrés presenta tres fases, la primera de les quals s'ha iniciat ja i es realitzarà durant l'any 1984». Que jo sàpiga, que el nostre Grup sàpiga, el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya encara no ha començat el seu Congrés.

Vostès tenen la intenció de competir amb el Congrés organitzat pel Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, i jo els vull dir que aquesta temptació, des del nostre punt de vista, seria nefasta i, a més a més, un greu error polític.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: No hi ha esmenes a aquesta Moció, per tant, fariem les intervencions dels Grups parlamentaris, partint, naturalment, de menor a major. Per tant, prego el representant d'Esquerra Republicana que prengui la paraula.

El Sr. CASANOVAS: Senyor President, senyories, prenc la paraula per fixar la nostra posició davant de la Moció que se'ns acaba de presentar, de proposar. El nostre Grup, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, votarà que sí al primer punt de la Moció presentada, perquè es tracta d'una simple constatació d'un fet que va ser reconegut —com molt bé ha dit el Diputat proponent— en aquesta mateixa tribuna pel mateix senyor Conseller. Per tant, no tenim cap inconvenient a votar positivament aquest primer punt.

En canvi, sento dir al senyor Diputat proponent que no tenim el seu optimisme pel que fa al segon punt, i anunciem des d'aquí que votarem «no», que votarem en contra del segon punt, perquè creiem que no és positiu, no és convenient, ni tampoc eficaç, en aquestes altures, en aquest moment, modificar la composició del Comitè Català de l'Any Internacional de la Joventut, precisament ara que aquest Comitè ha d'actuar amb una major intensitat i també perquè no creiem que la modificació de la composició que es proposa sigui pertinent en aquest moment.

Pel que fa al tercer i últim punt, ens sembla bé que s'agilitzin els treballs del Comitè, i també que es doni suport a un futur Congrés de la Joventut Catalana, que, com molt bé ha dit,

havia estat ja anunciat. Sempre, però, que els joves catalans es decideixin col·lectivament per organitzar aquest Congrés. És per aquestes raons que anunciem també que votarem favorablement aquest tercer punt.

O sigui, resumint: votarem «sí» al primer i al tercer punts, i votarem «no» al segon punt.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor representant del Partit Socialista Unificat de Catalunya? Si vol fer ús de la paraula... No, hi renuncia. Bé. El senyor representant de la Coalició Popular? *(Pausa.)*

El Sr. ROMERA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, per la intervenció del Grup Socialista en presentar aquesta Moció, i recordant la interpellació de fa uns dies a propòsit d'aquest mateix tema, m'ha semblat que era necessari, òbviament, abans de pronunciar-nos respecte a la nostra votació, de fer una petita anàlisi, una breu reflexió respecte a les motivacions que han aportat aquest retard en la vista, en el nomenament, en última instància, del Comitè Català de l'Any Internacional de la Joventut.

I res millor, en aquests moments, que fer un petit pas enrere i una anàlisi dels fets que recordem i que, molt breument —malgrat que alguns d'ells han estat exposats—, jo recordaré de nou.

L'Organització de les Nacions Unides, fa tres o quatre anys —no ho recordo amb exactitud—, convoca l'Any Internacional de la Joventut, com al seu dia va convocar l'Any Internacional de la Dona. El Consell Executiu, donant proves que es prenia amb prou temps l'organització d'un acte tan important com aquest, d'un any tan important com aquest, convoca —és a dir, decreta— el desembre del 83 la creació i la constitució del Comitè Català per a l'Any Internacional de la Joventut. Vull recordar-ne la composició pel que veurem a continuació: vuit representants de diverses Conselleries, quatre representants a criteri del Director General de la Joventut entre aquelles persones de reconegut prestigi, dos representants del Consell Nacional de la Joventut. Val a dir que, malgrat que s'havia pres prou antelació per poder treballar amb un desplegament important d'actes al llarg del 1985, tal com ens recordava el ponent que ha presentat la Moció, el senyor Soto, en aquests moments encara res s'ha fet.

Una primera aproximació a l'anàlisi d'aquestes dades ens diria, em sembla a mi, que, en la composició d'aquest Consell, el que hi manca, precisament, és la joventut. És a dir, de vuit, dotze, catorze persones, sembla ser que hi ha dos joves; la resta són persones òbviament madures en funció dels càrrecs que tots ells representen dins els diversos estaments de l'Administració.

I un segon fet que salta a la vista és el retard injustificat que s'ha produït per part de l'execució de tots aquests plans, la qual cosa ens porta a pensar que, o bé no es farà res l'any 85 en aquest Any Internacional de la Joventut, o bé tot és preparat. I seria ingenu de part nostra que creguéssim que res no es farà. Pensem tot el contrari; pensem que està tot absolutament preparat. Pensem que l'any 85, l'Any Internacional de la Joventut, a Catalunya assolirà una dimensió important per als joves i que es faran coses molt importants, i que la Direcció General de la Joventut ho deu tenir tot planificat, perquè és evident que, a un mes i mig o a dos mesos i mig vista, o està planificat o no es

farà res.

I pensant, precisament, que està planificat, és quan comencen els nostres dubtes, perquè es presenta, una vegada més, senyors Diputats, senyors Consellers, una vegada més, es presenta un problema d'actituds, un problema d'actituds, que és el que desperta la nostra preocupació. Ens sembla que, en aquest cas, la Direcció General de la Joventut el que té és una visió partidista, una visió patrimonial, limitada a persones o a grups polítics del que és tirar endavant, endegar tota una política de celebració de l'Any Internacional de la Joventut.

Em sembla que hi ha un afany excessiu de control, de condicionament, alguna forma de dependència de la cosa pública, de persones o grups polítics, no donant entrada o alternativa a altres grups que també voldrien participar-hi. I això és una preocupació, perquè hi ha distintes, diferents maneres de discriminar: les unes poden venir via incompliment de decret; d'altres poden venir via limitació d'ajuts econòmics, com estem veient malauradament els darrers temps a la premsa.

I vostès em poden dir que ara em surto del tema, i me'n sortiré, sense cap ganes de polemitzar, simplement quinze segons, però per recordar que aquest no és un fet esporàdic, que aquest no és un fet estrany, sinó que és un fet que ens ve a confirmar la nostra idea d'aquesta discriminació que es produeix respecte a altres partits polítics. Aquí hi ha el problema recent d'organitzacions de consumidors que han rebut promeses d'un ajut que després no s'ha complert; aquí hi ha, recent encara, un problema amb fires, també en el mateix sentit; aquí hi ha, avui, en els diaris, un tema de centres teatrals que han hagut de tancar perquè no reben l'ajut que esperaven rebre. I jo no sé si, legalment, és correcte o no és correcte. El que em sembla és que hi ha aquesta actitud que fa que als altres grups socials i polítics se'ns desperti un cert recel quan veiem que hi ha una voluntat de centralitzar —permetin-me que ho digui amb tot l'afecte—, perquè potser d'alguna manera inconscient hi ha alguna intenció de crear dependència respecte als òrgans de l'Administració.

Bé, a mi em sembla que aquesta és una Moció que no s'havia d'haver presentat; que no s'havia d'haver presentat perquè mai s'havia d'haver incomplert un decret que es va produir voluntàriament per part de l'Administració, i si no tenia per què comprometre's, menys tenia per què no complir els compromisos que voluntàriament havia pres.

Per tant, em sembla que és un bon moment perquè el Consell Executiu, en allò que pugui, faci seva part o tota la Moció que ha presentat el senyor Soto, i jo, per part del nostre Grup parlamentari, vull dir-los que votarem positivament aquells aspectes de la Moció que tinguin una clara tendència a millorar els actes de l'Any Internacional de la Joventut, és a dir que siguin molt més tècnics que polítics. I votarem negativament o ens abstindrem en aquells aspectes de la Moció que, per projecció, el que pretenen és polititzar d'alguna manera aquest tema.

Res més, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Senyor representant de Convergència i Unió, vol fer ús de la paraula?

El Sr. CAMPS I VALLEJO: El senyor Ticó, per part del nostre Grup.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies.

El Sr. TICÓ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors

Diputats, el Grup parlamentari de Convergència i Unió votarà en contra del punt número 1 de la Moció. Des del nostre punt de vista, no és acceptable la crítica sobre el retard en l'aplicació del Decret de creació del Comitè Català de l'Any Internacional de la Joventut per dues raons: primera, el Comitè fou creat molt aviat, més d'un any abans de l'inici de l'Any Internacional de la Joventut, igual que el creat pel Govern de l'Estat, no perquè calgués tot aquest temps per a una bona preparació de l'Any Internacional de la Joventut, sinó per mostrar l'interès i la voluntat del Consell Executiu en la celebració d'aquesta efemèride.

Si fos veritat que cal tot aquest temps per preparar l'Any Internacional de la Joventut, i aleshores la crítica del retard seria fonamentada, resultaria que, almenys a l'Estat, ni les Comunitats de les Illes Balears, ni el País Valencià, ni el Govern de Madrid, ni el de Castella-Lleó, ni el d'Aragó no tindrien cap interès en aquest fet ja que, bo i havent creat els respectius comitès, només un, el d'Aragó, ha celebrat la seva reunió constituent, i concretament el passat dia 8 d'octubre.

D'altra banda, del tractament que es donà a aquest tema durant la darrera reunió dels Directors Generals de les Comunitats Autònomes i del Govern de l'Estat, celebrada el passat dia 4 d'octubre, es pot deduir que serà durant aquest darrer trimestre que es posaran en funcionament els respectius comitès. La creació del Comitè en una data molt prèvia no comporta que aquest, necessàriament, s'hagi de reunir de manera immediata o en un termini fixat. El que és important és que la preparació de l'Any Internacional es realitzi, i aquí ve la segona raó.

Si durant tot aquest temps no s'hagués fet res, es podria criticar el Consell Executiu constatant el retard de nou mesos en l'aplicació del Decret de creació del Comitè de l'Any Internacional de la Joventut, i nosaltres també ho fariem. Però aquest no és el cas. Aplicar un Decret no té un significat unívoc en el sentit de convocar i fer funcionar els òrgans en ell previstos: comitès i grups de treball; el que cal és preparar i celebrar l'Any Internacional amb una metodologia de treball eficaç, la qual, òbviament, ha d'incloure les previsions de tot tipus que hi ha al Decret, però aquest no marca una metodologia concreta.

Per tant, si s'ha optat per realitzar un treball previ de preparació d'un projecte d'actuació per ser presentat al Comitè amb la confiança que en la seva totalitat, o en la seva major part, sigui aprovat per aquest, no es pot dir que hi ha hagut un retard en l'aplicació del Decret. No es pot identificar retard a reunir el Comitè amb retard a aplicar el Decret.

Sobre el punt número 2, cal dir que el nostre Grup votarà en contra. Aquest punt de la proposta de Moció és mancat de fonament per dos motius bàsics: perquè sembla no entendre que el Comitè creat és el Comitè governamental i perquè, com és habitual des de certa òptica socialista, sembla voler sobrevalorar la importància d'un Comitè governamental intentant augmentar el nombre de membres com si fos l'única instància que ha de treballar per l'Any Internacional de la Joventut, ignorant així totes les altres iniciatives sorgides en la societat.

Ha de quedar clar que el que creà el Decret fou el Comitè governamental de l'Any Internacional de la Joventut. Per tant, és coherent que hi siguin representats diferents Departaments del Govern i que hi hagi, a més, una representació de l'interlocutor d'aquest a nivell juvenil, que és el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, a través del seu President i del seu

Secretari. En tot cas aquest és un aspecte ja esmentat l'altre dia pel Conseller i crec que havia quedat prou clar en la seva explicació.

Voler augmentar la representació del Consell Nacional de la Joventut i voler incloure en el Comitè una representació de l'Administració local, a més de voler quasi igualar en el si del Comitè la composició governamental i la no governamental, sembla obeir a la por que si no hi ha aquestes representacions el Comitè no sigui més que un òrgan a mans del Govern, el qual així tindria totes les possibilitats de dirigir i realitzar a la seva manera la celebració de l'Any Internacional de la Joventut.

Aquesta por, i per tant la seva conseqüència, no hi ha de ser, perquè d'una banda aquest Comitè ni pretén ni pot monopolitzar la celebració de l'Any Internacional de la Joventut, ni pretén ni pot fer-ho i dirigir-ho tot. Si volgués fer una cosa així, ja se n'encarregarien els mateixos joves d'impedir-ho, insisteixo, i els cinc Diputats de la Joventut, del Grup de Convergència i Unió, també ho farien.

L'existència ja anunciada de Comitès no governamentals també ho evidencia. El Comitè governamental tindrà la seva pròpia àrea de treball i de realització que coexistirà i col·laborarà amb les altres que es puguin crear. No cal, doncs, sobrevalorar la seva importància, tot i que la té.

Respecte a fixar la data del 18 de novembre com a terme del nomenament i convocatòria del Comitè, no cal que aquest punt figuri en cap Moció ja que en la resposta a la interpellació prèvia l'Honorable Conseller de Governació ja va deixar ben clar que la data de constitució del Comitè serà el dia 6 de novembre.

Creiem sincerament que el text d'aquesta Moció sembla preparat abans de sentir la resposta del Conseller en la seva intervenció.

Quant al punt número 3, el primer apartat d'aquest punt, «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu que adopti totes les mesures necessàries per tal d'agilitzar els treballs d'aquest Comitè», és, en el fons, una repetició del darrer tros del punt anterior, ja que fixar una data per al nomenament i convocatòria del Comitè ja és prendre mesures per agilitzar els treballs.

Respecte a la resta del punt, es pot dir el següent: tal com està redactada resulta que el Parlament obliga els joves a ser protagonistes i organitzadors, mitjançant el Consell Nacional de la Joventut, d'un Congrés de la Joventut Catalana, del Segon Congrés de la Joventut Catalana. I em sembla exagerat que el Parlament pretengui imposar aquesta obligació adoptant una posició dirigista respecte al món juvenil. En el fons sembla subsistir-hi la por, altra vegada, que sigui la Generalitat qui convoqui un Congrés de la Joventut, i per això s'insisteix que el Consell Executiu presti suport al Congrés que haurà d'organitzar el Consell Nacional de la Joventut i que haurà de tenir com a protagonistes els joves.

De fet, però, és sabut que el Director General de Joventut, el senyor Enric Puig, ha negat públicament aquesta possibilitat el mateix dia, hora i ocasió en què el President del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya anunciava que aquest Consell volia organitzar l'esmentat Congrés.

Si, d'altra banda, la Direcció General de Joventut sempre ha donat suport a les iniciatives juvenils, no es veu perquè cal

instar el Consell Executiu a prestar suport i col·laboració a una iniciativa juvenil com ho serà el Congrés de la Joventut Catalana, ja que ha estat habitual en aquests darrers anys que el Govern col·labori en iniciatives com aquesta que sorgeixen de la pròpia dinàmica juvenil.

No creiem que calgui agilitzar els treballs del Comitè ja que en les paraules de l'Honorable Conseller en la resposta a la interpellació va quedar clar que fins al moment present s'ha treballat intensament en la preparació del projecte d'actuació que es posarà a la consideració del Comitè en la seva reunió del proper dia 6 de novembre.

El treball de preparació de l'Any Internacional de la Joventut, doncs, es porta a un bon ritme i, per tant, no cal esmenar-lo. Per tot això, en aquest tercer apartat, també votarem que no.

Gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, havent ja fixat la seva posició les diferents minories, podem passar ja a la votació que, pel que s'ha expressat, es veu que haurà de ser per punts. Per tant, posem a votació el primer punt.

Els que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els qui estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest punt ha estat rebutjat per 49 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Passem al segon punt.

Els que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

El Sr. FERNÁNDEZ (*De l'escó estant*): Jo demanaria votació separada d'aquest apartat perquè hi ha dues idees diferents. D'una banda, s'insta el Consell Executiu que nomeni i convoqui el Comitè Català abans d'una data determinada, i una altra idea, d'aquest mateix apartat, es fa referència a una modificació de la composició d'aquest Comitè Català. Jo crec que són idees diferents i demanaria votació separada.

El Sr. PRESIDENT: Quines són les dues parts que caldria...

El Sr. FERNÁNDEZ: Seria «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu que nomeni i convoqui el Comitè Català de l'Any Internacional de la Joventut abans del 18 de novembre del 1984». Això seria una votació i la resta seria una altra votació.

El Sr. PRESIDENT: O sigui, des del «Parlament de Catalunya» fins a «l'Any Internacional de la Joventut». Això seria una part. (*Pausa.*)

Des del «Consell Executiu nomeni i convoqui» fins al final.

El Sr. FERNÁNDEZ: La primera línia fins a «Consell Executiu que» i continua a l'antepenúltima línia que diu «nomeni i convoqui el Comitè Català de l'Any ...». Això seria una idea.

El Sr. PRESIDENT: Per tant, la part que quedaria exclosa d'aquesta primera votació seria la frase que va des d'«així mateix» fins a «1984».

El Sr. FERNÁNDEZ: No, no, no, perdó.

El Sr. PRESIDENT: Ha de quedar ben clar això.

El Sr. FERNÁNDEZ: Sí, sí. Jo ho llegeixo, si em permet el senyor President, ho llegeixo: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu que nomeni i convoqui el Comitè Català de l'Any Internacional de la Joventut abans del 18 de novembre de 1984.» Això és una cosa. I l'altra és «que en el termini de 15 dies des de l'aprovació» tal i tal ...

El Sr. PRESIDENT: Perdó. A veure, senyor Diputat, li prego que s'atengui a la redacció actual, que no es pot modificar, es pot fraccionar però no es pot modificar.

El Sr. FERNÁNDEZ: No, no. No modifico res. Llegeixo literalment.

El Sr. PRESIDENT: Per tant, digui: «des de tal paraula a tal altra», però el que no podem és modificar-ho.

El Sr. FERNÁNDEZ: No, no. No modifico res. Des d'«El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu que nomeni i convoqui»...

El Sr. PRESIDENT: No. Aquí diu «a modificar en el termini de quinze dies...»

El Sr. FERNÁNDEZ: El que passa és que el redactat, al meu parer, modestament, no és correcte, perquè potser aquestes dues idees són idees diferents i havien de ser separades per un punt. És que la publicació en el *Butlletí Oficial del Parlament* és diferent de la que tenim aquí del Grup Socialista, nosaltres.

El Sr. PRESIDENT: Jo tinc moltes ganes de complaure el senyor Diputat, però el que no podem fer és un trinxament i una barreja d'aquest text. Per tant, faci la combinació que faci, però sense fer barreges ni trinxaments. (*Remor de veus.*)

El Sr. FERNÁNDEZ: És igual. D'acord. O que es votin per separat les dues últimes ratlles del segon apartat.

El Sr. PRESIDENT: Bé, això d'acord, completament d'acord.

El Sr. FERNÁNDEZ: Molt bé, gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, es posen, doncs, a votació ara, de l'apartat segon, les frases inicials que van des d'«El Parlament de Catalunya» fins a «Consell Nacional de la Joventut». Això és el que ara va a votar-se.

Els que estiguin d'acord amb això, que es posin dempeus.

Els que hi estiguin en contra, que es posin drets.

Els que s'abstinguin?

Bé, aquesta part ha estat rebutjada per 39 vots a favor, 82 en contra i cap abstenció.

Ara anem a la votació de la frase final, d'aquest apartat 2, des d'allà on diu «i així mateix» fins a «18 de novembre de 1984».

Els que hi estiguin d'acord, que facin el favor de posar-se drets.

Els que s'hi oposin?

Els que s'abstenen?

Aquesta part ha estat rebutjada per 47 vots a favor, 68 en contra i 4 abstencions.

Passem ara al tercer punt de la Moció.

Els que estiguin a favor de la Moció, que tinguin la bondat de posar-se drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

Aquesta part de la moció ha estat rebutjada per 44 vots a favor, 68 en contra i 9 abstencions.

Moció subsegüent

a la interpellació al Consell Executiu sobre l'ajut a famílies amenaçades de desnonament

Podem passar ara a la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'ajut a famílies amenaçades de desnonament, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Joan Oliart,

del Grup Socialista al Parlament de Catalunya, el qual és invitat a defensar el seu punt de vista.

El SR. OLIART: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, en el decurs del debat que va donar lloc a la presentació d'aquesta moció va quedar palesada la greu situació en què es troben un nombre considerable de famílies catalanes amenaçades de desnonament per falta de pagament de la renda dels seus habitatges. Es va coincidir a assenyalar els aspectes més importants que presenta actualment aquesta greu problemàtica social, és a dir, el nombre creixent de persones i de famílies afectades; l'extensió geogràfica del problema —fins i tot més enllà dels municipis del cinturó industrial de Barcelona, tradicionalment els més afectats per aquestes situacions— i la insuficiència dels ajuts privats i públics arbitrats fins al moment present, malgrat la bona voluntat de tot-hom. Aquestes constatacions porten a evidenciar la necessitat de cercar una solució institucional, que sols la Generalitat pot arbitrar de manera àmplia, efectiva i suficient.

És amb aquesta finalitat que el Grup Socialista presenta a la consideració de la Cambra la moció que m'honoro a defensar, per tal que el Parlament de Catalunya insti el Consell Executiu a endegar una política o sistema d'ajuts que proporcioni la deguda protecció a les famílies sense recursos i sense treball que es troben necessitades d'aquest tipus d'assistència. Aquesta política, per ser eficaç, ha de basar-se, al nostre entendre, en quatre punts essencials.

El primer, naturalment, que el fons disponible tingui una dotació suficient per cobrir el conjunt de peticions previsible. Nosaltres entenem que la quantia de la partida pressupostària que es consigni per a l'exercici de 1985 no pot ésser inferior a 200 milions de pessetes. La xifra no és capritxosa, és la mínima quantitat a partir de la qual és possible iniciar una política seriosa que no sigui purament simbòlica. És una quantitat calculada a partir de les dades proporcionades per diversos ajuntaments i atesa també la informació que en aquest punt ens va donar a la darrera sessió l'Honorable Conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

Una altra qüestió lògica és el caràcter que ha de tenir l'ajut concedit. Segons el Decret de 29 de setembre de 1982, s'atorga en concepte de préstec a tornar als quatre anys i sense interessos. No són veritablement males condicions per a un préstec. Però aquí del que es tracta és d'assistir unes famílies en situació quasi desesperada. En aquestes circumstàncies l'únic ajut possible és que les quantitats concedides ho siguin sense compromís de retorn. Atorgar caràcter gratuït als ajuts significa també fer innecessaris els avals que ara es sol·liciten. Això permetrà, d'altra banda, agilitzar els tràmits i evitarà l'endeutament progressiu d'alguns ajuntaments envers la Generalitat.

Senyores i senyors Diputats, qui està més a prop del ciutadà és l'ajuntament; qui coneix millor que ningú els problemes i les necessitats dels veïns són els serveis socials dels ajuntaments. Són aquests serveis, per tant, els més indicats per vehicular les tramitacions i les concessions dels ajuts. És per això que nosaltres entenem que un programa eficaç d'assistència a les famílies amenaçades de desnonament ha de canalitzar-se per la via municipal. Aquest és el contingut i el sentit del tercer punt de la nostra moció.

Ara bé, tot això és pel que fa a ajuts econòmics. Ajuts econòmics que socorren en una situació peremptòria, en molts casos

desesperada, però tots hem de ser molt conscients que una política que sols tingui en compte accions puntuals d'aquest tipus serà sempre una política insuficient. Ens cal anar més lluny, ens calen trobar solucions més permanents, i aquestes solucions més estables sols es poden trobar endegant una política decidida de promoció pública d'habitatge de renda mòdica, als quals tinguin accés prioritari les famílies més necessitades.

Aquest tipus d'actuacions, ens va informar el senyor Bigatà que el seu Departament ja les havia iniciat en alguns municipis. Nosaltres, sincerament, ho celebrem, i el que volem és que aquesta política es faci extensiva, es generalitzi a tots els municipis i a totes les comarques de Catalunya que ho necessitin. Així ho demanem en el quart i darrer punts de la nostra moció.

Senyores i senyors Diputats, estem tractant de donar resposta a la petició d'ajut que ens fa una gent catalana, treballadora, que es troba en una crítica situació; d'una gent catalana víctima de la crisi econòmica que des de fa més d'una dècada assola els països industrials d'occident; d'una gent catalana que reclama l'atenció del seu Parlament, del Parlament de Catalunya, envers la seva adversitat.

La crida que se'ns fa és una crida a la solidaritat. La nostra resposta sols pot tenir el sentit de protegir la convivència social tutelant el dret constitucional de tot català a un habitatge digne. La moció del Grup Socialista dona aquesta resposta. Per això crec que és legítima la meua esperança, la nostra esperança que tots els altres Grup de la Cambra li donaran el seu suport. Sobretot, atès que el Consell Executiu i el Grup majoritari que li dona suport, si ho fan així, simplement estaran donant compliment a les seves promeses electorals fetes a la darrera campanya —promeses electorals fetes pel mateix President de la Generalitat, quan es va comprometre, concretament a Sant Coloma de Gramenet, a solucionar el problema dels desnonaments.

Per totes aquestes raons, senyores i senyors Diputats, els demano el seu vot favorable al contingut de la moció que acabo de defensar, amb la convicció que l'atorgaran, donada la inqüestionable sensibilitat de tots vostès envers els temes que afecten tan profundament com aquest la nostra vida comunitària.

Moltes gràcies, senyor Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En aquesta moció, i concretament al seu punt c), hi ha una esmena presentada, que és del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per tant, prego al representant d'aquest Grup que tingui la bondat de defensar la seva esmena i fixar la seva posició.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, des de l'escó. Molt breument, nosaltres demanem afegir en el punt c) de la moció un text que va en la direcció que la Generalitat, la seva Administració, doti els ajuntaments, que han de fer aquests serveis, pressupostàriament. I de forma molt ràpida justificar-la pel fet que avui aquests ajuntaments tenen els pressupostos molt limitats i el volum de treball que significaria prendre a les seves mans aquesta responsabilitat requeriria una dotació pressupostària, que, si no, o impediria complir aquesta funció o la retardaria, cosa que va en contra del sentit de la moció i del problema que volem solucionar, que és un problema que demana solucions molt ràpides. És en aquesta direcció que nosaltres hem presentat aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Bé, hem de donar, doncs, pas a l'opinió dels grups no esmenants, de menor a major. Per tant prego al representant d'Esquerra Republicana de Catalunya que faci ús de la paraula.

El Sr. CASANOVAS: La nostra posició davant aquesta moció que se'ns ha presentat, la posició del nostre Grup parlamentari, és que, evidentment, és de preocupació sobre un problema hagut que sofreix una part de la població del nostre país, i que és molt sensible i que cal atendre amb la seva major atenció. Per tant, nosaltres hem llegit acuradament aquesta moció. Hi ha un punt bàsic amb què estem d'acord, que és el punt d), que és impulsar el pla de promoció pública d'habitatges de renda mòdica que doni solució a aquesta problemàtica social. Nosaltres creiem que aquesta és la part positiva de la moció, i en aquest punt pensem votar favorablement.

Quant a la resta, sentint-ho molt i per diverses raons que ara exposaré, no podem votar el text que se'ns proposa. Primerament, en la introducció de la moció, abans dels apartats, hi ha un preàmbul amb el qual nosaltres estem d'acord que s'ha d'intentar fer el màxim per a aquestes famílies que estan amenaçades de desnonament a causa de la manca de diners per poder atendre les rendes dels seus habitatges... És un assumpte que s'ha d'atendre i que s'ha d'intentar solucionar. No obstant això, la forma com està redactat ens sona a nosaltres com una mena de repte al Consell Executiu, a no haver fet res en aquest sentit. Nosaltres vam veure, quan es va presentar la interpellació, en la resposta del senyor Conseller —queda escrita en el *Diari de Sessions*—..., veiem que sí que s'ha fet. Per tant, nosaltres no podem admetre la redacció actual d'això, i com que no hi ha esmenes en aquest sentit que ens permetin acceptar-ho, nosaltres en aquesta introducció ens abstindrem.

En el punt a) —i demanarem per això que es faci votació separada—, en el punt a): «Donar a l'actual fons d'ajut la quantia necessària... corresponent a l'exercici pressupostari de l'any 85...», considerem que és perjudicar un pressupost que tot just ahir va ser presentat a aquest Parlament. Per tant, nosaltres creiem que el lloc més adequat és en la discussió del pressupost, i, per tant, aquí no creiem que sigui un lloc adient per presentar aquesta sol·licitud. Per tant, això, ho votarem negativament.

Igualment com la proposició b) i c), perquè això de donar caràcter gratuït als ajuts, en uns casos potser sí, en uns casos potser caldrà que aquests ajuts siguin gratuïts, però en d'altres potser n'hi ha prou amb unes rendes limitades, amb unes rendes menors de cost de l'habitatge, etcètera. És una qüestió que no queda limitada en aquest ampli corn de l'abundància de donar ajuts gratuïts a tothom qui ho demani. Això, evidentment, nosaltres no ho votarem. O sigui que, resumint, nosaltres votarem positivament el que creiem clau d'aquesta moció, que és l'apartat d), ens abstindrem en el seu preàmbul i votarem negativament les tres lletres primeres.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. El representant del Grup popular té la paraula, si és que en vol fer ús.

El Sr. FOLCHI: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument per fixar la posició del nostre Grup, del Grup parlamentari Popular, sobre la moció que en aquest moment es sotmet a la consideració de la Cambra. He de dir que, inicialment, l'actitud del Grup Popular era

d'atenció a l'explicació que ens pogués donar el Diputat que havia plantejat la moció, i que escoltada la seva exposició votarem en contra dels tres primers punts i a favor del quart, de l'apartat d).

Votarem en contra dels tres primers punts, a), b) i c), perquè a la moció es parla d'endegar una política que ja està endegada; és a dir, el fet és que aquesta política d'ajut a les famílies amenaçades de desnonament no es pot endegar, donat que ja existeix.

Una altra cosa, i això m'imagino que és el que intenta plantejar la moció, és que aquesta política sigui eficaç. Llavors interpretem que el que pretén la moció és donar eficàcia a la política d'ajut. Aquesta eficàcia es vincula a tres punts. En primer lloc, a una qüestió purament quantitativa: la dotació en 200 milions. Hi ha dues objeccions: la primera de caràcter formal, el pressupost de l'any 85, fins on aquest Diputat té coneixement, ni tan sols ha entrat a la Cambra.

Segona, no s'ha justificat de cap manera que 200 milions siguin suficients, i que 35, 30 o la dotació que actualment té sigui insuficient. Fins a on nosaltres estem informats, la dotació actual ni tan sols ha estat exhaurida. Per tant, no considerem que siguin més eficaços 200 milions que la dotació actual.

Segon punt. Es tracta també de lligar l'eficàcia d'una política d'ajut a la gratuïtat entesa com que es concedeixi l'ajut a fons perdut. Bé, nosaltres interpretem que aquest és un ajut de caràcter excepcional; entenem, per tant, que pot ser gratuït en el sentit de sense interès, exactament com és avui, però entenem que si la política social es tradueix en subvencions a particulars sense contraprestació i sense garanties, lluny de resoldre's el problema, ens podem trobar en ocasions amb utilitzacions indegudes, inapropiades, de fons públics. Per tant, en sí, el caràcter gratuït i, per tant, sense contraprestació, sense que s'hagin de tornar els ajuts, nosaltres entenem que no apunta a una idea d'eficàcia, sinó més aviat al contrari.

I, en tercer lloc, la idea que el gestor d'aquest ajut siguin els ajuntaments, l'Administració local, i no la Generalitat, tampoc de per si diu massa a favor de l'eficàcia. En concret, haig de dir que l'esmena del PSU, defensada en aquesta Cambra i apuntada en aquest paràgraf, és, des del punt de vista tècnic, correcta, en el sentit que, en tot cas, i si es fes a través de l'Administració municipal, s'hauria de fer a través de concerts o convenis entre l'Administració local i la Generalitat, però també, en explicar l'esmena, ens han dit que el fons d'aquesta esmena és buscar la dotació dels serveis socials dels ajuntaments. En definitiva, entràriem en una consideració sobre el cost d'administració de la política d'ajut.

En definitiva, nosaltres pensem que la política s'ha de fer, una política d'ajut s'ha de fer; el problema hi és, és greu, som sensibles també a aquest problema, que ja es fa a través de la Generalitat, i que ha de continuar fent-se a través de la Generalitat, i, en definitiva, recollim també, perquè considerem que és un punt molt positiu, la necessitat d'impulsar un pla de promoció pública d'habitatges de renda mòdica, i, per tant, votarem a favor d'aquesta part de la moció.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El representant de Convergència i Unió té la bondat de fer ús de la paraula? El senyor Codina té la paraula.

El Sr. CODINA I CASTILLO: Senyor President, senyores

Diputades, senyors Diputats, aquest Diputat que els parla, que a ningú se li escaparà que és novell, se li fa una mica difícil entendre com es porta avui a aquesta Cambra la votació d'una moció que, vista des del punt de vista del Reglament, se n'ha fet un perfecte ús, però que no aporta absolutament res de nou a la intervenció que al seu dia, en la seva interpellació i en la resposta de l'Honorable Conseller de Política Territorial, va fer en la seva explicació, per molt que avui nosaltres intentem —i així ho faré— explicar quina serà la nostra posició en cadascun dels punts, ens sembla que és absolutament repetitiu del que va ser la interpellació. Fins al punt, i ho dic només a tall d'anècdota, que el presentador de la moció, el dia que va presentar la interpellació, es va referir a un Decret de data 29 de setembre, quan el Decret és del 29 de novembre, i avui ha tornat a referir-se al Decret de 29 de setembre. En qualsevol cas, nosaltres, i jo en nom del Grup de Convergència i Unió, explicaré la nostra posició.

El primer punt diu, el punt a): «Dotar l'actual fons d'ajuda amb la quantia necessària», i després diu: «200 milions de pessetes». Jo em pregunto que per què 200 milions de pessetes. El presentador de la moció ens ha dit que no era fruit de la casualitat, sinó que era fruit d'una sèrie d'indagacions, que aquest Diputat que els parla té la sensació que és una quantitat que ha sortit realment de la casualitat. 200 milions: per què no 300?, per què no 450?, o per què no 125? No se'ns ha explicat per què 200 milions. El que sí que se'ns va explicar, i ho va explicar molt bé el Conseller de Política Territorial, és que l'any 83 van ser 35 milions de pessetes la quantitat esmerçada, fruit de les peticions que es van atendre, que no se'n va denegar cap per falta de diner, sinó, en tot cas, se'n van denegar perquè no tenien els requisits adients. Per tant, nosaltres en aquest puntensem, i així ho dic, que 200 milions de pessetes no és una quantitat que justifiqui res, i que, tal com ens va dir el Conseller també, en aquest any 84, amb 35 milions de pessetes es cobriran les necessitats que estan previstes.

Se'ns diu en el punt b): «donar caràcter gratuït als ajuts». Si fem referència al Decret, és evident i és clar que és un decret que fa referència a préstecs, i que vostè ha dit també molt bé que eren préstecs en unes condicions excepcionals. I a ningú de la Cambra, segurament, se li escaparà de pensar que si, arribat el seu venciment, hi ha algú o hi ha bastant de gent que no sigui capaç, que no tingui possibilitats econòmiques, de retornar-ho, segurament podem estar convençuts que el Consell Executiu no farà cap tipus de pressió perquè, els que en el suposat cas que incomplissin en la devolució, fos així. Però jo voldria dir-los també, voldria dir a la Cambra, que, al marge del que és el Decret i al marge del que són les ajudes establertes a través de la Direcció General, hi ha hagut, a través del Departament de Sanitat i Seguretat Social, unes quantitats importants, a través de la Direcció General de Serveis Socials, sí a fons perdut, i que no han estat unes quantitats simbòliques, sinó que, en el curs de l'any 83, per exemple, només a Barcelona s'han produït ajudes al voltant dels 12 o 13 milions de pessetes a fons perdut, uns destinats a desnonaments i altres diners destinats a ajudar a poder pagar els lloguers, situacions anteriors al desnonament. Per tant, aquestes ajudes a fons perdut, si ens regulem pel Decret, no s'hi poden aplegar, és evident, però, en canvi, sí que s'ha donat la possibilitat..., hi ha hagut una correlació entre la gent que ha demanat ajudes a la Direcció

General de Política Territorial i a la Direcció General de Serveis Socials, que quan no han pogut estar atesos a través de la Direcció General de Política Territorial, sí que ho han estat a través del Departament de Sanitat, i que això ens fa també en aquest cas dir que no.

El punt c) diu: «canalitzar les tramitacions i concessions dels ajuts a través de les àrees de serveis socials dels ajuntaments». Miri, jo li podria donar lectura de moltes cartes, però li diré a tall d'exemple que ni l'Ajuntament de Barcelona, per exemple, ni l'Ajuntament de l'Hospitalet, ni alguns altres ajuntaments dels que han demostrat una vertadera sensibilitat pel tema de serveis socials, han pogut donar respostes només que als informes. Jo li puc ensenyar que aquí hi ha respostes dels ajuntaments dient que no tenen mitjans per facilitar informes; no per gestionar les ajudes, sinó per facilitar informes. Se'ns fa difícil pensar que si no tenen possibilitats..., jo conec el món municipal, i penso que és veritat que no tenen possibilitats. Per tant, encarregar-los, a aquests ajuntaments, que fossin ells qui gestionessin aquestes ajudes, penso que els fariem molt mal favor. I no deu ser estrany que l'única esmena que s'ha presentat a aquesta moció pel PSU anava d'alguna manera a alleugerir aquesta possibilitat de càrrega, de càrrega addicional que significaria si els ajuntaments fessin aquesta gestió. I és evident que seria així, i que han estat manifestacions per escrit i personals de diversos ajuntaments dient que no tenen els mitjans per poder fer ni tan sols aquests informes. Per tant, nosaltres pensem que en aquest moment encara els ajuntaments no estan preparats per poder gestionar aquest tipus d'ajuts.

«Impulsar un pla de promoció pública d'habitatge», diu el punt d). Bé, això ja s'està fent. El Conseller també va donar una tirallonga d'ajuntaments que —i vull posar un exemple, el de Terrassa— amb una promoció pública han comprat, i vull explicar a la Cambra en quines condicions, a la Generalitat, uns habitatges per després poder-los ofertar a baixa renda. Aquestes condicions han estat que l'Ajuntament de Terrassa —que, per exemple, és un d'ells— pugui pagar aquests habitatges a través dels mateixos lloguers que cobra de la gent que hi accedeix. Però no només això, sinó que, a més, se'ls ha fet una rebaixa d'un 20% d'aquest import. I això s'ha fet a Terrassa, i això s'ha fet a l'Hospitalet, i això s'ha fet a Olot, i això s'ha fet a diferents indrets de casa nostra. Per tant, i no vull entrar en alguna... —i podria fer-ho— comparació del que fa referència a l'impuls de la promoció pública, entesa com a tal promoció pública, del Govern central. Jo no vull entrar-hi, no vull entrar-hi perquè penso que les raons que hem donat són suficients, i perquè, a més, crec que ens hem de cenyir al cas concret i a l'exposició concreta d'aquesta moció.

Per totes aquestes raons, la posició del Grup de Convergència i Unió serà votar en contra de tots els punts de la moció socialista.

Senyor President, senyores i senyors Diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Oliart ara té un breu temps per dir si accepta o no l'esmena presentada i fixar la seva posició en relació amb aquesta qüestió.

El Sr. OLIART (*de l'escó estant*): Des de l'escó, senyor President, si m'ho permet, per dir que assumim l'esmena del Grup parlamentari del PSUC perquè considerem que perfecciona el

punt c) de la nostra moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, ara, doncs, anem a procedir a la votació d'aquesta moció, i, pel que es dedueix de les intervencions, haurem de fer-ho punt per punt, però encara considerant també un punt i a part el preàmbul de la moció. Per tant, anem a sotmetre a votació el preàmbul.

Els que estiguin d'acord amb el preàmbul, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

Aquest paràgraf introductori ha estat rebutjat per 18 vots a favor, 76 en contra i 4 abstencions.

Aquesta Presidència voldria aclarir alguna dubitació que s'ha mostrat entre els Diputats en el moment d'iniciar-se la votació, perquè he estat molt conscient que calia fer-ho així, perquè el senyor Casanovas, que manifestà l'actitud d'Esquerra Republicana, ha mostrat una actitud respecte a aquest paràgraf diferent de cadascun dels paràgrafs que vénen a continuació.

Anem a posar a votació ara l'apartat... *(El Sr. Clotas demana per parlar.)* Perdó, senyor Clotas. Molt breument, us ho prego.

El Sr. CLOTAS *(de l'escó estant)*: Molt breument. Des del punt de vista del nostre Grup el que calia fer, en tot cas, potser, no oposant-nos a la decisió presa pel President de la Cambra, és votar conjuntament el text introductori de moció, que no és el preàmbul, juntament amb el primer punt, perquè, si no, ara, imaginar-nos una votació diferent de la que es pot succeir, ens trobariem amb la perplexitat de votar afirmativament uns punts que no estarien emmarcats enlloc.

El Sr. PRESIDENT: Bé, això no passarà *(rialles)*. Per tant, podem prosseguir. *(El Sr. Ribó demana per parlar.)* El senyor Ribó. Li prego, molt breument.

El Sr. RIBÓ *(de l'escó estant)*: Brevíssimament, perquè com que ja ens ha anunciat el senyor President el resultat de la votació *(rialles)*... És que tècnicament i políticament la votació ja seria sobrer, perquè la Cambra ha rebutjat una política enfront dels desnonaments; ha decaigut la resta de la moció, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Perdó, jo els prego que no continuem per aquest cantó, perquè això és aigua passada, i, per tant... *(El Sr. Subirà demana per parlar.)* Senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS *(de l'escó estant)*: Sí, senyor President, brevíssimament, per fer notar que hem votat en contra que la Cambra digui que «ara s'ha d'endegar», quan aquesta política ja fa temps que està endegada.

Moltes gràcies.

(El Sr. Clotas demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Clotas?

El Sr. CLOTAS *(de l'escó estant)*: Senyor President, per manifestar també la nostra posició que, d'acord amb la votació realitzada, la moció, coherentment, hauria ja de decaure tota ella. En tot cas, per fer palesa la nostra queixa pel fet que el President dona ja per assentat el sentit d'una votació que encara s'ha de produir. *(Aplaudiments.)*

El Sr. PRESIDENT: Bé, anem, doncs, a sotmetre a votació l'apartat a). Els que estiguin a favor d'aquest apartat, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest paràgraf ha estat rebutjat per cap vot a favor, 81 en contra i cap abstenció.

Passem ara al punt b). Els que estiguin a favor d'aquest punt, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest punt ha estat rebutjat per cap vot a favor, 81 en contra i cap abstenció.

El punt c) modificat o, més ben dit, addicionat amb l'esmena del Partit Socialista Unificat. Els que hi estiguin a favor, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest punt ha estat rebutjat per cap vot a favor, 81 en contra i cap abstenció.

Finalment, el punt d). Els que hi estiguin a favor, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest punt ha estat rebutjat per 13 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

(Als sectors d'escons del Grup Socialista i del Grup parlamentari del PSUC, les I. Sres. Diputades i els I. Srs. Diputats han romàs asseguts al llarg de les quatre votacions anteriors.)

Podem passar, ara, a la moció següent, que és la moció subsegüent a la interpellació... *(el Sr. Clotas demana per parlar)* A quin article es refereix?

El Sr. CLOTAS *(de l'escó estant)*: Explicació de vot, senyor President. El nostre Grup ha canviat la intenció del seu vot. *(El Sr. Subirà i Claus demana per parlar.)*

El Sr. PRESIDENT: Què diu el senyor Subirà? *(Rialles)*

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Senyor President, en els debats que hi ha posicionament dels Grups, no hi ha explicació de vot. *(El Sr. Clotas s'aixeca per parlar.)*

El Sr. CLOTAS: Llevat que un Grup canviï l'orientació del seu vot. En haver fet la presentació d'una resolució el nostre Grup i abstenir-se de la seva votació, crec legítim que el Grup Socialista pugui explicar el vot.

El Sr. PRESIDENT: Bé, crec que no hi ha lloc a aquesta explicació; és un canvi que ha estat absolutament lliure, i, per tant, en aquest sentit ha quedat... *(El Sr. Subirà i Claus demana per parlar.)* Què diu el senyor Subirà?

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Senyor President, no té lloc a fer explicació de vot qui no ha votat ni a favor, ni en contra, ni abstenció, que són les tres maneres de votar que es coneixen.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, assumpte clos.

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació penitenciària

Passem a la moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre construcció de noves presons, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Joan Oliart, del Grup Socialista, el qual és invitat a manifestar la seva posició.

El Sr. OLIART: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, la moció que hem presentat sobre política

penitenciària consta de quatre punts. En els dos primers es constaten les mancances observades, tant pel que fa al govern intern dels centres traspasats, com pel que fa a la política de nous centres penitenciaris duta a terme fins aquest moment pel Consell Executiu de la Generalitat.

No ens mou, senyores i senyors Diputats, cap afany de crítica gratuïta en fer aquestes constatacions. Ens mou, això sí, la nostra voluntat, la nostra exigència —si vostès ho volen així— que el Govern de Convergència i Unió, d'una vegada per totes, assumeixi la seva responsabilitat respecte a una matèria, la penitenciària, que reclama la nostra atenció prioritària. Solament cal haver seguit la sèrie de successos ocorreguts a les presons catalanes, haver-se llegit els informes periòdics del jutge de vigilància penitenciària, i escoltades les declaracions dels responsables del Departament de Justícia, per adonar-nos que, realment, la situació d'aquests centres és simplement increïble.

Per tot això, quan nosaltres declarem en el primer punt de la moció que no s'ha experimentat cap millora en la situació dels centres traspasats al llarg dels vuit mesos que depenen de la Generalitat, quan fem aquesta afirmació, senyores i senyors Diputats, no pequem gens ni mica d'injustos. No pequem d'injustos perquè la mateixa realitat ens facultaria i ens legitimaria per dir que la situació fins i tot ha empitjorat, sobretot si tenim en compte que la població penal ha disminuït respecte als darrers anys, que disposem de més centres, i també de més funcionaris. Però també reconeixem que les condicions d'algunes de les presons traspasades no fan precisament modèlics aquests centres, per molt que un d'ells porti, paradoxalment, el nom de la Model.

També reconeixem que la conflictivitat ha estat endèmica a la vida penitenciària catalana, sobretot pel que fa, també, a la Model de Barcelona.

El coneixement d'aquesta realitat anterior i la carença que l'Administració penitenciària catalana té encara poc rodatge ens obligen a atorgar el benefici del dubte a la Conselleria de Justícia, i, en conseqüència, ens limitem a assenyalar que no hi ha hagut cap millora, amb la qual cosa crec que tots estarem d'acord.

Ara bé, senyores i senyors Diputats, pel que fa a la política de nous emplaçaments, en aquest tema sí que hauríem de ser molt rigorosos. Aquí no valen excuses, pretextos, ni altres maniobres de diversió. El fet pur i simple és que el Consell Executiu no ha aconseguit altre emplaçament més que la finca de Can Ribes, de la Roca del Vallès, en tot aquest temps.

Aquest és tot el balanç que pot oferir després dels quatre anys d'una legislatura sencera i de sis mesos de la nova. I això, malgrat les competències exclusives que tenim en matèria d'ordenació del territori i urbanisme i que ja ens foren traspasades en temps de la Generalitat provisional, i malgrat també els requeriments del Ministeri de Justícia per tal que se li oferissin més finques, o les promeses fetes pel mateix President de la Generalitat en aquest Parlament al començament de la primera legislatura. I si aquestes encara no fossin raons polítiques suficients per actuar, perquè el Consell Executiu entengués que també li calia el suport de la resta de forces parlamentàries, doncs, bé, senyores i senyors Diputats, aquest suport parlamentari el Govern també el va obtenir. Consultin vostès, si els plau, les mocions aprovades per aquesta Cambra el 27 de maig de 1981 i el 7 d'abril de 1983, i s'adonaran que tots els

Grups parlamentaris han estat sempre d'acord que la Generalitat tenia el dret i l'obligació de decidir els emplaçaments de les noves presons, es tinguessin o no es tinguessin traspasades les competències específiques d'execució en matèria estrictament penitenciària.

Però ja aleshores el Parlament va haver de constatar la passivitat del Consell Executiu en aquest ordre de coses. I jo pregunto: Si el Parlament constata el 7 d'abril de 1983 que el Consell Executiu actua passivament, què no hauria de constatar ara, quan, al cap d'un any i mig, la situació és exactament la mateixa? Quan l'única finca de què es disposa és la que llavors ja es tenia, la famosa de Can Ribes?

No sé si rebuscant en el Pompeu Fabra hauríem trobat el mot apropiat. La veritat és que no ens ha valgut la pena de cercar-lo, i els diré per què. Perquè la majoria absoluta la tenen vostès, senyores i senyors de Convergència i Unió, i fóra d'una gran ingenuïtat que nosaltres presentéssim la crua realitat a la seva aprovació. Per això, en el segon punt de la moció ens hem reduït a consignar el fet, per tots conegut, que el Consell Executiu sols ha sabut oferir, en tot el període de temps contemplat, la finca ja coneguda de la Roca del Vallès.

Confïem, això sí, que, davant d'una evidència tan inqüestionable i atesa la modèstia de la nostra proposta, els Grups que donen suport al Govern hi acordaran la seva conformitat.

I ara, senyores i senyors Diputats, passem de les constatacions a les accions. És a dir, què es pot fer per esmenar la penúria d'una política penitenciària d'una durada tan curta com la que s'ha dut a terme fins ara. Els punts tercer i quart de la nostra moció tracten d'aquest tema.

Concretament en el tercer, demanem que el Consell Executiu desenvolupi un pla d'urgència que doni solució, en el termini màxim de sis mesos, als greus problemes de les presons catalanes. Ens referim, com a greus problemes, al de la conflictivitat i al de la inseguretat; que es controli la circulació i el consum intern de les drogues, i també, sobretot, molta atenció a les qüestions sanitàries, tan deixades de banda.

Tot això és imprescindible fer-ho, perquè, mentre no es construeixin les noves presons, és la nostra obligació garantir que els vells establiments acullin dignament els interns. Però s'ha de fer amb una actitud d'humilitat, reconeixent els errors comesos, perquè solament així és possible reparar-los.

Per exemple, una actitud inapropiada és dir que les rates que infecten de malalties els interns no són de la presó sinó de les seves cases.

Ha estat sempre un capteniment tradicional de la dreta dir que les rates, amb tot el que elles representen, no són mai les nostres. Recordo la novella *La pesta*, d'Albert Camus. Quan apareixen les primeres rates mortes en el barri residencial de la ciutat d'Oran, els veïns diuen: «aquestes rates no són nostres, aquestes rates són dels barris obrers de la ciutat, dels barris pobres. Això és algun bromista que ens les ha portades aquí.» La no-acceptació d'una realitat quan no ens agrada, senyores i senyors Diputats, és el millor camí per no canviar-la mai.

Finalment, senyores i senyors Diputats, en el quart i darrer punt de la moció s'insta el Consell Executiu perquè en el termini de tres mesos es pugui disposar dels emplaçaments per a la construcció dels establiments més urgents. No es tracta, evidentment, de dissenyar projectes; el temps dels projectes ja s'ha complert sobrerament. Ara es tracta de disposar de finques

concretes situades en llocs concrets. Ha arribat el moment, senyors del Consell Executiu i senyores i senyors de Convergència i Unió, de fer allò que els catalans tan gràficament en diem «l'hora de remullar-se»; negociïn amb els municipis, assumeixin les seves obligacions i les seves responsabilitats. En una paraula, governin. I, si els plau, no continuïn al·legant que no tenen competències. Per trobar els emplaçaments les han tingudes i les tenen totes, i mai ningú no els ha negat aquest dret, i una prova evident d'això n'és la finca de Can Ribes. Vostès la van trobar, vostès la van oferir i el Ministeri de Justícia se l'ha quedada.

Quant a les competències de construcció de nous centres, aquest Diputat es va adreçar al Ministeri de Justícia per fer una consulta en aquest sentit. La resposta ha estat la següent: «Los centros de nueva creación que tienen por finalidad sustituir a otros existentes que han dejado de ser funcionales, corresponde su emplazamiento y construcción a la Generalitat. Aquellos otros que hayan de crearse por incremento de la población penitenciaria siendo, por tanto, nuevas plazas que aumentan las ya existentes, corresponde a la Administración central.»

És clar, doncs, que si considerem que la Model i algunes de les altres presons traspassades són inservibles, és competència exclusiva nostra construir-ne de noves. Es tracta d'una qüestió de prioritats, no d'una qüestió de competències.

Per complir, senyores i senyors Diputats, és al nostre abast crear les condicions físiques i morals que possibilitin la construcció d'un sistema penitenciari conforme a l'esperit del nostre temps. Per aconseguir-ho, cal posar-nos a treballar.

Per a aquesta finalitat, senyores i senyors Diputats, els demano el seu vot favorable a la nostra moció.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; moltes gràcies, Molt Honorable President.

El Sr. PRESIDENT: No havent-hi, com no hi ha, esmenes, passarem a demanar als Grups que vulguin manifestar la seva posició, que ho facin.

L'Illustre representant del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, senyor Alay, té la paraula.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres estem totalment d'acord que el Govern de Catalunya ha de fer una política penitenciària eficaç, i també estem molt d'acord amb el senyor Oliart quan va dir l'altre dia, quan va formular la interpellació, que era un problema molt complex per ser tractat en una simple interpellació.

Però perquè hi hagi una política penitenciària vàlida fan falta diners, i tots sabem com és de difícil poder-los aconseguir. Calen més personal i més mitjans, i caldria també poder exercir la vigilància de les presons per evitar que les responsabilitats siguin compartides i poder evitar les coses que el senyor Oliart denunciava amb tota la raó.

Però en aquest aspecte he de recordar al senyor Oliart que, a l'interior de les presons, qui exerceix la vigilància és la guàrdia civil i que, no essent suficient, es va haver de recórrer, per part de la Generalitat, del Govern de la Generalitat, a la policia nacional perquè vigilés des del carrer que no es tiressin les pilotes a què feia referència el senyor Oliart a l'interior dels patis de les presons.

Això vol dir la complexitat tan gran que hi arriba a haver en aquesta qüestió penitenciària. La realitat és molt diferent del que voldríem; la realitat és que l'Estatut no ens permet ni tenir

l'ordre públic ni ens permet de legislar ni de reglamentar, i que tot el que es pugui fer a Catalunya ha de ser sobre la base del Reglament general penitenciari. Aquesta és una realitat incontrovertible, i, per tant, ben poca cosa es pot fer.

Però, de tota manera, he de dir —i ja passant als punts concrets de la Moció— que, pel que va informar el senyor Conseller —i tenim proves que s'ajusta a la realitat el que ell va dir—, algunes coses s'han fet; poques, evidentment, però que, evidentment, són moltes més coses que les que s'havien fet fins ara en matèria penitenciària i en matèria de vigilància de presons, i això és una realitat que el senyor Oliart, representant del Grup Socialista, tampoc va poder desmentir.

A nosaltres ens sembla que és una mica injustificat d'exigir del Govern de Catalunya que faci, en vuit mesos, el que els Governos de Madrid del post-franquisme no han estat capaços de fer o no han volgut fer durant vuit anys. Ens sembla veritablement excessiu, i és per això que nosaltres votarem en contra del primer punt, a més a més que tampoc no es pot adduir com a argument el fet de la disminució del nombre de presos, de reclusos, perquè aquesta disminució, precisament implica l'augment del percentatge dels més perillosos dins de les presons.

Referent al segon punt, ens agradaria molt de poder-lo votar favorablement, però hem de fer una diferenciació —i per això demanarem una votació separada— de tota la part que comprèn «fins a Can Ribes, del municipi de la Roca» i la resta del punt separatament. Amb aquesta primera part, nosaltres hi estem totalment d'acord, perquè és una constatació que és innegable, i, per tant, la votarem favorablement; no així la resta del paràgraf, perquè té altres implicacions, i moltes d'elles poden haver impossibilitat el Govern de Catalunya que pogués realitzar les coses que ara se li demanen.

Respecte al tercer punt, votarem també en contra. Nosaltres entenem que no es pot fer el que demanen en sis mesos. En sis mesos es podria fer el programa, però, tal com està redactat el text d'aquest tercer punt, el que es demana és que siguin realitzades les realitzacions en el termini de sis mesos, i això, senyor Oliart, no s'aguanta. Per tant, passarem ja al quart punt, i nosaltres votarem en contra d'aquest tercer.

A part que hi ha una altra qüestió, i és una qüestió de redacció que és especialment important, perquè el senyor Oliart diu que es concreten les peticions del que s'ha de fer i en realitat no es concreten. Només diu: «...i en especial la presó Model-la Roca i, en particular, tot allò que es refereix a...» tal i tal. I això no és concretar; això és determinar algun punt, però res més, i aquí hi ha un perill i és que s'hauria d'establir una frontera molt clara entre el que són problemes molt greus a què fa referència la Moció, i els problemes menys greus, perquè, aleshores, simplement elevant o disminuint aquest llistó fronterer sempre es pot acusar el Govern de torn que no ha complert o que no ha fet prou, o que no ha fet res, com és el cas de què es tracta. I, d'altra banda, perquè per via pressupostària es veurà què és el que veritablement es podrà fer, i això suposo que aviat tindrem ocasió de discutir-ho en aquest Parlament.

Referent al punt 4, la veritat és que no l'entenc. Jo no comprenc com es pot instar el Consell Executiu que «en un termini màxim de tres mesos i prèvies les gestions oportunes, que s'efectuaran de manera que obtinguin la conformitat dels municipis afectats...» En fi, a mi em dona la impressió que

aquest text no és votable, perquè ¿com es pot fer d'instar una de les parts una cosa perquè sigui acceptada pels municipis? En tot cas, o s'insta el Govern de la Generalitat i els municipis —la qual cosa no podem fer—, o més val no instar i demanar, senzillament, al Govern de la Generalitat que miri de fer tal cosa, però no amb el condicionament previ, a través de la Moció, que hi hagi d'haver la conformitat dels municipis. Perquè, aleshores, senyor Oliart, si els municipis no hi estan d'acord i diuen: «no», què passa? Aleshores, vindrà el problema que es dirà que la Generalitat el que fa és atemptar contra l'autonomia municipal. Per tant, aquest punt, com que no és votable, el votarem en contra, malgrat tot, però entenem que no és un punt vàlid per a una Moció.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor representant del Partit Socialista Unificat de Catalunya vol fer ús de la paraula? (*Pausa.*) El senyor representant del Grup Popular? (*Pausa.*)

El Sr. FERNÁNDEZ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, d'entrada, el que jo haig de dir en nom del Grup Popular és que ens sentim bàsicament identificats amb el sentit de la Moció que tenim en aquests moments davant nostre. I dic això perquè nosaltres vam presentar una proposta de resolució després del debat d'orientació global de la política del Consell Executiu el mes de setembre passat i que, bàsicament, coincidí amb el sentit d'aquesta Moció. Per tant, per coherència amb nosaltres mateixos —i em puc remetre al *Diari de Sessions* d'aquesta Cambra—, és evident que té sentit això que he dit.

Potser no ens sentim tan identificats amb la defensa que s'ha fet d'aquesta Moció des d'aquesta tribuna, però, en tot cas, jo anticipo que aquesta preocupació que nosaltres hem destinat a la presó Model de Barcelona ve motivada, bàsicament, perquè creiem que, de veritat, s'ha convertit en el focus màxim d'inseguretat, no tan sols de Barcelona, sinó de tot Catalunya.

Anticipo que, pel que fa referència al primer apartat d'aquesta Moció, nosaltres ens abstindrem, i ens abstindrem perquè creiem que no és just dir, en aquests moments, que no han experimentat cap millora els problemes greus que patien les presons catalanes i, en particular, la presó Model. Nosaltres varem plantejar dues preguntes per escrit, recentment, al Conseller de Justícia, i a través de les respostes que ens va donar el senyor Conseller de Justícia vam tenir coneixement de les millores que s'han produït, especialment, a la presó Model de Barcelona.

Nosaltres creiem que, efectivament, aquestes millores no són suficients però, en tot cas, s'han produït millores, i per això, perquè no estem d'acord amb aquesta afirmació que es fa en el primer apartat de la Moció, ens abstindrem.

Pel que fa referència al segon apartat, nosaltres creiem que és bàsicament la constatació d'un fet —ja s'ha dit abans que el Consell Executiu no ha aconseguit altre emplaçament per a la instal·lació de la presó Model que la finca aquesta de Can Ribes al municipi de la Roca—, i com que és la constatació d'un fet, sense entrar en cap judici d'intencions o de valors sobre la política del Consell Executiu respecte a això, nosaltres votarem favorablement aquest apartat de la Moció.

I, pel que fa referència al tercer i quart apartats, coincideixen, bàsicament, amb el text de la nostra proposta de reso-

lució. Nosaltres dèiem, el mes passat, que instàvem el Consell Executiu que, en un termini de sis mesos, a partir d'aquella data, presentés un calendari concret de trasllat de la presó Model fora del nucli urbà de Barcelona i que, entretant, s'adoptessin les mesures necessàries per millorar la situació existent. Nosaltres creiem que això, bàsicament, és coincident amb els apartats tercer i quart d'aquesta Moció. Sens perjudici que el Grup Socialista, que és el que ha presentat i defensat aquesta Moció, aleshores es van abstenir en la votació, nosaltres, que no tenim un concepte patrimonialista d'aquest tipus d'iniciativa, en aquesta ocasió —i, ho repeteixo, per coherència amb nosaltres mateixos— les votarem favorablement.

Res més, moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor representant de Convergència i Unió vol fer ús de la paraula? (*Pausa.*) El senyor Albiol té la paraula.

El Sr. ALBIOL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la Moció objecte del debat contempla quatre apartats. Quant al primer apartat, el nostre Grup s'oposa rotundament a la seva aprovació. No fer-ho així implicaria cooperar que el Parlament de Catalunya es pogués equivocar, perquè és erroni que no s'hagi millorat la situació a les presons catalanes; és erroni, en el que és fonamental, l'increment de mitjans i totalment, i absolutament erroni que s'hagi produït una disminució de la població reclusa. S'han millorat les situacions dels presos i dels establiments, i això és així perquè les xifres ho demostren.

L'Honorable Conseller de Justícia, en la passada sessió plenària i responent la interpellació formulada respecte a això, donava xifres i dades concretes que no cal tornar aquí a repetir, perquè estic segur que la Cambra n'és coneixedora. Hi ha hagut esdeveniments greus; no es pot negar, això, però significativament menys en quantitat i gravetat. S'ha millorat notablement el clima de convivència diària, fora d'aquests esdeveniments, greus però episòdics, i s'han millorat tots els establiments, fins i tot la Model.

S'ha millorat l'assistència social penitenciària; s'ha reorganitzat l'assistència mèdica o sanitària. Més que mai s'han realitzat actes culturals en els centres; s'ha duplicat el nombre d'interns treballadors; s'ha triplicat —essent exclusivament l'esforç econòmic per part de la Generalitat— el personal directament dedicat a les tasques de rehabilitació; s'han incrementat de manera important, encara que insuficient, les assignacions econòmiques als centres, i tot això sense disposar de més diners: només sobre la base d'una gestió més rigorosa i racional; s'han realitzat i s'estan realitzant obres que tendeixen a millorar les condicions de vida dels interns i a incrementar la seguretat dels establiments per un total aproximat de 280 milions de pessetes; s'ha dificultat l'entrada de droga. I tot això s'ha fet en els moments inicials de la recepció d'una transferència que, com tots vostès saben, és complexa i és difícil, alhora que es posava en marxa una nova Administració capaç de gestionar aquests serveis i sense que s'hagués fet la transferència econòmica corresponent als serveis transferits, transferència econòmica que, precisament, s'està realitzant aquests dies.

Es parla en la Moció d'«increment material». Quins? Excepte la posada en marxa per l'Administració central dels centres de Trinitat i Lleida-2, d'una manera prematura i potser

quasi temerària, sense la imprescindible dotació de mitjans materials i personals, amb una finalitat exclusivament política, poc temps, això, abans de l'efectivitat de la transferència, sense tenir en compte per res l'opinió de la Direcció General de Serveis Penitenciaris i de Rehabilitació del Departament de Justícia, condicionant negativament la gestió posterior i dificultant greument la ràpida finalització de les obres de la segona fase de la Trinitat.

Exceptuant tot això, de quins increments es parla? Jo els els diré. Potser d'aquells que són conseqüència directa de la gestió més eficaç portada a terme pel Departament de Justícia. Quant a l'increment de personal, el novembre de l'any 1983, el nombre total de funcionaris presents a les presons de Catalunya era de 641; a primers d'aquest mes d'octubre, els que hi havia realment a tot Catalunya eren 627. En un any, novembre de 1983-octubre de 1984, s'han perdut a Catalunya 14 funcionaris. Tinguin en compte que amb aquests funcionaris, amb aquest decreixement real, s'han de fer funcionar els nous centres de Trinitat i Lleida-2, que en aquests moments, i en nombres rodons, acullen 450 reclusos.

En relació amb la disminució de la població reclusa, i molt ràpidament, crec que és suficient que els indiqui que el total de població reclusa a Catalunya, l'1 de gener de 1984, era de 1.605 reclusos; total de població reclusa actual: 2.566; increment en valors absoluts: 961; percentatge d'increment, 59,87%; índex d'ocupació —fixin-se bé en el detall— de l'equipament penitenciari català: 1,60 reclusos per cella. El mateix índex a la resta de l'Estat espanyol: 0,91%.

Tot això, senyores i senyors Diputats, és el que es constata quan es disposen de dades, evidentment, contrastades i verídiques. Quant al punt 2 de la Moció, el problema de l'emplaçament de les noves presons no és, en sentit estricte, encara que ho sigui a grans trets, un problema d'ordenació territorial; la localització dels nous establiments penitenciaris, ara que es té transferida la competència en aquesta matèria, ha de ser objecte d'un pla sectorial d'ordenació penitenciària, de la mateixa manera que al seu dia va ser aprovat un pla sectorial de carreteres, tal com preveia la Llei d'ordenació territorial. En això s'està treballant partint, com a document base, del pla indicatiu que es va remetre a aquesta Cambra el mes de juny de l'any passat en relació amb la distribució, localització i amb les necessitats de les institucions penitenciàries de Catalunya.

D'altra banda, en la redacció d'aquest punt 2 del text de la Moció s'afirma, encara que d'una manera encoberta, que és el Consell Executiu qui ha acordat, qui ha «aconseguit» —es diu— que sigui a la finca anomenada de Can Ribes, del municipi de la Roca, on s'edifiqui el primer dels nous centres penitenciaris de preventius de Barcelona.

S'hauria de preguntar a quins interessos, o a quines indicacions respon aquest insistència sobre una qüestió ja prou aclarida. Rotundament, i encara una vegada més, el Consell Executiu ni ha acordat, ni ha aconseguit, ni ha decidit el fet que aquesta presó vagi a Can Ribes. Aquesta finca va ser seleccionada entre d'altres pel Ministeri de Justícia, ha estat comprada pel Patrimoni de l'Estat i adscrita al Ministeri de Justícia. Va ser aquest Ministeri qui es va encarregar i va aprovar el projecte del nou centre, projecte del qual el Departament de Justícia, malgrat haver-ho reiterat en moltes ocasions, no ha tingut coneixement fins fa unes setmanes i encara per via indirecta.

Totes aquestes decisions es varen prendre abans de les transferències dels serveis penitenciaris. Després s'ha de dir que és el Ministeri, el Ministeri de Justícia, qui disposa dels crèdits per fer aquesta inversió....

El Sr. PRESIDENT: Prego a l'Il·lustre senyor Diputat que tingui en compte que el seu temps ha ja ha estat ultrapassat.

El Sr. ALBIOL: Un minut més, senyor President, i acabo de seguida. Bé, que quedi ben clar, doncs, que no ha estat el Consell Executiu qui ha imposat la finca de Can Ribes a la Roca.

Quant al punt número 3 de la Moció, evidentment tampoc es pot votar pel temps que diu de sis mesos. Pensen que el problema de les presons necessita una inversió mínima, mínima, d'uns dotze mil milions de pessetes. Si hi ha transferències evidentment de crèdits es podria fer.

Quant al quart punt de la Moció, evidentment en tres mesos no es pot fer. Però, no obstant, jo diria al senyor Diputat que aquesta és una qüestió que, en bon criteri, va estar resolta quan es va aprovar, el 27 de maig de 1981, una Moció en aquest Parlament que establia literalment que «abans que es decideixi l'emplaçament d'un establiment penitenciari, el Consell Executiu intentarà d'arribar a una posició comuna i coincident amb el municipi o amb els municipis afectats». Precisament és el que en aquests moments s'està intentant fer respecte a la ubicació d'altres dos nous centres penitenciaris de preventius a Barcelona.

Per tots aquests arguments, el nostre Grup parlamentari votarà en contra dels quatre punts de la Moció presentada i sotmesa a debat.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, passarem ara, doncs, a la votació per punts. Separadament dintre del punt segon, la primera part, que va des d'«El Parlament de Catalunya» fins al «municipi de la Roca», i la resta en votació separada.

Els que estiguin d'acord amb el paràgraf primer, que es posin dempeus.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

Aquest punt ha estat rebutjat per 38 vots a favor, 71 en contra i 8 abstencions.

Passem ara a la primera part de l'apartat 2, o sigui, la part que va des d'«El Parlament de Catalunya» fins al «municipi de la Roca».

Els que hi estiguin a favor, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

Aquesta part de l'apartat 2 ha estat rebutjada per 50 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

La segona part, o sigui, la que va des de «malgrat les competències» fins al final va a ser posada a votació i prego, doncs, als que siguin favorables a aquesta part que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

Aquesta part ha estat rebutjada per 46 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

Ara, anem a posar a votació el punt 3.

Els que estiguin a favor d'aquest punt, que tinguin la bondat de posar-se drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

Aquest punt ha estat rebutjat per 46 vots a favor i 73 en contra.

Finalment el punt 4.

Els que hi estiguin a favor, que tinguin la bondat de posar-se drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

Aquest punt ha estat rebutjat per 46 vots a favor i 73 en contra.

Preguntes amb resposta oral

Amb això hem acabat la part relativa a mocions i anem a entrar a la relativa a preguntes, que han estat ja distribuïdes —suposo que obren en poder tots els senyors Diputats—, però s'han de fer unes observacions en relació amb aquestes preguntes.

En primer lloc, que la pregunta 2 ha estat retirada, i, en segon lloc, i demano l'atenció dels presents, que el Grup preguntant de la pregunta número 5 demana que sigui posposada després de la pregunta 7. Aquestes preguntes, implicades en aquesta alteració d'ordre, són totes del Grup Socialista del Parlament de Catalunya, però caldria saber, doncs, si tots els altres Grups estan d'acord amb aquesta transposició.

D'altra banda, també cal tenir en compte que els membres del Consell Executiu que han de contestar estiguin disponibles en el moment en què tocarà, d'acord amb aquest ordre, cada una de les preguntes.

Hi ha alguna dificultat a acceptar aquesta transposició? (Pausa.)

Pregunta al Consell Executiu sobre els centres escolars públics

No hi ha cap dificultat? Bé, doncs, queda establerta d'aquesta manera.

Ara prego, doncs, que la senyora Marta Mata, que ha de formular la primera pregunta, faci ús de les seves facultats.

Voldria recordar, no solament a la Il·lustre senyora Diputada sinó a tots els que han de preguntar, que el seu temps és de cinc minuts i la contestació també, i la rèplica, de la meitat.

La Sra. MATA: Gràcies, senyor President. Senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Conseller, el mes de febrer van arribar a les nostres mans dues fotocòpies que contenen un text pràcticament idèntic i que van picar, doblement, la nostra curiositat. Primer, perquè es parlava per primera vegada d'una nova figura de centres, Centres Escolars d'Interès Públic o CEDIP, centres escolars privats, que la Generalitat tutelaria i sobresubvencionaria; i, segon, perquè un text tenia la capçalera de la Conselleria d'Ensenyament i l'altre tenia la del Secretariat de l'Escola Cristiana de Catalunya. No consta quin era el primer en el temps, si de la Conselleria havia passat al Secretariat o del Secretariat a la Conselleria, però això no és el més important, perquè tenim llibertat d'ensenyament i llibertat d'interpretació del que és la llibertat d'ensenyament.

D'altra banda, els dos textos podrien ser apòcrifs, igualment apòcrifs, i per això no fèiem llavors la corresponent acció parlamentària. Va passar el mes de març, es va fer la campanya elec-

toral amb l'assumpte arxivat, potser no era prou electoral o potser havia estat un mal somni, però el *Diari Oficial de la Generalitat*, del 3 d'octubre, ens ho va desmentir, això darrer.

Aquell text, amb algunes curioses modificacions, com ara substituir «centres d'iniciativa social, privat i privada» per «centres d'iniciativa privada», curt i ras, era el text d'un decret. Allí es diu que hi ha a Catalunya uns centres d'iniciativa privada que, en funció de la tasca desenvolupada, arrelament al medi i implantació social, i del caràcter propi del centre i de l'opció educativa, sense que el Decret descrigui cap fórmula de demanda, són qualificats com a Centres Escolars d'Interès Públic (CEDIP) —nova i santa paraula— per decret a proposta del Departament d'Ensenyament. El CEDIP, segons diu el Decret, complirà la Llei —només faltaria, i, diríem nosaltres— pel que fa a solar, a edificis, a instal·lacions, a urbanització i funcionament, admissió d'alumnes, comptabilitat, etcètera; tindran assegurat el finançament públic per la gratuïtat i l'acceptació del seu caràcter propi i opció educativa a canvi de presentar una memòria anual, i tindran, també, per part del Departament d'Ensenyament, segons diu l'article 4: «1) la tutela directa i efectiva del servei educatiu ofert pel centre; 2) la consideració del centre com a element del conjunt escolar, del mapa escolar —oh, sorpresa, no ho coneixíem, l'havíem demanat moltes vegades, no sabíem que ja teníem mapa escolar—; 3) comptarien en la programació de nous centres escolars en zones concretes; 4) a les zones rurals també tindrien el transport subvencionat; i 5) quan el finançament públic no cobris les despeses, el Departament d'Ensenyament de la Generalitat podria autoritzar el cobrament de quotes còplementàries, és a dir, podria autoritzar que els centres gratuïts cobressin la gratuïtat. I més encara, l'article cinquè deia que «en l'elaboració dels pressupostos de la Generalitat, i pel que fa a les inversions que tendeixen a millorar la qualitat de la inversió en les escoles del país, el Departament d'Ensenyament considerarà les necessitats del CEDIP i farà pública l'oportuna concessió de material escolar i didàctic, o altres ajuts al CEDIP», i tot això sense limitació, sense acotació. No sabem si es parla de centres d'ensenyament general bàsic o d'ensenyament mitjà o de parvulari. I, tot això, sense que sapiguem qui desitja ser CEDIP. Com s'ha demanat? No ho hem vist al carrer, ni a la premsa, ni al Parlament, és clar. En canvi, aquesta Cambra sap quants passos han hagut de fer, per exemple, les escoles del CEPEPC al carrer, als mitjans de comunicació, a la Conselleria i en aquest mateix Parlament per arribar —a través d'una Llei votada, finalment, per unanimitat el 29 de juny del 83—, a començar el seu procés d'integració a la xarxa d'escola pública de Catalunya, i només d'EGB, a ser escoles públiques, curt i ras, renunciant no a la qualitat, però sí a qualsevol tracte de privilegi.

Aquest Parlament no té constància del procés d'aplicació de la Llei, però qui ho vol saber coneix l'angoixa amb què aquestes escoles han de contemplar —encara avui, setze mesos després de l'aprovació— el seu futur, sense cap mena de seguretat en terminis i circumstàncies del compliment de la Llei, de la seva Llei.

D'altra banda, aquesta Cambra pot tenir ara indicatiu de la importància que aquesta Conselleria dóna al CEDIP, importància que repercutirà en els pressupostos com s'ha dit, i no d'una manera simbòlica, com també s'ha dit per aquí, perquè si per subvencionar el pre-escolar de l'escola privada aquesta Con-

selleria consignà més de 300 milions, sense necessitat de cap decret, als pressupostos de l'any 83, hem de pensar que quan es fa un decret per al CEDIP, és per una partida una mica més substancial.

Finalment, senyor Conseller, el més important i el més punyent. Nosaltres coneixem, i tots hauríem de conèixer, la situació de gran part de l'escola pública, la gestió de la qual depèn directament de la Conselleria d'Ensenyament. Coneixem l'esforç ingent de mestres, pares i ajuntaments per aconseguir lloc i qualitat a l'escola pública en una inversió certament cruel dels termes, pares, mestres i ajuntaments fent suplència dels poders públics per l'escola pública. Coneixem la seva penúria de local en el cas de les seves més de 2.000 aules habilitades, de les quals el Parlament no coneix encara cap pla de substitució. Coneixem la penúria d'instal·lacions en gairebé tots els casos, d'equipaments, de material didàctic, de consignacions per a manteniment, que aquest començament de curs s'ha vist reduït en un 25% a EGB, o reduïdes a zero en el cas de batxillerat, que fa uns moments coneixíem..., i tot, sense explicació, com sense cap explicació s'ha fet aquest Decret, o Decret-llei o Decret-pacte amb el qual la Conselleria —un poder públic— fa tutela o suplència de l'escola privada. És per això que he formulat la pregunta sobre com la Conselleria considera la tutela responsabilitat que li correspon en el cas de l'escola pública i també com aconseguirà que un CEDIP gratuït, com diu el punt tercer de l'article tercer del Decret, cobri quotes, com diu el punt cinquè de l'article quart.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, amb molt de gust correspondré a la pregunta que m'ha fet la Diputada senyora Marta Mata.

En primer lloc, la senyora Diputada es referia a dos texts que van circular el mes de febrer. Jo no sé exactament el mes de febrer..., és difícil de concretar, però el que sí que és veritat és que el Departament va preparar un projecte de decret que es va sotmetre..., i no hi va haver cap misteri, és a dir, que en les comissions de participació se'n va parlar i, posteriorment, es va lliurar als diversos representants de la comissió de participació de representants dels centres privats. Que després hi hagués alguns d'aquests centres que ho enviessin als seus associats, no ho trobo sorprenent.

En tot cas, com que només l'existència d'aquests texts va provocar en determinats mitjans de comunicació que es digués que això era electoralisme i que això resultava la contrapartida de determinades actuacions que havia tingut un Grup parlamentari a Madrid, jo no volia que això fos interpretat com a element electoralista, jo vaig demanar al Consell Executiu que es posposés la publicació d'aquest Decret. Em va semblar que en aquell moment podia ser interpretat d'aquesta manera, i si podia ser interpretat per algun mitjà, en tot cas, probablement s'imaginaven que això podia afavorir el mateix partit que després va guanyar les eleccions sense necessitat de publicar aquest Decret.

També ho vàrem posposar posteriorment, perquè jo no volia —i el Consell Executiu així ho va considerar— que això es publicés en període de vacances, perquè aquesta oposició

no pogués dir que això es publicava en el temps en què al Departament d'Ensenyament li convé publicar coses, que és abans de la preparació del començament de curs.

Malauradament, el curs, per sort o per desgràcia, comença després d'acabar el període de vacances parlamentàries. I per això, es va posposar un projecte de decret que havia estat aprovat, feia mesos, pel Consell Executiu, però que, per aquests motius, em fa l'efecte que és comprensiu el motiu pel qual no es va fer.

Només una observació, senyora Marta Mata: vostè ha parlat moltes vegades del mapa escolar i ara sembla que jo parli del mapa escolar, però és que jo, en aquesta mateixa Cambra i des d'aquesta mateixa Tribuna, he expressat que no es pot treballar sense un mapa escolar, que el mapa escolar el tenien i en disposaven, i que és l'element fonamental de treball, que tenim informatitzats tots els centres públics i privats de Catalunya, amb el nombre de professors, amb el nombre d'alumnes, comarcalitzat, etcètera. Aquest és un element de treball. El fet que això es publiqui o no es publiqui, jo crec que és un element a part de l'existència o no d'un mapa, però jo no sé com es podria programar o planificar si no existís un mapa d'aquestes característiques. El que passa és que no és un mapa en el sentit escolar de la paraula, on hi ha unes agulletes on hi ha una escola, sinó que és un mapa —jo diria— a la moderna, informatitzat i que dona informació i resposta de les necessitats escolars.

La senyora Diputada també es referia marginalment que sense decret es va promulgar una quantitat per a subvencions a pre-escolar. És que, senyora Diputada, no feia falta decret perquè els pressupostos són una Llei, i això figurava en la Llei de pressupostos. I aquesta Cambra va aprovar els pressupostos que permetien donar aquestes subvencions de pre-escolar —d'altra banda, moltes vegades sol·licitades—, perquè no hem d'ignorar que els infants de Catalunya i els pares de Catalunya són els infants i els pares que porten els seus fills a les escoles públiques i a les escoles privades, i que no coincideixen escoles privades amb nens més rics, escoles públiques amb nens més pobres. Hi ha nens rics que van a escoles públiques i hi ha nens pobres que van a escoles privades, i per això el dret a l'educació —i la mateixa Constitució— exigeix que hi hagi gratuïtat sempre que es compleixin unes condicions i uns requisits determinats.

En relació amb el Decret. Vostè ha explicat bé el que diu el Decret, però ho ha explicat parcialment. El compromís que assumeixen aquests centres, això és una qualificació. És a dir, aquí a Catalunya em fa l'efecte que tots plegats i tots els que han treballat durant molts anys a l'escola privada coneixen que una bona part de la renovació pedagògica, una bona part de la tasca i de la col·laboració educativa aquí a Catalunya forma part també de determinats grups d'escoles privades.

Així ho era la xarxa del CEPEPC, que mai ens havíem cansat de lloar des d'aquesta mateixa Tribuna, i així n'hi ha d'altres que, sense ser del CEPEPC, han contribuït a la millora de l'educació, han fet un esforç considerable i ho han fet algunes vegades amb serioses dificultats. I jo crec que aquestes escoles també tenen dret que se'ls reconegui i que també se les declari d'interès públic. I jo crec que aquest Decret no és ni incompatible amb disposicions o lleis, en aquests moments pendents del Tribunal Constitucional perquè puguin ser aprovades, no és incompatible i, al mateix temps, jo crec que es pot

compatibilitzar i és adequat al que representa aquesta mateixa Llei. I, aquí, les condicions que se'ls posen no són estrictament les condicions legals, perquè aquí hi ha una sobrecàrrega en relació amb el que són les disposicions legals. Les disposicions legals diuen que una escola pot tancar avisant amb un any de temps. I aquí diu que estaran afectats els serveis educatius que el centre ofereixi, de tal manera, que el titular garanteixi la continuïtat d'aquests serveis per un temps no inferior a 10 anys. En el segon, es preveu que les instal·lacions de l'escola estaran al servei de la tasca educativa i de la promoció cultural de la zona en què l'escola estigui situada. El titular en garantirà l'ús com a servei al poble, comarca o zona urbana, mentre que aquest ús no condicioni la bona marxa del centre. És a dir, que es fa una extensió de la utilització d'aquestes instal·lacions de la mateixa manera que es va fer en el seu dia en relació amb els mateixos centres públics.

Després —i aquí hi ha potser un dels punts que vostè preguntava concretament—, diu que: «El CEDIP accedirà al finançament públic d'acord amb el que estableixin les normes bàsiques de l'Estat i de la Comunitat Autònoma de Catalunya dictades en l'àmbit de llurs respectives competències». És respectuós tant amb les normes bàsiques que puguin venir per norma legal, procedent del Parlament central, com amb aquelles normes de subvenció que pel Decret de transferències ens hem d'acollir a la normativa general de l'Estat, amb disgust, però que ha estat així i així ho vàrem acceptar. I això no és incompatible amb el fet que el Departament autoritzi el pagament de quotes, perquè avui ja s'utilitzen, perquè hi ha escoles que no estan subvencionades i no estan subvencionades al cent per cent, sinó que estan en percentatges inferiors al cent per cent, i, per tant, vol dir que es concreta que hi haurà aquesta utilització. Però hi ha un apartat, que jo els vull llegir, que diu: «En tot cas, les despeses del centre es consideraran anàlogues a les d'un centre docent públic del mateix nivell educatiu i del mateix nombre d'unitats.» Per tant, aquí no es pretén primar en relació amb les despeses, en relació amb les subvencions, aquests centres, sinó que, com es diu, per tant, correspondrien als mateixos nivells que els centres públics.

Per altra banda, es fa una referència que aquests centres formin part del conjunt escolar que respon a les necessitats educatives del país. Hi ha també un altre article que fa referència a això. Jo crec que les senyores i els senyors Diputats, que coneixen les normatives i les Lleis que es van discutir en el Parlament de Madrid, això els ha de recordar el que, en definitiva, té a veure amb una Llei, en aquests moments pendent del Tribunal Constitucional, i que considerava els centres dits concertats com a integrants de la xarxa de centres educatius, i, per tant, aquí el que es fa és una referència a això.

Per altra banda, el que es diu és que: «Es consignaran en els pressupostos de la Generalitat aquell tipus d'ajuts...» Quan jo parlo d'inversió en ensenyament —d'inversions educatives—, és que jo considero que l'ensenyament és una inversió, i, per tant, això tindria un abast dins la meua interpretació i crec que dins de la del Decret, un abast no únicament en relació amb el que pròpiament es pot parlar d'inversions, sinó que es refereix a aquell tipus d'ajuts i a aquell tipus de disposicions que, després, per altra banda, també figuren en el Decret.

Jo crec que amb aquest Decret, que haurà de tenir unes normes de desenvolupament, el que es pretén és qualificar

aquell tipus d'escoles que, per la seva tasca, per la seva qualitat, la seva voluntat de servei al país i per la seva no voluntat de lucre mereixin aquesta consideració. I si a aquestes escoles se les ha d'ajudar d'alguna manera, que es pugui particularitzar i que sigui d'una manera clara i que així figuren en els pressupostos i que sigui d'una manera coneguda, i que la convocatòria es pugui fer per concurs, es pugui fer per una sol·licitud, de la mateixa manera que jo crec que ho farem amb l'Ordre que desenvoluparà aquest Decret.

Per tant, jo els prego que vostès no vegin en aquest Decret altra cosa que el mateix text viu i que, d'alguna manera, jo els puc afirmar, jo crec que aquest Decret és congruent amb les disposicions actuals i, previsiblement, amb les disposicions que en un futur puguin sortir en aquest país i que siguin d'aplicació també a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: La Il·lustre Diputada vol replicar? *(Pausa.)* Prego un altre cop la limitació en el temps que, dissortadament, ni la senyora Diputada, ni el senyor Conseller han tingut en compte.

La Sra. MATA: Bé, molt breument agraeixo les seves explicacions al senyor Conseller, però com a tals m'han vingut a confirmar, no sols la diferent orientació política dels nostres Grups quant a política educativa sinó, fins i tot, dels diferents conceptes. El concepte de la utilitat del mapa escolar com una cosa tancada dins de la Conselleria és totalment diferent del que nosaltres tenim. Creiem que la utilitat d'un mapa escolar és, precisament, la utilitat d'informació, de conscienciació, de tota la població per aconseguir una veritable participació en l'ensenyament que, per a nosaltres, és bàsic; no sembla que ho sigui en aquest cas.

El concepte d'inversions. Bé, jo em referia al concepte d'inversions que hi ha ficat aquí dintre dels pressupostos. Quant a les despeses anàlogues a les de l'escola pública, potser més val que no ho diguem massa alt, perquè si se n'assabenten no hi haurà cap escola..., si les futures escoles CEDIP s'assabenten del tipus de material didàctic i consignació que rep l'escola pública, en molts casos, em penso que no hi haurà ningú que pugui equiparar-s'hi.

Vostè s'ha referit a una cosa a la qual jo no m'havia referit: és a la compatibilitat d'aquesta disposició amb les lleis actuals i, previsiblement, amb la LODE, que també vostès van votar. Això és compatible, però la compatibilitat amb la LODE, jo només la veig en el sentit que tots patirem junts.

Vostè sap que, quan el text encara no vigent de la LODE parla de la possibilitat de cobrament de determinats serveis en activitats per l'escola, es fa puntualitzant immediatament que es tracta de serveis o activitats no corresponents a l'ensenyament obligatori reglat, opcionals, per tant, amb uns preus autoritzats per l'autoritat, i sense lucre, la nostra concepció, la concepció que hi ha dins de la LODE és que el diner públic ha de servir per garantir el dret a l'educació, educació gratuïta a l'escola pública, educació gratuïta a l'escola privada que rep diner públic, i en un i altre cas amb el control de la comunitat escolar. Jo sento haver d'afegir per acabar unes paraules que em deia fa poc un company: «La Generalitat considera de més interès públic l'escola privada que la pública, la privada que es vol mantenir privada més que la privada que vol passar a la pública,

perquè entén d'una altra manera l'interès públic.» Tenim la impressió que una vegada més la nostra Administració ha optat per l'escola privada amb una oferta realment generosa. En principi, tot el que signifiqui millorament de la qualitat de les escoles del nostre país hauria de ser ben rebut, però això hauria de correspondre a un marc general d'objectius educatius ben estructurats, en el qual les accions a complir estiguessin degudament jerarquitzaes, en funció de la urgència de les necessitats i, en definitiva, d'uns criteris socialment acceptats de valoració de l'interès públic. Per a molts sectors, resulta greu que la Generalitat no consideri que, en matèria educativa, el primer interès públic és l'escola pública.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller vol fer ús de la paraula?

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument. Miri, senyora Diputada, jo no tinc cap complex, jo vull la qualitat de l'ensenyament, tant de les escoles públiques com de les escoles privades, i nosaltres estem disposats a fer el possible perquè aquesta qualitat sigui en la totalitat del sistema educatiu. I jo no vull que unes escoles tinguin més qualitat que les altres, sinó que totes puguin complir amb la seva tasca. D'altra banda, jo li haig de dir que ahir, per exemple, vaig escoltar, jo diria que amb respecte, una frase que va dir el President del Govern central, i va dir que en dos anys havien incrementat les subvencions en un 36%, i jo crec que, quan el President del Govern central deia això, compartia el mateix que jo li estic dient aquí i que ho deia sense complexos. És a dir que la millora de la qualitat i les inversions necessàries —dic inversions en el sentit més ampli— per a les escoles, per a les escoles públiques, no ha de ser en detriment de les escoles privades, ni el de les privades de les escoles públiques. I això ho sabem totes les persones que estem en aquest sector. I, per tant, jo el que desitjaria és que si aquest decret pot particularitzar alguns centres i això ha de representar una millora de la qualitat, que ho faci, i jo tinc l'esperança, la convicció i la seguretat que això no ha de ser en detriment dels diners necessaris de l'escola pública, i que l'escola pública que millora la seva qualitat, que té grups de persones —i l'Administració, en primer lloc, que així hi està entestada—, ho aconseguirà. I nosaltres hem de vetllar per tot el sistema educatiu, perquè no hi ha dos classes de ciutadans, els «a» i els «b», els públics i els privats, uns que es beneficiïn sobre els altres, sinó que, en definitiva, hi ha un únic col·lectiu de ciutadans i de nens de Catalunya. Jo li asseguro que nosaltres farem tot el possible perquè tots els escolars, tant els que van als centres públics com als centres privats, puguin assolir la gratuïtat, i, al mateix temps, puguin assolir aquelles condicions de qualitat, i la gratuïtat requereix uns condicionaments determinats, que ens vindran donats per les lleis. Jo li asseguro que nosaltres vetllarem perquè aquesta gratuïtat s'apliqui en aquestes condicions, perquè no hi hagi abusos, i, precisament, en aquest mateix decret, hi ha un punt que jo crec que és fonamental que és que aquestes escoles s'acullen al pla de comptes per a centres docents privats que va elaborar el Departament d'Ensenyament, i que, d'alguna manera, permet un control i una millor comprovació de la gestió dels centres.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

Pregunta al Consell Executiu

sobre el compliment de l'article 13 de la Llei d'alta muntanya

El Sr. PRESIDENT: La pregunta següent és sobre el compliment de l'article 13 de la Llei d'alta muntanya, i l'ha de formular el Diputat Il·lustre senyor Víctor Torres, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. TORRES: Honorable President, senyores i senyors Diputats, fa ara vint mesos, gairebé dia per dia, que en aquesta sala aprovàvem la Llei de muntanya, Llei important, Llei que va ser l'objecte d'una llarga i, de vegades, difícil transacció, Llei de la qual em vaig permetre de dir, explicant el nostre vot, que la seva transcendència depenia, en gran part, de l'aplicació que es tindria en l'esplaiament dels seus preceptes. Deia jo que les normatives valen el que valen de per si, però, quant a la Llei de muntanya, potser en particular, al nostre judici, la seva validesa estava supeditada a l'interès que desplegarien tant les parts comarcals com el Consell Executiu.

Han passat vint mesos, i, quant a aquell gran moviment d'esperança que va suscitar aquesta Llei, aquella gran il·lusió que va suscitar a les poblacions del nord del Principat, el menys que podem dir és que estan fortament disminuïdes. Comarques tradicionalment menystingudes i marginades, per factors que ara seria inútil d'escatir perquè el temps no ens ho permetria, van posar efectivament en aquesta Llei una gran il·lusió, una gran esperança. La seva tramitació, el seu desplegament, la seva aplicació, han estat llargs i laboriosos. Els consells comarcals no van veure la seva reglamentació aprovada fins al cap de quatre o cinc mesos d'haver-se aprovat la Llei, i es van constituir amb força dificultats. El Consell General de Muntanya, que és un organisme consultiu, però que és la cimera de l'estructura orgànica, ha passat potser un any a veure els criteris de constitució definitivament establerts, i, el que és més greu, els plans comarcals de muntanya, que són l'eix vertebrador, són els instruments que han de permetre que la Llei valgui alguna cosa o que no valgui res, aquests plans comarcals de muntanya, per raons diverses, encara estan en estat de preparació, vint mesos després d'haver aprovat la Llei.

No és la meua intenció, amb aquesta pregunta, tirar la pedra a ningú. Jo sé el que fa el Consell Executiu, sé el que ha fet, i no ignoro el que queda per fer. Sé la bona voluntat dels consells comarcals, sé que tothom, en general, en aquest tema actua amb una gran bona fe i amb un gran interès. Però amb això no n'hi ha prou. El fet evident és que tenim una eina entre les nostres mans, tenim una normativa important, que cal posar ràpidament en aplicació i cal treure'n tots els fruits que ella permet d'esperar-ne.

Nosaltres pensem que un dels preceptes d'aquesta Llei més important és l'article 13, que preveu la creació d'un òrgan en el si d'algun dels Departaments del Consell Executiu, al qual òrgan se li confien per llei una quantitat important de funcions d'execució i, sobretot i en particular, pel que fa referència als plans comarcals.

Jo voldria, doncs, i aquí es limitarà la meua intervenció, perquè el que voldria, sobretot, és, d'una part, preguntar al Conseller encarregat d'aquesta problemàtica, que em digués quines són les mesures concretes que s'han adoptat fins avui, el desplegament i l'execució de l'article 13 de la Llei de Munta-

nya i, a la vegada, a més de fer-li aquesta pregunta, fer-li a ell i, en general, a tot el Consell Executiu, un prec —de vegades els prec i les preguntes són el mateix punt de l'ordre del dia—, i jo voldria pregar-li que no tenim el dret, els qui som aquí, de defraudar aquestes poblacions de muntanya. Van passar el trauma terrible de les inundacions del 82, ara estan sota l'amenaça del tancament d'una artèria vital, com és la línia fèrria de Lleida a la Pobla. Ens trobem amb pobles amb petites aglomeracions, que envelleixen ràpidament i que estan a punt de desaparèixer. Aquesta Llei de Muntanya no és perfecte —totes les lleis valen el que valen— però conté una filosofia que els Diputats catalans no podem negligir. Ja sé que hi ha dificultats, ja sé que és difícil, ja sé que es tracta d'una nova legislació, d'una innovació, dins de Catalunya, ja sé que hi ha dificultats pressupostàries, ja sé que hi ha moltes dificultats, però jo faig a la vegada que la pregunta, el prec al Departament i al Consell Executiu, fem tot el que puguem per tal d'anar en ajut de les comarques pirinenques del Principat de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Xavier Bigatà): Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, tal com deia fa uns moments l'il·lustre senyor Diputat Víctor Torres, estem davant d'una Llei aprovada per aquesta Cambra, innovadora, d'una Llei en la qual els Diputats al seu moment, el març de l'any 1983, van regular-hi, es va acceptar per votació d'aquesta Cambra, una normativa en la qual, d'una banda, hi ha unes obligacions del Consell Executiu, i, de l'altra, també hi ha unes responsabilitats a assumir pels mateixos consells comarcals de muntanya. Jo voldria dir que la mateixa Llei es regeix per la normativa del règim local, tenen una autonomia que se'ls reconeix per la mateixa Llei, i, en tot cas, les mesures tècniques, moltes d'elles —vostès coneixen bé la Llei de Muntanya—, en tot cas, ha de tenir l'impuls, d'una banda, com diu molt bé l'il·lustre senyor Diputat, del mateix Consell Executiu, però també dels mateixos components, en aquest cas, dels consellers dels Consells Comarcals de Muntanya. Jo diria que des d'aleshores, des del març de 1983, en què aquesta Cambra va aprovar la Llei de Muntanya, s'ha anat fent camí, s'ha anat fent aquest camí, el qual vostè ha dit molt bé que era innovador, perquè era una Llei nova, que, en tot cas, havia d'assumir el Govern, però, d'assumir els mateixos representants d'aquestes comarques de muntanya, que, com vostè diu molt bé, normalment sempre han patit una certa discriminació, i la tenen quant a la pròpia i a la mateixa qualitat de vida respecte a altres ciutadans en altres contrades d'altres indrets de Catalunya.

Però, li ho repeteixo, s'ha anat fent camí, camí perquè en la mateixa Llei, en el segon semestre del 83, es va produir el desplegament fet per la Conselleria de Governació, en el sentit d'establir el procediment de l'acció dels membres dels consells comarcals, també definir els criteris bàsics per a l'elaboració dels estatuts dels consells comarcals, la normativa del procediment d'elecció la va fer el Consell el mes de juliol del 83 —dos mesos després de l'aprovació de la Llei per aquesta Cambra— i el desplegament dels criteris dels estatuts, el finançament, incorporat al pressupost del 83 a l'octubre, i, finalment, un aspecte

important, i aquí és on jo li relligo amb la pregunta en concret que vostè em fa avui en aquesta sessió parlamentària.

Per tant, hi ha una primera fase, una primera fase de desplegament en podríem dir intern, institucional intern dels Consells Comarcals de Muntanya, la seva constitució, el seu funcionament, el seu finançament, als efectes de complir la Llei, buscar aquell estatge social, aquella seu, que els permetés mínimament començar aquesta tasca que, com vostè ha dit molt bé, és tant engrescadora, i en la qual, en tot cas, tots hi creiem —els Diputats i els mateixos ciutadans d'aquestes comarques de muntanya. És aleshores quan es comença a desplegar, el mes de desembre del 1983, el motiu principal de la seva pregunta, quan vostè diu: «el puntual compliment dels preceptes continguts en l'article 13 de la Llei d'alta muntanya». És aleshores quan, per tal de precisar el que diu l'article 13 de la Llei d'alta muntanya, distingeix entre el Departament competent en la matèria de la política general de muntanya i l'òrgan en el seu si, encarregat de les funcions més tècniques que s'hi relacionen, el mateix Consell Executiu, en un Decret del 7 de desembre de l'any 1983, va fer aquest desplegament i va assenyalar el Departament de Política Territorial i Obres Públiques com a Departament competent, i es va encarregar a la Direcció General de Política Territorial del mateix Departament com a òrgan adient, d'acord amb l'article 13.2, per donar eficàcia i, en tot cas, impulsar tècnicament el desplegament de la Llei.

D'aquesta manera, s'aconsegueix, amb economia i eficàcia, un adequat emmarcament administratiu de la política de muntanya, peça important, però no única, de la política territorial global.

Funcions de la Direcció General de Política Territorial, segons l'article 13.2 de la Llei d'alta muntanya, de les quals jo ara miraré de donar-li una resposta precisa perquè veiem en quina situació està el desplegament al qual fa referència aquest article.

L'article 13.2.a) diu: «Elaboració tècnica dels plans comarcals de muntanya i llur revisió. L'elaboració del projecte de pla comarcal requereix la sol·licitud prèvia, per part dels corresponents consells comarcals de muntanya, que aquí tenen autonomia pròpia i, a més, és voluntari. Els consells comarcals són els que han de decidir si faran l'enquesta prèvia que diu la Llei, i en el termini de tres mesos, un cop feta l'enquesta, sol·liciten —en aquest cas, a l'òrgan competent, que és la Direcció General de Política Territorial— l'elaboració tècnica, i, per tant, el finançament no el fa el consell comarcal, sinó que el fa la Direcció General de Política Territorial per al desplegament del pla comarcal.

El que sí que ha de fer, i, en definitiva, ha de finançar el mateix consell comarcal és aquesta enquesta de les necessitats i de les prioritats en cada comarca, de les nou comarques que defineix la mateixa Llei.

Per tant, en aquest sentit, el primer que cal fer és que els mateixos consells comarcals facin l'encàrrec de l'enquesta. La Direcció General de Política Territorial, d'una manera voluntària, va fer un estudi per ajudar la metodologia d'aquesta enquesta, i això, el mes de juny d'enguany, es va repartir als Consells Comarcals, i va fer unes visites el Director General de Política Territorial, explicant com podien endegar els Consells Comarcals aquestes enquestes, que són prèvies per poder sol·licitar a l'organisme competent —ho repeteixo— el pla

comarcal. D'altra banda, durant aquests mesos també s'ha encarregat un estudi metodològic —en aquest moment, en tenim un lliurament provisional— sobre els plans comarcals en territoris de muntanya, a partir de l'anàlisi i la valoració d'experiències estrangeres, que ha de permetre una coordinació i una metodologia comunes, als efectes que els plans comarcals..., i, en definitiva, també donar suport a aquesta coordinació que vostè esmentava en la seva intervenció.

Quant al punt b) de l'article 13.2, diu: «Participació en la gestió dels plans comarcals de muntanya» fins avui no procedeix, fins a llur aprovació definitiva d'aquests plans, que és quan hi ha una intervenció de l'Administració.

Quant al punt c), «Preparar les directrius i les mesures necessàries dels nivells comarcals, supracomarcals per la coordinació de les comarques de muntanya», aquesta coordinació sortirà, essencialment, de l'elaboració dels projectes de pla comarcal de muntanya, amb una metodologia comuna, com li he dit abans, i pel mateix equip de la Direcció General de Política Territorial, que en tindrà l'encàrrec, si és que així ho volen —ho repeteixo— els mateixos Consells Comarcals de Muntanya, que són els que han de prendre la determinació.

D'altra banda, el funcionament del Consell General de Muntanya, com vostè ja ha dit molt bé, és l'òrgan consultiu i d'assessorament, preceptiu en totes les qüestions relacionades amb la política de muntanya. Es va constituir el 13 de setembre d'enguany, tal com vostè ha dit, i ha de permetre —perquè hi ha representants dels Consells Comarcals i de l'Administració de la Generalitat— establir aquesta coordinació i aquesta valoració conjunta dels problemes de les comarques de muntanya.

I, per acabar, el punt d) de l'article 13.2: «Promoció i difusió i publicació d'informes, estudis i investigacions sobre les qüestions relatives a la política de muntanya» Jo, en això, li voldria dir que, a part d'aquests estudis que ja hem fet, el de l'enquesta pública, que es va repartir als Consells el mes de juny; el que s'està fent sobre plans comarcals perquè, quan ho sollicitin, un cop feta l'enquesta prèvia, dels Consells Comarcals hi hagi una metodologia comuna, i també li voldria dir que s'ha fet, durant aquests sis mesos, la delimitació d'un aspecte important de la Llei, que són els municipis que han de formar part de les zones de muntanya, perquè..., i amb això voldria dir —i no és cap tipus d'excusa— que, en tot cas, el Consell General de Muntanya —i ho diu la Llei— no es podria constituir fins que es definissin d'una manera tècnica, molt acurada, tal com s'ha fet, els municipis de les zones de muntanya. Perquè, precisament, la delimitació l'havia d'aprovar el mateix Consell General de Muntanya, i aquí hi havia un aspecte, que tècnicament es va solucionar, sobre la base d'una Ordre del Conseller de Governació del mes de juliol, nomenant provisionalment uns representants d'aquestes zones de muntanya, als efectes de poder provar la mateixa delimitació de les zones de muntanya.

El Sr. PRESIDENT: Honorable senyor Conseller, tingui en compte que ha ultrapassat en molt el seu temps.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: ...I acabo, senyor President. També hi ha altres —i ho diré ràpidament— estudis sobre les comarques del Pirineu, diagnosi comarcal del Ripollès, del Berguedà, del Solsonès; anàlisi dels dèficits infraestructurals i d'equipaments a nivell del nucli de la Cerdanya. En definitiva, s'ha fet una sèrie d'estudis bàsics que han d'ajudar els Consells Comarcals

de Muntanya a l'elaboració d'aquests plans.

I, per acabar, fent esment al seu prec, jo li diria, Il·lustre senyor Diputat, que estigui tranquil, és conscient i som conscients en el Consell Executiu i aquest Conseller, que, en tot cas, hi ha conciutadans que viuen i treballen en les contrades, en les comarques de Catalunya, que han de tenir una atenció; la mateixa Constitució reconeix un tracte preferent als ciutadans d'aquestes comarques de muntanya, que, en tot cas, jo li volia dir que en les inundacions —que no ho hem de dir ara, no ho hem de discutir ara, en tot cas, hi va haver un esforç molt important... També en la línia, en la participació en tots els aspectes del Consell Executiu, defensa de les línies de tancament; tota la problemàtica de l'esquí o del turisme de muntanya; els mateixos programes d'abocadors d'escombraries de muntanya. En definitiva, tingui la tranquil·litat que, des del Consell Executiu, amb la col·laboració entusiasta dels mateixos components dels Consells Comarcals, nosaltres estimularem i ajudarem amb el que calgui, segons els pressupostos i els continguts pressupostaris que tinguem, perquè realment la Llei de Muntanya sigui allò que volem tots els components d'aquesta Cambra.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat senyor Torres vol pregar?

El Sr. TORRES (*de l'escó estant*): Per donar les gràcies al senyor Conseller de les seves explicacions. Però jo no demanava una justificació de l'activitat que, naturalment, ja coneixia. Jo el que voldria és inculcar la voluntat de tractar d'aquest tema, aquesta problemàtica, no únicament en termes d'intercanvis, podríem dir-ne, tecnològics o burocràtics, sinó posant-hi, a més a més, un plantejament de sentiment i d'afecte.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: (*de l'escó estant*): Des de l'escó, senyor President, d'acord amb les darreres paraules de l'Il·lustre senyor Diputat Víctor Torres, i, en tot cas, així ho farem i, en tot cas tingui la tranquil·litat que aquest també és el sentiment del Consell Executiu de la Generalitat.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre les actuacions d'aquest en relació amb la Caixa d'Estalvis
de Catalunya*

El Sr. PRESIDENT: La pregunta següent és sobre les actuacions del Consell Executiu en relació amb la Caixa d'Estalvis de Catalunya, i la formula l'Honorable senyor Lluís Armet, del Grup Socialista del Parlament de Catalunya, al qual dono la paraula.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, després de l'amabilitat de la pregunta anterior, pujo una mica colpit a parlar-los a vostès perquè, evidentment, aquest no serà un tema de coincidència, sinó que serà un tema de divergència.

Jo, quant a aquest tema concretament d'aquesta entitat financera, que no vull anomenar —i tothom sap quina és— per discreció, voldria començar per dir que amb les entitats finan-

ceres convé una gran cura, convé una gran delicadesa, convé que no entrin mai en el marc polític, convé, per tant, que, si tenen una certa crisi, aquesta crisi solucionar-la a les vint-i-quatre o quaranta-vuit hores.

Això és un principi fonamental. Si tots recordem altres crisis bancàries o financeres a Catalunya importants, vostès convindran amb mi que si s'hagués trobat una solució operativa a vint-i-quatre hores vista, sens dubte no s'haurien produït moltes d'elles.

Això obliga, a qui? Als governants. Això obliga, a qui? A qui té les competències en relació amb aquestes entitats. Això obligava, a qui? Al Consell Executiu de la Generalitat, concretament el Departament d'Economia i Finances.

És per això que vostès veuran que la pregunta nostra ve produïda per la conseqüència de la inhibició absoluta davant d'uns fets greus. Uns fets que, vistos des de l'exterior i contemplats per nosaltres, podrien semblar com una gran caricatura, com unes coses extraordinàries que anaven passant, i el que hi havia era un mutisme absolut del Consell Executiu de la Generalitat.

Jo els diré més: sort que a Catalunya les Caixes d'estalvis tenen una salut de ferro, hi ha una identificació de tota la població catalana amb aquestes institucions seculares, però, si s'hagués tractat d'una institució caracteritzada i, per tant, identificable, sens dubte aquesta inhibició hauria repercutit molt negativament en l'entitat.

Per tant, el que inspira aquesta pregunta del Grup Socialista és la responsabilitat davant d'un factor molt negatiu per a nosaltres, que va ser la inhibició del Consell Executiu de la Generalitat en relació amb aquest tema.

Què va succeir en aquesta entitat? Va succeir un tema especialment greu. Es produeix un clàssic cop de mà, amb un protagonista —el director d'una entitat— que, sumant els representants dels impositors més tres empleats —ai las!, com no podien col·laborar amb el director, si el director feia el cop de mà, va en contra, en un Consell d'Administració, d'aquelles persones anomenades per l'entitat garant, una entitat pública que dona garantia als mateixos impositors, i, per tant, garantia a tot l'estalvi popular que estigui en aquesta entitat.

Això és el fet tal com es produeix. Amb una indefensió jurídica total, aquest cop de mà es fa sense estar anunciat ni en un ordre del dia; es planteja a partir d'una majoria mecànica —hi ha algú que m'ha comentat, jo, evidentment, no ho dic, que això és un plantejament típic de soviets, però és evident que té la característica de cop de mà—, i, davant d'un fet d'aquestes característiques, el Consell Executiu resta impàvid, i es parla de professionalitat i politització, quan resulta que els que calia que actuessin amb una gran professionalitat, és a dir, aquells que tenien, especialment la figura d'un director d'una institució financera, que estan molt pendents de quines eren les decisions de l'entitat garant, i de quina era l'actuació responsable dels seus nomenats, iniciaven una ofensiva sobre la base d'una majoria mecànica obtinguda en un Consell d'Administració. Per tant, la primera conclusió que nosaltres observàvem aquí és que hi ha una professionalitat indubtable per part de les persones nomenades per aquesta institució, persones respectuoses, amb una trajectòria inequívoca des de la perspectiva professional i independents, en contra d'una actitud, que tots sabem que és tradicional en les Caixes d'estalvis, que fa que el

Director General mani en el 99,99% de les decisions importants d'aquestes entitats. Aquest és el fet.

Davant d'aquest fet, que porta a una dimissió del President produïda en una sessió que no estava ni anunciada en l'ordre del dia, en què s'impedeix l'entrada física del Vice-president el dia següent en la mateixa entitat, davant d'una situació de caricatura, d'una situació, per tant, diguem-ne, greu, espectacular, el Consell Executiu, i, especialment, la Conselleria ho va contemplar, quan sabem que minut rere minut, el que s'estava produint era una situació realment greu. I pensin vostès que no estic fent una valoració sobre persones, que per a mi és molt clara, la defensa a la trajectòria, una honorabilitat i professionalitat de determinades persones, sinó que estic fent comentaris sobre uns procediments que crec que van ser realment negatius.

Aquesta inhibició hauria durat durant molt temps. Finalment, hi ha una amenaça que diu: «anem a l'assemblea, canviem els estatuts i ens separem de l'entitat garant», és a dir, una irresponsabilitat extraordinària, dirigit pel mateix Director, perquè, segons sembla, aquest Director té un contacte un dia abans de l'assemblea amb el Conseller, i sembla que surt una mica enutjat perquè no arriba al 100% la seva alternativa, sinó que el Conseller sembla que té una actitud finalment responsable, que corregeix, o intenta corregir, un fet ja consumat. Però, quina és la situació que s'ha produït després de fer nosaltres aquesta pregunta? El Consell Executiu es mulla; es mulla com a conseqüència de què? D'una pressió i d'un ultimàtum, i, en última instància, el que havia reconegut *de facto*, que és la iniciativa política portada pel Director d'aquesta entitat, ho reconeix *de jure* en fer unes resolucions que responen als recursos presentats per la presidència de la Diputació de Barcelona, pel President, ex-President de l'entitat i ex-Vice-president de l'entitat. Això és d'una gravetat important, perquè vol dir que hi ha un posicionament final com a conseqüència d'una pressió, que significa d'una manera categòrica donar la raó a allò que s'havia fet, consagrar el que s'havia fet, i intentar curiosament que no puguin tirar endavant les propostes de l'assemblea, perquè, evidentment, ja tenen unes característiques d'un nivell d'irresponsabilitat molt greu, que volia dir —imaginin-se vostès— separar-se d'una entitat garant, és a dir, garant de tot el conjunt de dipòsits d'aquesta mateixa entitat financera.

És evident que, quan succeeixen els conflictes, succeeixen per alguna cosa, i, quan un president d'una entitat diu: «vull obrir investigacions per veure si el sistema electoral dels òrgans de govern ha estat o no ha estat correcte», és per alguna cosa. I no és l'impositor que reclama això, sinó que és el President de la mateixa entitat. I, d'acord que hi ha una resolució del Banc d'Espanya, que diu: «Escolti, això s'ha de fer amb el temps degut», però és el president que, estant dintre una entitat, diu: «Aquí hi pot haver irregularitats, i jo les vull investigar». I vostè sap, senyor Conseller, que en les Caixes d'estalvis funciona allò que se'n diu la democràcia futbolística, és a dir, que hi ha una mena de compromissaris, i els compromissaris, en surten uns altres, amb un sistema molt complex, però hi ha una dada que és significativa: en aquesta entitat, que tindrà aproximadament —i dic les xifres de memòria— 1.250.000 contraparticipis, resulta que hi ha una elecció de 100 membres a l'assemblea. Però resulta que, de 2.000 empleats

—2.000 empleats sobre 1.250.000—, aquests 2.000 empleats obtenen ja 10 llocs en l'assemblea. És a dir, en qualsevol estudi de matemàtica i de teoria aleatòria, és evident que això és una impossibilitat científica claríssima. És a dir, no hi ha ningú que pugui arribar a demostrar que es pugui produir aquesta resultant final, atesos aquests números concrets que jo els he dit.

I vostès saben que es fan mecanismes de perpetuació, d'incidència i d'influència, i vostès saben que una de les voluntats de canviar els òrgans de govern de les Caixes d'estalvis és que pugui existir un mínim contrapoder entre el que és un consell d'administració i el que pot ser una direcció, diguem-ne, executiva. Vostès han optat.

Per acabar la pregunta —i no voldria perllongar-me—, nosaltres creiem sincerament que no s'ha recolzat els homes que tenien tota la raó, uns homes justos, uns professionals amb una inequívoca trajectòria; que no s'ha recolzat el que era la direcció real de la institució, que s'ha deixat fer, amb la qual cosa es vol dir que s'ha actuat. Però jo també els voldria dir: vostès han fet el que creien que havien de fer; nosaltres ho lamentem profundament, però aquí, en aquests moments, ara i avui, s'està jugant una voluntat d'uns sectors que afirmen i mantenen la seva voluntat de desvinculació d'una entitat pública. I el Grup Socialista vol dir molt clarament —i espera, en aquest cas, una resposta clara i categòrica del Consell Executiu— que, de la mateixa manera que en els nostres programes del 77, en les nostres converses polítiques, quan parlàvem de les Caixes de fundació pública, nosaltres creiem —n'estàvem convençuts— que havien de constituir uns elements d'ajut al Govern de Catalunya —i que avui poden ser de la Diputació, però que demà han de ser de la Generalitat... una actuació d'inhibició i una actuació de no entrar decididament en aquest problema no significa res més que una voluntat política de no voler tenir un sector públic financer català.

Aquesta és la nostra valoració i aquest és el motiu de la nostra pregunta. Inhibició, tota, amb resultats negatius; desencert en les decisions, i una cosa molt més greu, de cara al futur: es pot, diguem-ne, hipotecar una voluntat política que jo crec sincerament que, almenys, havia estat patrimoni comú dels demòcrates catalans, i estic convençut que també ho serà de vostès.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller de Finances té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Josep M. Culler): Senyor President, senyores i senyors Diputats, haig de dir en primer lloc, com a qüestió prèvia, dues coses, prèvies a la introducció.

Primera qüestió: el meu profund respecte a totes les persones, a totes —fins i tot a aquests empleats que, segons el senyor Armet, no poden ser res més que persones manipulades pel Director—, a totes les persones que intervenen i que han intervingut en aquest lamentable afer. Totes elles, per a mi, mereixen el meu més profund respecte, com a professionals d'una institució financera.

Segona qüestió: hi ha una cosa que voldria que també quedés clara. El qui els parla no coneix això de la democràcia futbolística, senyor Armet. No la coneix. Per a ell, cada persona té un vot, i cada vot és un trumfo; en un consell d'admi-

nistració, en una assemblea o en un Parlament. Si s'han de canviar les normes, es canvien les normes, i jo li asseguro —i ja li ho puc assegurar i avançar des d'ara— que en la nova Llei dels òrgans de gestió de les Caixes d'estalvis, aquesta nova Llei que nosaltres haurem de defensar —i espero també tenir-los al costat, senyor Armet, a l'hora de defensar que aquesta nova Llei sigui una llei que contempli les competències que són exclusives de l'article 12.6 de l'Estatut de Catalunya—, en aquesta nova Llei, que no hipotecarà —allò que unia tots els demòcrates catalans continuarà unint-nos, senyor Armet, estigui tranquil—..., aquesta nova Llei és la que determinarà el marc jurídic a través dels quals procediments s'elegiran les assemblees i s'elegiran els consells d'administració. Mentrestant, jo haig de fer cas de la normativa vigent i, per tant, les majories i les minories són les que són. Ens agradi o no ens agradi. I voler-les manipular no és res més, senyor Armet, sota el signe del progressisme, que una fallàcia que correntment, en aquest país, a partir d'un cert moment, s'intenta per portar l'aigua al seu molí.

Dit això, li vull dir que no és veritat que hi hagi hagut inhibició, com vostè podrà veure, i que tota l'actitud, evidentment prudent —prudent—... Jo li agraeixo molt que no hagi citat el nom de la institució financera, perquè, en la seva pregunta ja la cita, i ha sortit publicada en tots els *Butlletins Oficials del Parlament* i en els papers que ens acaben de repartir, i vostè també sap i en té experiència que, si es vol enfonsar una institució financera, el que cal és anar-ne parlant i anar-ne fent l'olla. Per tant, el Consell Executiu de la Generalitat i, en definitiva, aquest Conseller no n'ha parlat mai, d'aquest tema, i si no hagués estat per vostè, senyor Armet, tampoc n'hauríem parlat avui aquí. Perquè creu que la seva obligació és no parlar-ne i intentar..., i vostè sap, o està en condicions de saber, perquè hi està molt a la vora, que hem intentat trobar moltes solucions; moltes solucions, senyor Armet. Vostè ho sap o ho podria saber, perquè està molt a la vora d'aquells que saben que hem intentat trobar solucions, i que saben que no hem estat inhibits. Vostè ho sap.

Nosaltres no hem estat inhibits, i hem tingut els següents objectius. Primer, la defensa de les nostres competències. Competències que venien donades per l'article 12.6 de l'Estatut d'Autonomia, desplegades pel Decret 303/80, desplegades també per l'Ordre del 21 de juny de 1984 —que vostè sap que fins dilluns a les dotze de la nit era susceptible de recurs d'anti-constitucionalitat i que no ho ha estat, senyor Armet. Per tant, defensa de les nostres competències pel que fa referència a la defensa del que és competència nostra exclusiva de les Caixes, excepte allò que ve emmarcat en l'article 149 de la Constitució i que correspon a ordenament general de la política monetària a nivell de l'Estat.

Defensa de les competències enfront de possibles temptacions de l'autoritat monetària o del Ministeri d'Hisenda i de possibles temptacions d'aquells que, en un moment determinat, quan potser veuen que les coses no acaben de rodar prou bé aquí, van a trucar a la porta a Madrid. Després, cronològicament, explicarem dates i fets, senyor Armet, i veurem també, exactament, com s'ha anat a trucar a la porta de Madrid quan la competència estava aquí. Hem defensat i defensarem aquesta competència.

Segona: hem intentat tutelar els òrgans de direcció de les

Caixes en general i continuarem amb aquest objectiu, fent una cosa: fent que, realment, totes les parts que estatutàriament formen part de la institució financera no sentin vulnerats els seus drets. També ha estat un objectiu de la nostra actuació.

Tercer punt: ha estat també vetllar per la bona imatge d'una institució que ve avalada per una gran solvència —vostè ho ha dit—, per una gran solvència econòmica, com ho demostren els magnífics resultats econòmics en la seva darrera memòria publicada i com figura, per la felicitació feta pel Banc d'Espanya, en la darrera inspecció feta el mes d'abril. Dic això perquè, com que s'ha parlat d'unes inspeccions del Banc d'Espanya, que quedi clar. La inspecció del Banc d'Espanya feta el mes d'abril dona l'enhorabona pels resultats econòmics i pel comportament d'aquesta institució financera.

Finalment, també objectiu nostre ha estat fer compatible aquesta defensa de les competències exclusives amb una entesa permanent, amb una entesa permanent, amb el Banc d'Espanya, única entitat garant real, única entitat real. Suposo que sap que vull dir, senyor Armet, quan li dic això.

Nosaltres hem pecat d'inhibició. Anem a veure la nostra inhibició. La història és llarga, senyor Armet. Es remunta, en una primera etapa, a l'11 de maig de 1984. Potser les senyores i els senyors Diputats, tots no la coneixen, perquè, per prudència, aquest Departament i aquest Conseller han intentat no sortir en els diaris i explicar les coses. L'11 de maig el Director General de l'esmentada entitat —o de la no esmentada entitat— financera fa una consulta a la Conselleria d'Economia i Finances de la Generalitat sobre la possibilitat de reelecció de quatre membres del Consell d'Administració procedent del grup de consellers generals, però que ja no tenen aquesta condició; ja l'han perdut perquè ja havia vençut el termini del seu mandat.

El 15 de maig el Departament d'Economia i Finances contesta negativament; no es poden reelegir aquests consellers perquè ja han esgotat el seu mandat.

Paral·lelament, i per mandat de l'aleshores President del Consell d'Administració, es fa la consulta al Banc d'Espanya respecte a la categoria o a la possibilitat de reelecció dels quatre membres del Consell d'Administració, i contesta, el Banc d'Espanya, amb un informe dient el que ja havia dit la Conselleria, i afirmant, a més, que aquesta era una competència exclusiva de la Generalitat. Els ho van dir, els ho van haver de dir des del Banc d'Espanya, senyor Armet, a alguns consellers de la Caixa.

El 25 de maig, un conseller Vice-president Segon dels que havien cessat, dels que ja havien acabat el seu termini, i altres consellers trameten escrits exposant diversos fets relacionats amb la no convocatòria de l'assemblea general de la Caixa d'Estalvis de Catalunya per tal de procedir a la reelecció de quatre membres del Consell d'Administració.

El 5 de juny hi ha una resolució de la Direcció General de Política Financera —per tant no és a última hora, per tant no és pressionats: el 5 de juny!— ordenant la convocatòria de l'assemblea general i el no cessament dels quatre membres del Consell d'Administració. El 8 de juny la Caixa d'Estalvis de Catalunya —per què anar més amb embuts?— comunica el cessament dels quatre membres del Consell d'Administració segons instruccions donades pel seu President. És a dir, incomplint un mandat i una resolució del 5 de juny del Departament,

concretament del Director General de Política Financera; sense recurs previ, senyor Armet; perquè es pot estar equivocant, però s'ha de fer recurs. Cop d'Estat, també, això, senyor Armet?

19 de juny. El President interposa recurs d'alçada, després. Després d'haver-ho fet, interposa recurs d'alçada contra la resolució de la Direcció General de Política Financera, demanant la nul·litat del punt segon: no-cessament dels quatre consellers i la designació —demana— d'un representant del Departament d'Economia i Finances, d'un delegat; per tant, d'una intervenció del Departament d'Economia i Finances.

El 19 de juny qui els parla suspèn, provisionalment i parcialment la resolució de la Direcció General de Política Financera; és a dir, la part que es refereix a la continuïtat dels quatre vocals, en un intent ja de pacificació —els quatre que havien estat cessats en contra de la decisió de la Direcció General de Política Financera— i es designa l'advocat de l'Estat senyor García Bragado com a representant del Departament d'Economia i Finances, i es dona vista de la resolució al Vice-president Segon i als altres nou vocals perquè facin alegacions. També es dona vista al President de la Diputació.

El 26 de juny, el President de la Caixa d'Estalvis de Catalunya formula recurs de reposició a la resolució al recurs d'alçada del 19 de juny de 1984, demanant limitació a les facultats del representant del Departament d'Economia i Finances.

El 26 de juny mateix, el representant del Departament d'Economia i Finances informa sobre la suspensió del Consell d'Administració de la Caixa, de data 25 de juny, per falta de quòrum —no hi havia quòrum en els Consells de la Caixa—, i el representant de la Generalitat suspèn els acords del dia 26 de juny.

El dia 28 de juny, el representant del Departament d'Economia i Finances informa sobre la reunió del Consell d'Administració de la Caixa d'Estalvis de Catalunya del 26 de juny; suspèn un acord sobre la creació d'una comissió per investigar possibles irregularitats en l'elecció de compromissaris del 1982. Prèviament a aquest acord, el President de la Caixa d'Estalvis de Catalunya havia demanat al Banc d'Espanya que obrís investigació sobre aquest tema, és a dir, com havien anat les eleccions de l'any 1982, com havien anat les eleccions futbolístiques de l'any 1982. En la seva terminologia, evidentment, el Banc d'Espanya contesta dient que les competències són de la Generalitat adjuntant informe —no vinculant perquè la competència és de la Generalitat—, però adjunta informe no vinculant que recomana la no-obertura de la investigació. No fem escamoteigs: el Banc d'Espanya recomana el dia 28 de juny la no obertura de la investigació tot dient que és competència de la Generalitat fer-ho, cosa que se li havia demanat per alguns Consellers de la Caixa que ho fessin directament des de Madrid, i per tant, abdicant d'unes competències que l'Estatut ens donava a nosaltres.

El Sr. PRESIDENT: Perdoni, senyor Conseller, ha ultrapassat ja molt el temps assignat.

El Sr. CONSELLER: El mal és que m'han dit que...

El Sr. PRESIDENT: El tema és molt important i interessant, però...

El Sr. CONSELLER: ...li he dit que només estic al 25 de juliol.

El Sr. PRESIDENT: Per això li he donat tan de marge en la

seva intervenció. Però, evidentment...

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Aniré més ràpid, senyor President, però jo crec que és d'interès per a la Cambra saber si ens hem inhibit o no ens hem inhibit, i fins a quin punt deixar clar... *(Pausa.)* Perdonin, senyors.

25 de juliol. El Conseller que els parla resol el recurs d'alçada contra la resolució de la Direcció General de Política Financera, del 5 de juny de 1984, confirmant la resolució en els seus propis termes, no-cessament dels quatre vocals fins a la finalització de l'assemblea, i deixant sense efecte el nomenament del representant del Departament d'Economia i Finances. En l'últim Consell d'Administració es convoca assemblea general per al 27 de juliol de 1984.

El 27 de juliol es celebra l'assemblea general i es procedeix al nomenament dels quatre vocals que han de substituir als que corresponia cessar. L'assemblea i l'elecció no és impugnada per ningú.

Entrem en el que en podríem dir segona etapa del conflicte. Tretze de setembre. Una majoria de membres del Consell d'Administració comunica al Departament d'Economia i Finances que ja havent insistit al President de la Caixa d'Estalvis de Catalunya sense resultats, que ja havent insistit al President de la Caixa d'Estalvis sense resultats, procedeixen a convocar una reunió del Consell d'Administració posant com un dels punts de l'ordre del dia «ratificació o cessament del President».

El 14 de setembre es comunica a aquests membres del Consell d'Administració que aquesta convocatòria no es conforme a dret.

18 de setembre. Aquests mateixos membres del Consell d'Administració comuniquen que el president ha convocat, ha convocat reunió del Consell d'Administració per al mateix dia, com havien fet ells, 18 de setembre de 1984, però retirant els punts de l'ordre del dia que incidien o podien incidir en la ratificació o cessament del President. Els membres del Consell d'Administració diuen que faran valer el seu dret a tractar sobre aquests temes.

19 de setembre. El Director General de la Caixa d'Estalvis de Catalunya trameta acta de la reunió del Consell d'Administració del 18 de setembre, seguint instruccions del Consell d'Administració. Se'n desprèn que han cessat el President.

21 de setembre. Mitjançant resolució del Director General de Política Financera s'obre expedient informatiu sobre el resultat de la reunió del Consell d'Administració i es dona vista d'aquest al senyor Sureda i trameta còpia d'aquest expedient a l'arxiu d'alts càrrecs. Arxiu d'alts càrrecs, senyors Diputats, que, en el cas de les Caixes, és diferent que els alts càrrecs de Bancs; no és constitutiu de dret, és purament informatiu.

25 de setembre. Es té notícia a la Conselleria que s'ha demanat al Vice-president Primer, senyor Marimon, que procedeixi a convocar reunió del Consell d'Administració.

27 de setembre. Els membres del Consell d'Administració convoquen reunió del Consell d'Administració per al 27 de setembre.

28 de setembre. Ens comuniquen que el Consell d'Administració del 27 de setembre, nomena el senyor Josep M. Castellet President de la Caixa, condicionat a la seva acceptació en el termini de quinze dies.

2 d'octubre. Es té notícia comunicada que, a denuncia del

senyor Marimon, el Consell Executiu del Banc d'Espanya ha obert informació reservada al Director General de la Caixa d'Estalvis de Catalunya, senyor Bilbao. El senyor Bilbao i el Vice-president Segon diuen que, de no haver-hi contraindicació, procediran a la tramesa de la documentació que demana el Banc d'Espanya.

5 d'octubre. El senyor Sureda demana que s'obri expedient, per tal d'esclarir amb exactitud, els esdeveniments del Consell d'Administració del 18 de setembre, i demana la nul·litat del seu cessament com a President.

10 d'octubre. El senyor Marimon, Vice-president Primer de la Caixa sol·licita que s'agilitzin els tràmits per a un possible expedient al Director General, o que tenint en compte l'escrit del qual n'adjunta còpia, adreçat al Governador del Banc d'Espanya, amb data 20 de setembre de 1984, que es procedeixi a obrir expedient disciplinari. S'envia primer al Banc d'Espanya i després s'envia a la Conselleria perquè s'obri a corre-cuita l'expedient.

El mateix dia 10 el Conseller dicta resolució desestimant el recurs d'alçada presentat pel senyor Sureda en data 28 de setembre, recurrent contra la resolució de la Direcció General de Política Financera del 18 de setembre.

11 d'octubre. El President de la Diputació de Barcelona envia un escrit al Conseller d'Economia i Finances i al Director General de Política Financera i demana, d'una banda, que suspengui l'assemblea general extraordinària convocada per al 19 d'octubre, que s'obri expedient disciplinari al senyor Bilbao i que sigui suspès en les seves funcions. D'altra banda, també, que es tingui a la Diputació com a part interessada.

13 d'octubre-dos dies després. Es trameta escrit al Director General de la Caixa, al Vice-president Primer i al Vice-president Segon, dient que és del Departament d'Economia i Finances que ha d'entendre sobre la possibilitat d'obertura d'expedient al senyor Bilbao. També es fa escrit al Banc d'Espanya demanant la remissió al Departament de la denúncia i de tots els documents de la informació reservada que el Banc d'Espanya va acordar obrir. Rebem contestació del senyor Bilbao i del Vice-president Segon de la Caixa.

19 d'octubre. El Director General de Política Financera dicta resolució donant cloenda a l'expedient iniciat amb motiu del cessament del President de la Caixa, al qual expedient s'hi havien incorporat les alegacions presentades pel senyor Sureda, pel senyor Marimon i les instàncies trameses pel President de la Diputació. El mateix dia 19 el Conseller dicta resolució no accedint a la petició de suspensió de l'assemblea extraordinària i trameta còpia de l'escrit del President de la Diputació, a fi que es continuï la informació reservada sobre el Director General oberta pel Banc d'Espanya. Aquest mateix dia es celebra l'assemblea general extraordinària de la Caixa en la qual estava prevista la modificació dels estatuts de la Caixa, punt que no es duu a terme. Es designa el senyor Alexandre García Bragado i Dalmau, representant del Departament per a les reunions del Consell d'Administració i de la Comissió Executiva de la Caixa. De totes aquestes resolucions, se'n dona compte als interessats i també es dona informació al Banc d'Espanya.

Perdonin, senyores i senyors Diputats, que segurament m'he estès massa. Jo crec... *(Remor de veus.)* Senyor President, jo demano de la seva benevolència..., que jo sempre procuro estar callat quan parlen els senyors Diputats. Aleshores, li pre-

garia també...

El Sr. PRESIDENT: Bé, jo prego ...

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: ...que es tingui aquesta..., un dret a la tutela parlamentària.

Per tant, aquesta és la nostra posició, la posició del Consell Executiu, però no ha estat en absolut d'inhibició. Una lectura ràpida, com pot vostè veure, Illustre Diputat senyor Armet, de la quantitat de resolucions i de papers que s'han manegat en l'expedient, és important. Que jo crec que la Conselleria està en disposició, a través de l'ens fundacional, d'arribar a una solució; una solució que assegurí un tranquil lapse de temps o un tranquil *impasse* fins la llei de nous òrgans de gestió de les Caixes, que està per caure —vostè sap que fins i tot pot ser per decret- llei, senyor Armet; no sé si ho savia, però li ho informo; pot ser per decret- llei que es faci aquest tipus de legislació. Per tant, una solució en la qual les dues parts, aquestes parts que vostè ha dit que li semblava que eren de caricatura, i que jo no ho veig tant que siguin de caricatura, jo veig que ambdues parts, senyor Armet, a través del diàleg, a través de la bona voluntat i a través, si s'admet per ambdues parts, evidentment, per ambdues parts, de l'arbitratge, si s'admet, de l'arbitratge del protectorat, es pot arribar a una solució que assegurí el grau de convivència necessari per a aquest període de transició.

Jo li puc dir, senyor Armet, que aquest és un tema que no és bo, que no és bo, em sembla a mi, fora d'aquesta Cambra, on totes les senyores i senyors Diputats tenen el dret de conèixer fil per randa els esdeveniments, i d'aquí la prolixitat del meu informe; a part d'això, senyor Armet, jo crec que no és bo que es facin afirmacions o que es facin retòriques excessives dividint en un nou maniqueisme de certs grups, algú ha anomenat Grup progressista, grup tècnic... —ho he llegit en alguna premsa; no, senyor Armet, no ho ha dit vostè— grup progressista contra el grup professional conservador. Això és dolent. Sap per què? Això és dolent, perquè, com vostè assenyalava, no és bo que se'n parli d'aquests afers; és bo, doncs, que aquests afers passin desapercebuts. També és dolent per una altra cosa: perquè podria ser, imagini's vostè, que hi hagués un grup d'aquests que comencés a explicar *curricula*, que comencés a comptar, per exemple, el nombre de camises blaves en un costat i en l'altre —o ex-camises blaves, perdonin. Imagini's vostè quin embolic que hi hauria.

Aleshores, jo crec que aquest és un afer en què es pot arribar a un acord. Un afer que és realment lamentable, això ho comparteixo amb vostè, però que es pot arribar a un acord en aquells temes en els quals el Govern i el principal partit de l'oposició ens necessitem tots dos per tal d'arribar a unes solucions que puguin assegurar el bon funcionament de les nostres institucions financeres, mentre no es dictin normes, lleis, de rang superior o decrets- lleis que modifiquin l'actual funcionament dels òrgans de gestió de les Caixes.

Res més, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Diputat vol tornar a intervenir?

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo, com que el senyor Cullell sempre diu: «No sé si vostè ho sap, senyor Armet, no sé si n'està enterat», sobretot quan són temes d'aquests solístics, especialment sempre hi ha una certa atenció de tutela, en aquest sentit.

Jo el que li voldria dir és que hi ha un acte d'una certa frivolitat. Quan es fa una pregunta en el Ple del Parlament, en cinc minuts es respon. Vostè diu que no hi ha hagut inhibició; jo li dic que hi ha hagut inhibició i li demostro els arguments. Però el que no es pot fer mai és treure els actes administratius de l'arxiu d'un Departament i portar-los aquí al Parlament.

Si es demanés una sessió informativa, vostè sap perfectament que la sessió informativa pot donar lloc, pot donar lloc a informacions, però mai a informacions d'actes administratius que estan en els arxius del Departament, i que, per tant, han d'estar gelosament reservats.

Jo crec que això és important perquè crec que ara en aquests moments jo tinc tota la documentació que tinc sobre el tema, i podria estar-me, si el President em dóna tres quarts d'hora, puc anar rebatent, un a un, molts dels arguments que l'Honorable Conseller aquí ha comentat. Per tant, entrariem a fer una discussió, diguem-ne, llarguíssima... Jo estaria encantat de tenir aquesta discussió llarguíssima.

Uns aclariments. Aquí el tema central és si hi ha hagut inhibició. Miri, la meua petita experiència política, la meua petita experiència política em demostra que quan es defensa abracadament arguments «hem fet, hem fet, hem fet, hem fet...» és que no s'ha fet res. Naturalment, això és la meua petita experiència política, que només és de fa vuit anys, d'una certa experiència activa. És una mica aquest tipus, diguem-ne, d'actuacions, perquè això que «hem fet» resulta que no ha tingut una operativitat. Perquè, quina era la finalitat? La finalitat era evitar un *impasse*. Per què? Perquè l'*impasse* de direcció i de govern creava unes dificultats, i, per tant, calia operar de manera immediata per tal d'evitar la situació.

Com vostè aquí ha pogut veure, evidentment, jo he fet la defensa d'un senyor que era President, que s'asseu en un Consell d'Administració, que aquest punt no era a l'ordre del dia, i resulta que s'aixeca del Consell d'Administració: que l'han cessat.

Home, escolti, això, per exemple, jo diria que costaria molt trobar un tipus de referència en el Dret mercantil mundial, i aquí tenim un informe del Rafael Jiménez de Parga, del que significa això, per entendre'ns. Han passat coses greus, d'una gravetat realment notable..., o que el Vice-president, que diu: «Jo sóc el Vice-president». Al dia següent, doncs, el Director, li diu: «Vostè no pot entrar en aquesta entitat, perquè no és res». Ho ha decidit ell. I jo no he parlat mai del cop d'Estat. Miri, sap què passa?, que d'aquests temes hem de tenir una vacuna col·lectiva i no anomenar mai aquest tipus d'expressions. He parlat d'un cop de mà; un cop de mà, una decisió. Per què? Perquè la Llei d'òrgans de govern actual permet una perpetuació del poder en els Directors. I en el moment que un president, ai las!, vol investigar lleugerament possibles irregularitats en determinats nomenaments, quan damunt la taula es demostra que aquestes irregularitats són paleses, doncs aquest President és home mort. I, davant d'això, el Consell Executiu ho contempla i, de fet, evidentment, s'hi inhibeix; perquè jo, de fet, el que he dit és que vostès sí que han tingut una política, que ha estat la política de suport per la via de la inhibició a una política de fets consumats. I, quan un determinat Grup volia portar les coses a les darreres conseqüències, que era portar una assemblea que diu: «Ara canviem els estatuts», volent dir, «Ara hi ha poder etern»; ara no hi ha ni entitat tuteladora,

que és una mica, per entendre'ns, el que seria l'últim capítol del *Motín del Caine*, l'últim capítol. Ara ja fora l'entitat gran en una assemblea que diem: «Fora la institució que ens dona garanties i nosaltres manem per sempre més», per entendre'ns, que és l'últim capítol. Doncs, bé, llavors resulta que hi ha la resolució. La resolució de la Generalitat no es mulla, diu: «Està bé el que s'ha fet»; per tant, vostès han pres una decisió i aleshores curiosament diuen: «Ai, ai, que la fotrem molt forta». Llavors nomenen un Administrador d'última instància perquè ja veuen que el carro va pel pedregar, perquè s'han fet coses gruixudes, en aquell moment. I em sembla bé que hagin nomenat aquell Administrador, no els ho critico, i jo li deia en el primer plantejament que he fet, que m'interessaria molt sentir l'Honorable Conseller que em digués «Miri, escolti, per a nosaltres, una Caixa de fundació pública és Caixa de fundació pública; avui de la Diputació, demà de la Generalitat, i, per a nosaltres, aquest és un principi immutable». Això és el que hem de sentir aquí al Parlament, i la demanda que jo li feia en aquesta pregunta: d'una banda, constatar la inhibició que ha volgut dir acció en una línia, i constatar, per tant, que vostès han actuat d'una manera determinada, i espero que aquesta manera es pugui rectificar. I després hi ha unes precisions que jo voldria fer-li —perquè, clar, no em voldria estendre en cadascun dels arguments, però podria fer-ho, evidentment. Miri, jo sí que li ho demanaria, i sobretot això no ho faci amb una veu altisonant. Quan diu: «Vostès que tenen experiència a enfonsar entitats financeres.» Escolti, experiència en entitats financeres són aquells gestors que no n'han sabut, de gestionar entitats financeres. Aquests tenen experiència en aquest sentit, no els que no hem pogut gestionar entitats financeres. A veure si ens entenem, i això que quedi clar. I, per tant, aquí no paraules d'atribuir responsabilitats a qui no en té, escolti, i, per tant, jo no assenyalo ningú, eh, i que quedi clar. Però si d'una manera o d'una altra està situat això, evidentment, jo diria que en l'arc de l'esquerra d'aquesta Cambra no està situat.

I després, clar, un altre tipus d'expressions que han anat sortint, i jo li volia dir una cosa. Quan vostè diu: «El Banc d'Espanya és l'única garantia real», i ho diu emfàticament, escolti, senyor Cullerell, vostè sap que de monetari no sé si en sé tant com vostè, però fa més anys, diguem-ne, que m'hi dedico, en aquests temes. Clar, el que hi ha és una entitat fundadora, i ho sap vostè perfectament. Les garanties de dipòsit depenen en primera instància d'aquesta entitat fundadora. I el tema del Banc d'Espanya és en segona instància, per un altre tipus de vies, és a dir, i conserva una tutela de vigilància. Però és evident que no hi ha cosa més lamentable, des de la perspectiva professional financera, que algú pretengui, en nom de qualsevol cosa, encara que pensi que té un dret individual o col·lectiu, de separar-se d'aquella entitat gran, quan aquella entitat gran li dona garantia real i, d'una forma o d'una altra, és el coixí que permet que la institució hagi progressat, hagi pogut tenir uns resultats diguem-ne operatius i uns resultats positius.

Per tant, per acabar el tema, i amb ànim, senyor Cullerell, d'anar a temes constitutius i a temes de futur, perquè en el passat, evidentment estem en absolut desacord. Què pensa la Conselleria o què pensa el Consell Executiu o què pensa el President de la Generalitat, si és que hi ha pensaments diversos, en relació amb el manteniment de les Caixes de fundació pública de cara al futur? Per a nosaltres aquest és un objectiu nacio-

nal. No és un objectiu socialista.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Em dec haver expressat malament, senyor Armet; jo no em dec saber explicar. No li he dit que vostè tingués experiència financera, no. Jo li he dit que vostè tenia experiència, desgraciadament, de saber, com molts, que, quan d'un tema d'una institució financera, se'n parla molt, aquest tema, evidentment, acaba malament. He dit que vostè no en tenia, d'experiència financera, vostè gens (*remor de veus*).

El problema de l'entitat garant. Miri, quan jo dic l'entitat garant ja li admeto la seva experiència, doncs, en el servei d'estudis com a monetarista. A mi, el monetarisme llavors no m'agradava; tampoc ara, però veig que, si vostè es vol donar el títol de monetarista, endavant. L'entitat garant per a mi, en darrer terme, és el Banc d'Espanya; la resta ipobres entitats garantees que haguessin de córrer amb el risc d'un passiu de la Caixa de Catalunya! Vostè ja ho entèn. L'únic, autèntic, garant de veritat, és el Banc d'Espanya, i això ho sap tothom. I és tan així que, és clar, ara estem presentant aquesta entitat garant de la Diputació com si sempre hagués estat així. Bé, resulta que els estatuts de fa uns anys enrere, doncs no eren així. Sempre ha estat una entitat fundacional, però no sempre ha estat una entitat garant. I no sempre ha tingut l'entitat garant i fundacional dret a nomenar uns consellers determinats. I això no ha volgut dir trencar aquests nexes: hi ha hagut variacions d'estatuts. Que qui ho ha fet? Doncs, miri, s'han fet democràticament, a través, si vostè vol, d'aquest procediment que a vostè no li agrada. Miri, li ho reconec, a mi tampoc. A mi tampoc, i per això hem de modificar i per això jo crec que hi pot haver un acord en el sentit d'arribar a uns compromisos en el desenvolupament de la Llei dels òrgans de gestió de les Caixes. Jo crec que en això nosaltres podem arribar a un acord. Però el que passa és que això no treu que avui dia, senyor Armet, avui dia hi hagi unes majories i hi hagi unes minories, i que el que ha de fer el protectorat —en aquest cas, el Departament d'Economia i Finances— és: primer, vostès no li poden exigir que faci més del que alguns membres molt respectuosos del Consell de la Caixa van demanar que fes el Banc d'Espanya. Vostès no poden demanar que el Conseller de Finances digui: «Jo suspenc aquest Director». Si ho van demanar al Banc d'Espanya i el Banc d'Espanya no ho va fer, perquè no hi va trobar motius. Com poden demanar-me que ho faci jo, si el contacte amb el Banc d'Espanya és constant, senyor Armet? Aleshores, jo crec que en lloc de ficar-nos en una batalla d'informes i contrainformes, senyor Armet —vostè m'ha citat l'informe del prestigiós i amic Rafael Jiménez de Parga. Senyor Armet, vostè sap que jo n'hi puc citar tres més, i quatre, i els professors dels que han fet els informes. Per tant, vol dir —i vostè ho sap—, que l'article 12.6 de l'Estatut d'Autonomia, que tot el que fa referència al 149 de la Constitució, que tot el que fa referència justament a l'ordenació del sistema bancari, tot això, tot això, és com ho prova... Jo vaig fer una broma un dia amb uns advocats que això era —i em perdonaran els juristes que hi hagi a l'hemicicle— una ciència molt poc exacta, perquè, em porta-

ven una gran quantitat de dictàmens molts d'ells diferents, dels quals, alguns posaven l'èmfasi en un aspecte, els altres posaven èmfasi en un altre, i això revelava que, si més no, era un aspecte opinable, com tants d'altres, com en tants casos hem vist informes del Consell Consultiu, fets per juristes d'aquesta Cambra, que s'oposen a l'informe d'uns altres juristes, que són els del Tribunal Constitucional. Per tant, no cal esgarriar-se que hi hagi uns juristes que diguin una cosa i uns juristes que en diguin una altra; no cal esgarriar-se, passa i passa sovint i en tenim experiències.

Jo crec que no hem d'entrar per la guerra del juridicisme. No hem d'entrar per la guerra del juridicisme, perquè tots, els uns i els altres, es poden trobar informes que posin l'accent en una part, i uns altres en una altra. Jo crec que fa falta una solució, una solució de compromís, una solució que no és una solució definitiva, en el sentit que tots sabem que està per caure el que ha de ser la modificació dels òrgans de gestió de les Caixes. Una modificació dels òrgans de gestió de les Caixes a la qual nosaltres, senyor Armet, apostem d'una manera clara per dues coses. Una —i estic molt content que vostè ho digui— per l'objectiu nacional que vostè ha dit. És a dir que les competències estiguin en aquesta Cambra. És a dir que aquesta Llei que ha de fixar els òrgans de gestió de les Caixes sigui una llei de bases. I que el desenvolupament d'aquesta Llei de bases, d'acord amb l'article 149 de la Constitució, i, d'acord amb el 12.6 de l'Estatut, correspon a aquesta Cambra. I és bo que en temes com aquests no s'imposi la majoria mecànica, perquè són temes que han de transcendir el Govern d'una majoria mecànica, perquè el que compta, en aquest cas, en el cas de les institucions financeres, és l'estabilitat, qualsevol que sigui el Govern o qualsevol que sigui aquesta majoria. I, per tant, en el desenvolupament d'aquesta Llei de bases de modificació dels òrgans de gestió de les Caixes, jo crec que s'ha d'arribar forçosament a un consens entre la majoria i l'oposició que és en aquests moments en aquesta Cambra.

Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, hem acabat, doncs, amb l'ordre del dia. Hem dedicat una hora i mitja per comptes d'una hora.

(El senyor Armet demana la paraula.)

En virtut de què, senyor Armet?

El Sr. ARMET *(de l'escó estant)*: Per a una qüestió d'ordre, si us plau.

El Sr. PRESIDENT: Com?

El Sr. ARMET: Per a una qüestió d'ordre.

El Sr. PRESIDENT: Quin article del Reglament?

El Sr. ARMET: L'article 65.

El Sr. PRESIDENT: No se sent. *(Pausa.)* Un moment, un moment.

El Sr. ARMET: Seixanta-quatre; una qüestió d'ordre, si us plau, President... seixanta-cinc.

El Sr. PRESIDENT: Què diu l'article 65? *(Rialles.)* El tinc aquí a la vista. «En qualsevol moment del debat, un Diputat pot demanar al President l'observança del Reglament.»

El Sr. ARMET: Sí...

El Sr. PRESIDENT: El debat s'ha acabat; per tant, no és en qualsevol moment del debat.

El Sr. ARMET: Una qüestió d'ordre.

El Sr. PRESIDENT: En quin punt, en quin punt?

El Sr. ARMET: Un segon que el tinc al Reglament, perdó, President.

(El Sr. Clotas s'aixeca per parlar.)

El Sr. CLOTAS: Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Digui, digui.

El Sr. CLOTAS *(de l'escó estant)*: Per a una qüestió d'ordre en virtut de l'article 65, en relació amb l'article 128.2 i 128.5, per fer un prec a la Mesa.

El Sr. PRESIDENT: Perdó, aquesta forma d'alludir és una forma confusa que no ens aclareix res, eh? *(Rialles.)*

El Sr. ARMET: Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Vaja, en una paraula, concretament, aquesta part..., els senyors Diputats tenen altres maneres de fer constar la seva disconformitat en la forma que tinguin convenient, però aquesta sessió ha completat ja l'estona dedicada a preguntes amb una gran benevolència per part de la Presidència, tant per a l'oposició com per al Govern; per tant, en aquest sentit, no cal insistir i aquesta Presidència no dona la paraula a ningú a partir d'aquest moment.

Aquesta sessió queda aixecada.

(La sessió s'aixeca quan manca un minut per a tres quarts de nou del vespre.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer num.

telèfon població

districte postal

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ { DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de
fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia
per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3